Rãzvan Alexandru Petre

Esoterismul în mileniul 3

opinii inedite despre yoga, reiki, magie

SPIRITUS.RO
Bucureşti, 2014

Colecţia YOGA ŞI SPIRITUALITATE

Răzvan Alexandru Petre

Esoterismul în mileniul 3

Culegere de texte publicate de autor
în website-ul *www.spiritus.ro*,
pe teme de yoga, reiki, hipnoză,
mentalism, magie, secte, ştiinţe oculte

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2014

Colecţia YOGA ŞI SPIRITUALITATE

Esoterismul în mileniul 3

SUMAR

CELE 7 TREPTE DE LUMINĂ

Din vechime, se cunoaşte că cele 7 chakre principale din organismul uman fac legătura cu tot atâtea sfere de lumină divină – centre universale de forţă. Recent, savanţii au confirmat existenţa meridianelor energetice şi a chakrelor. Putem deduce că, pe viitor, şi alte descoperiri spirituale geniale ale Orientului vor fi confirmate ştiinţific.

Totuşi, dacă orientalii ar fi aşteptat până astăzi progresul ştiinţei, spiritualitatea nu s-ar mai fi dezvoltat! Iată de ce actul filosofării este unul încă foarte important pentru progresul gândirii. Ştiinţa se ocupă numai cu ceea ce poate verifica, dincolo de care se află lucrurile cu care se ocupă filosofia. Dar mai importantă decât speculaţiile mentale este practica spirituală personală, condusă după principiile ştiinţei spirituale. Numai ea ne poate oferi certitudini în locul simplelor păreri, mulţumire în locul neliniştii, indicaţii punctuale eficiente în locul moralei vagi, sinteze globale în locul analizelor mărunte. Filosofia ar trebui să fie rodul natural al străpungerii necunoscutului cu vârful inteligenţei discriminative, născute nu din vanitate personală, ci din dorinţa sinceră de apropiere de Tainele Divinităţii.

Pe modelul celor 7 trepte/niveluri şi folosind caracteristicile chakrelor (influenţa lor asupra fizicului, psihicului individului, dar şi asupra mediului) am realizat anumite corelaţii filosofice importante. Nu le considerăm speculaţii, ci corespondenţe directe, licăriri din planului Creaţiei. Ne referim la:

CELE 7 ATRIBUTE ALE DIVINITĂŢII

CELE 7 INSTINCTE ANIMALICE

CELE 7 PERECHI OPUSE DE TENDINŢE (considerate de noi a fi principale) la care este supus omul

CELE 7 FORME DE YOGA

CELE 7 ATRIBUTE DIVINE

Nivel	*Chakra*	ATRIBUT DIVIN	Aparţine de	Calităţi, stări şi procese umane corespondente
7	*Sahasrara*	„*SAT*” – existenţă în sine, veşnică, nedeterminată de nimic altceva, indestructibilă, fiinţare fără cauză, fără formă, întregul nedivizabil.	DUMNEZEU cel transcendent – ABSOLUTUL (BRAHMAN)	In-dividul (orice sistem viu, care nu poate fi divizat fără a-şi pierde specificul şi viaţa)
6	*Ajna*	„*CHIT*” – Conştiinţă totală, cunoaştere deplină		Conştiinţa individului, inteligenţa, intuiţia, înţelepciunea, cunoştinţele
5	*Vishuddha*	„*SHUDDHI*” – Puritatea, neamestecarea existenţei *SAT* (Absolutul transcendent) cu existenţa *ASAT* (Creaţia manifestată)		Evoluţia spirituală
4	*Anahata*	„*ANANDA*” – beatitudine netulburată, necondiţionată, continuă.		Fericirea, mulţumirea, satisfacţia, iubirea, afectivitatea
3	*Manipura*	„*BRAHMA* Creatorul” – Legile cosmice	DUMNEZEU cel imanent – NATURA (SHAKTI sau PRAKRITI)	Voinţa şi forţa individuală, spiritul de independenţă
2	*Svadhisthana*	„*VISHNU* Păstrătorul” – Perpetuarea vieţii în natură		Respectul pentru viaţă în general, simţul ecologic
1	*Muladhara*	„*SHIVA* Distrugătorul” – Transformarea în natură		Moartea, ca transformare, nu ca o aneantizare

Tabelul nr. 1 - Cele 7 atribute divine

DESPRE PURITATEA TRANSCENDENTĂ

Marele înţelept Adi Shankara, cel care a sistematizat filosofia Vedanta, l-a definit pe Dumnezeu prin atributele SAT-CHIT-ANANDA, lăsând la o parte alte calităţi incontestabile: lumină, putere, înţelepciune, adevăr. Paramahamsa Yogananda afirma că starea de „Sat-Chit-Ananda" este definiţia lui Dumnezeu cea mai aproape de realitatea obiectivă, pentru că utilizează concepte care exprimă cel mai corect impulsurile cele mai profunde ale vieţii. Dumnezeu este o fiinţă eternă (Sat), perfect conştientă (Chit), a cărei beatitudine este infinită (Ananda).

Totuşi, după modelul celor 7 chakre, rezultă că ar mai lipsi un aspect fundamental al Divinităţii, între nivelul 6 (CHIT) şi 4 (ANANDA), în dreptul chakrei Vishuddha (chakra purităţii). El este „SHUDDHI" – PURITATEA. Dar cum putea lipsi acest aspect important din descrierea făcută de marii înţelepţi?

De fapt, el nu a lipsit, ci a fost subînţeles. Puritatea absolută a lui Dumnezeu este regăsită exclusiv în aspectul transcendent al lui Brahman-Dumnezeu - separat de Creaţia imanentă. Tocmai din acest motiv, mozaicii refuză să-L numească pe Dumnezeu în vreun fel, cel mult notându-L cu iniţialele YHWH în textele religioase, fiindcă puritatea sa respinge orice denumire - care ar fi o formă impură, creată de limbaj. Dumnezeu este pur, de neatins chiar cu gândul (cea mai rafinată materie a Universului). Nici mintea omului şi nici măcar inteligenţa spiritelor obişnuite nu îşi poate imagina Transcendenţa, fiindcă Ea este de o cu totul altă calitate decât Creaţia manifestată.

Privind din punctul de vedere al creaturii, ceea ce numim Dumnezeul din Ceruri este „Sat-Chit-Shuddhi-Ananda". Privind din punctul de vedere al Divinităţii Însăşi, aceste atribute nu pot fi nicicum ierarhizate sau separate între ele într-o manieră analitică, ci formează o unitate.

Odată cu crearea lumii, a apărut prima ierarhie în 2 trepte: transcendent (pur) – imanent (impur). De aici în jos, lumea a continuat să se structureze pe foarte multe trepte de rafinament ale vibraţiilor. În plan cosmic, apare o structură vibratorie a lumii şi ierarhizarea după frecvenţa vibraţiei.

Coborârea Spiritului în manifestare poate fi privită ca o maculare a purităţii originale, un act de auto-sacrificiu. Spiritul are în memoria sa esenţială această stare absolut pură, spre care tinde să se întoarcă. De aici provine impulsul către evoluţie spirituală, către înălţare, rafinarea percepţiilor şi a vibraţiilor.

Absorbţia către Dumnezeu se poate face numai prin „arderea" karmei, *purificarea* karmei individuale. Nu este o cerinţă artificială, un obstacol pus intenţionat de Creator în calea creaturii neajutorate! Este însăşi procesul obiectiv al rafinării vibraţiilor, pentru a accede natural - prin rezonanţă – în Împărăţia Divină. (Este posibilă, desigur, forţarea acestui proces şi ridicarea în slava lui Dumnezeu a unui spirit impur. Dar

ce teroare ar fi pentru bietul spirit! El singur ar cere instantaneu revenirea în planul de care aparţine firesc...)

Tendinţa naturală a Spiritului este de a se întoarce la Puritatea divină, care îl atrage ca un magnet etern – aceasta este cauza nevoii de evoluţie spirituală. Spiritul poate găsi o cunoaştere extraordinară şi o fericire nebănuită şi în sferele superioare ale Creaţiei - dar încă supuse iluziei cosmice (MAYA) -, adică în „Paradis”. Ele îi pot sătura, într-o oarecare măsură, pofta de CHIT şi ANANDA. Dar nimic nu îi poate sătura nevoia de puritate absolută, ce nu poate fi regăsită decât în Puritatea Transcendenţei, disoluţia în „Nirvana” (aici, sinonim al Transcendenţei). Oricum, trebuie spus că niciun Spirit abia dezîncarnat nu ajunge direct în Nirvana, Absolutul nemanifestat, ci continuă să trăiască în sferele luminoase intermediare. Chiar Spiritul înalt al lui Isus - deşi are acces când vrea în Planul Absolut, la Supremul Tată - îşi are locul obişnuit în Planul Pre-absolut. Este condiţia obligatorie a unui Spirit care mai are o misiune în lume – cea de a nu se scufunda definitiv în oceanul de beatitudine divin, ci de a păstra o fărâmă din latura sa imanentă individuală, creată, adică „impură”.

La întoarcerea definitivă în Nirvana, va exista o diferenţă faţă de stadiul iniţial, când Spiritul se separase de Tatăl: atunci el va avea o experienţă individuală pe care o va pune în comun în sânul lui Brahman-Dumnezeu. Deci Brahman evoluează, ştie-vrea-poate mai mult (relativ la Creaţie), deşi este acelaşi, neschimbat (relativ la starea sa transcendentă). Aruncarea Spiritului în Creaţie este modul Său de a nu se înstrăina de ea, ca de un obiect exterior, ci de a se identifica perfect cu ea, de a o putea înţelege şi controla, pentru ca ea să nu cadă pradă tendinţelor automate impregnate la naşterea Lumii. Tribulaţiile Spiritului prin aventura sa lumească sunt, de fapt, auto-sacrificul divin, prin care El nu cedează propria Sa creaţie Satanei.

Satana este un sub-produs al legilor cosmice, Divinul asumându-şi din start această consecinţă negativă a Creaţiei. Dar, chiar şi aşa, Dumnezeu i-a găsit un rol util Satanei, acela de a îndeplini rolul de executor al karmei negative. De aceea, în creştinism, se spune că „*suferim din cauza demonilor doar cât îi lasă Dumnezeu*” (aceasta putându-se traduce prin faptul că suferim pedeapsa numai în măsura în care există karmă negativă, în caz contrar intervenind în apărarea noastră îngerii Domnului!).

Putem presupune că mecanismul karmei rele acţionează aleator, penetrându-ne viaţa în punctele noastre vulnerabile, cu concursul unor inteligenţe inferioare, demonice. Dar putem să luăm în calcul şi ipoteza că ceea ce noi numim „mecanism karmic” este de fapt o muncă permanentă, un efort de inteligenţă şi voinţă, o participare coordonată a multor entităţi spirituale – şi totul este conştient realizat, pentru îndeplinirea dispoziţiilor divine referitoare la ordinea universală, indiferent de urmarea, bună sau rea, pentru om.

În yoga, pentru apropierea de idealul divin, se prescrie *puritatea* în vorbe (rostirea adevărului - satya), precum şi acţiuni de *purificare* a organismului fizic (shaucha). Isus le spunea ucenicilor Săi: „Nu păcătuiţi nici cu gândul!”, pentru a fi demni rezonatori ai Purităţii divine (SHUDDHI). Tot în yoga, se prescrie non-violenţa (ahimsa) şi mulţumirea de sine (santosha), ca un ecou al fericirii şi iubirii divine (ANANDA).

DESPRE DUMNEZEU CEL MANIFESTAT

Transformarea în natură se poate sintetiza prin fraza: „*Nimic nu se creează, nimic nu se pierde, totul se transformă!*”. Distrugerea unei forme de viaţă (moartea) duce la continuarea vieţii sub altă formă.

În Vedanta se spune că totul a apărut în sânul Divinităţii; lumea nu este o creaţie în exteriorul Său, ci chiar în lăuntrul lui Dumnezeu. Creaţia a apărut prin transformarea (sanscr., *parinama*) substanţei eterne a Conştiinţei Divine în materia Creaţiei. Lumea ar fi ca un punct negru în oceanul infinit de lumină divină. Forţa prin care Dumnezeu generează, susţine şi transformă lumea se numeşte generic *Shakti* sau *Prakriti*. Ea mai este reprezentată în panteonul hindus prin cele trei faţete ale lui Dumnezeu-Unicul: *Brahma* Creatorul, *Vishnu* Susţinătorul, *Shiva* Distrugătorul.

> «Mi-am dat seama atunci că ceea ce se numeşte Brahman (Absolutul-Dumnezeu) este de fapt identic cu Shakti (Suprema Energie Manifestatoare). Îl numesc Brahman atunci când El este inactiv (transcendent) şi Shakti atunci când creează, menţine şi distruge lumile. Este întocmai precum apa, care uneori este liniştită, iar alteori este acoperită de valuri. Este precum focul şi puterea lui de a arde. Nu poţi să te gândeşti la foc fără să te gândeşti la puterea lui de a arde şi, de asemenea, nu te poţi gândi la puterea de a arde fără să te gândeşti simultan şi la foc. Nu poţi să concepi razele soarelui fără Soare şi nici Soarele fără razele lui.» (Sri Ramakrishna)

Toate particulele şi formele de viaţă au, în substrat, acelaşi tip de Conştiinţă spirituală care le guvernează şi care este nemuritoare, provenind din „materialul” absolut divin. Creaţia este schimbătoare, totul este în mişcare, totul vibrează. Nimic nu poate opri transformarea perpetuă a naturii. Cel care caută nemişcarea o poate găsi numai în Transcendenţă, în Supremul Dumnezeu.

Conform tabelului nr.1, se poate trage o linie de demarcaţie importantă între nivelul 4 şi 3, corespunzând lui Dumnezeu cel nemanifestat şi, respectiv, cel manifestat. Această demarcaţie duce la aprecierea primelor 3 chakre ca fiind inferioare (dar nu neimportante!), iar celelalte 4 ca fiind superioare (adică mai aproape de Divinitate). Studiind rolul chakrelor, ne putem da seama că aşa şi este: ne simţim aproape de Dumnezeu-Tatăl numai dacă se activează cele 4 chakre superioare. Repetăm: nu Îl putem simţi pe Dumnezeu decât dacă ne sunt

activate chakrele superioare, în special chakra Sahasrara din creştetul capului! De aceea, sunt de înţeles şi de compătimit cei care nu cred că El există şi acţionează intens în lume. Este o neputinţă psihologică explicabilă ştiinţific... Dar, cu atât mai mult, înseamnă că tot ştiinţa spirituală ne poate ajuta să depăşim acest handicap, dacă îl avem.

În yoga integrală cel puţin, nu se vor neglija nici chakrele inferioare, din simplul motiv că activarea lor armonioasă este necesară unui trai plăcut şi sănătos. Mai mult chiar, a le neglija ar fi la fel ca şi când, în psihologie, ne-am preocupa numai de raţiunile reci ale conştiinţei, neglijând vulcanul inconştientului – mai devreme sau mai târziu ne vom confrunta cu impurităţile adunate aici de-a lungul timpului...

DESPRE CELE 4 CALITĂŢI TRANSCENDENTE, CA MOTIVAŢII UMANE PERENE

Dacă am întreba oamenii ce îşi doresc cel mai mult de la viaţă, cei mai mulţi ar spune că FERICIREA. Şi altceva? Cei mai mulţi ar spune că nu vor să moară, EXISTENŢA ETERNĂ. Insistând cu întrebarea, cei mai mulţi vor spune că vor să fie CONŞTIENŢI de viaţa lor, să nu trăiască precum un animal. Şi vor mai spune mulţi că vor să-L simtă aproape pe DUMNEZEU.

Dumneavoastră ce aţi răspunde?

Omul apreciază şi îşi aminteşte de aceste dorinţe fierbinţi ale sufletului mai ales când ele lipsesc. Când suferă, doreşte fericirea. Când îi moare cineva drag, doreşte să nu vină moartea. Când vede un nebun iresponsabil sau un animal, îşi dă seama ce bine este să fii conştient de sine şi de lume. Or, cum de obicei acestea trei sunt deficitare în viaţa oricărui om, acesta se va îndrepta la un moment dat spre Dumnezeu, singurul Care le-ar avea integral şi i le-ar putea oferi. Aşa apare întoarcerea conştientă spre El, spre Acasă.

Toate aceste mari dorinţe ale oamenilor sunt, de fapt, ecouri ale glasului Spiritului, dorinţele de bază ale Spiritului. Sunt 4 motivaţii fundamentale ale omului, de sorginte divină, nu naturală. Ele corespund atributelor divine transcendente din tabelul nr.1, menţionate în fraza de mai sus în ordinea Ananda, Sat, Chit, Shuddhi.

Desigur că mai există şi alte motivaţii, instincte, tendinţe naturale care îl mână pe om încolo şi încoace. Aceste influenţe inferioare nu sunt un rău în sine decât atunci când monopolizează interesul omului. Au un rol pozitiv indiscutabil de integrare în viaţa terestră. Dar omul, spre deosebire de animal, are un spirit mai nobil, evoluat, cu pretenţii superioare, care doreşte intens să se apropie de Dumnezeu. De aceea, mai devreme sau mai târziu, omul va da urmare glasului Spiritului său, aspirând spre calităţile divine absolute de Sat-Chit-Shuddhi-Ananda (Nemurire-Conştiinţă-Puritate-Beatitudine)...

CELE 7 TIPURI DE INSTINCTE ANIMALICE

Ne referim aici la 7 tipuri de instincte animalice, corelate cu atributele divine din tabelul nr.1. Orice fel de instinct se poate înscrie într-unul dintre cele 7 tipuri din tabelul următor. Omul, împărtăşind încă multe caracteristici cu animalul superior, se va regăsi şi el în descrierea de mai jos.

Nivel	*Chakra*	Tipuri de instincte ale animalelor superioare
7	*Sahasrara*	Instinct de conservare – fuga de pericolul morţii
6	*Ajna*	Curiozitate
5	*Vishuddha*	Selecţia semenilor. Igiena
4	*Anahata*	Căutarea plăcerii, evitarea durerii
3	*Manipura*	Independenţă, putere, voinţă personală
2	*Svadhisthana*	Socializare. Sexualitate
1	*Muladhara*	Regenerare trupească – prin hrană, odihnă

Tabelul nr.2 - Cele 7 tipuri de instincte ale animalelor

1. Regenerarea trupească (prin hrană sau odihnă) înlocuieşte particulele de energie subtilă uzate cu altele noi, vitale, regenerante. Prin actul regenerării, fiinţa se transformă. Adăpostul este locul de preferinţă pentru odihna sănătoasă.

2. Socializarea şi sexualitatea sunt două aspecte ale instinctului de păstrare a Vieţii speciei. Rolul sexualităţii în perpetuarea vieţii este clar. Socializarea este deseori necesară chiar supravieţuirii fizice, prin acţiunea colectivă sincronizată (în turmă, roi, muşuroi, cârd, familii etc.), dar mai ales pentru transmiterea anumitor obiceiuri specifice speciei respective, altfel decât pe cale genetică. Materialul genetic evoluează lent, iar odată mutaţia produsă, rămâne neschimbată foarte mult timp. În schimb, transmiterea directă, de la ins la ins, are avantajul că este uşor adaptabilă condiţiilor de trai, putându-se modifica chiar de la o generaţia la alta. Prin socializare, la unele animale apar şi sentimente superioare în relaţiile cu semenii, prefigurând apariţia omului.

3. Instinctul de putere şi independenţă, mai ales la animalele superioare, naşte şi afirmă Ego-ul, ieşirea psihologică din turmă. Individul poate fi un lider în cadrul turmei sau se poate separa complet în solitudine.

4. Căutarea plăcerii şi evitarea suferinţei este o urmare a dorinţei intrinseci de fericire a oricărei fiinţe vii. Este un principiu care guvernează evoluţia psihicului animal, care şi-a lăsat amprenta adânc şi în inconştientul uman. După psihologia behavioristă, chiar şi învăţarea se supune acestui principiu biologist; totuşi, în cazul omului, mai intră în funcţiune şi alte mecanisme motivaţionale.

5. Selectivitatea desemnează atât stabilirea intuitivă a compatibilităţii între semeni, cât şi igiena personală (eliminarea particulelor de vibraţie joasă, diferite faţă de vibraţia proprie). Ambele sunt aspecte practice ale principiului rezonanţei vibratorii. În privinţa igienei, este evident instinctul oricărui animal de a nu dormi unde şi-a făcut nevoile, precum şi curăţarea individuală sau reciprocă (în cazul animalelor superioare), adică dorinţa de puritate.

6. Pare curios că menţionăm curiozitatea ca instinct? De fapt, ea este tendinţa înnăscută a animalelor superioare de a explora mediul şi propriile potenţialităţi ale organismului. Fără curiozitate, nici un progres nu ar fi posibil în regnul animal. Curiozitatea desemnează tendinţa animalelor de a explora, care astfel se diferenţiază net de plante. S-ar putea crede că doar nevoia de hrană le-ar face pe animale să se mişte neîncetat de colo-colo. Dar, priviţi joaca puilor de animale superioare! Cât sunt de curioşi! Nimic nu-i obligă la asta, au tot ce îşi doresc de la părinţi, care nu-i forţează la nimic. Au deja curiozitatea în sânge...

7. Instinctul de conservare este primul şi cel mai important instinct. Este dorinţa de a exista, pur şi simplu, ca o proiecţie a Existenţei absolute.

Acestea sunt 7 tipuri diferite de instincte, ireductibile unul la altul, dar care în realitate acţionează împreună, sinergic, interacţionând, manifestându-se unul prin altul etc.

Am găsit şi o anumită subordonare: instinctele superioare le pot genera sau influenţa pe cele inferioare, nu şi invers! De exemplu, curiozitatea poate împinge spre independenţă. Selectivitatea poate determina socializarea animalelor asemănătoare. Instinctul de conservare duce şi la nevoia de regenerare trupească. Principiul plăcerii face posibilă realizarea altor instincte, fiind răsplata lor.

CELE 7 PERECHI DE TENDINŢE PRINCIPALE LA CARE ESTE SUPUS OMUL

Vom continua cu analiza comparativă a instinctelor animalice cu cele 7 perechi de tendinţe (nu le vom mai spune „instincte”) ce îşi dispută întâietatea asupra influenţării omului. Sunt noi valenţe ale vechilor instincte, specifice nivelului uman. Apare însă un element distinct, şi anume influenţa unor forţe opuse, antagonice, pe fiecare nivel în parte. Subliniem astfel conflictul interior existent în firea oricărui om născut pe această planetă: lupta dintre forţele binelui şi cele ale răului.

Tendinţele dezvoltate din instinctele naturale sunt cele *sattv*-ice (divine), înnăscute, iar cele care li se opun sunt cele *tama*-sice (demonice, satanice), nenaturale. Între cele două extreme se află omul, o fiinţă *raja*-sică (dinamică), acţionând deseori fără a conştientiza că este manipulată de tendinţe invizibile negative (demonice).

Triada *sattva – raja - tama* este prezentă în literatura indiană încă din vechime şi ea desemnează cele trei *guna*, moduri abstracte de existenţă ale Naturii, manifestate sub diverse forme concrete (descrise respectiv ca: 1. pur, armonios; 2. activ, dinamic; 3. inert, întunecat). În această analiză, am considerat că triada desemnează, figurativ: sus – Cerul, jos - Subteranul, iar între ele - Omul.

Nivel	*Chakra*	*Tendinţe Sattv*-ice (divine, înnăscute)	*Tendinţe Tama*-sice (demonice, nenaturale)
7	*Sahasrara*	Instinct de conservare	Auto-distrugere, deteriorarea voită a propriei vieţi (ex. sinuciderea)
6	*Ajna*	Curiozitate	Dezinteres, apatie, blazare (ex. unele depresii)
5	*Vishuddha*	Selectivitate (simţul valorilor)	Amalgam, haos (ex. amestecul perfid al valorilor, al adevărului cu minciuna)
4	*Anahata*	Căutarea plăcerii (excepţie o face autosacrificiul pentru obţinerea unei plăceri de ordin superior - suferinţa ca mijloc de înnobilare)	Căutarea suferinţei (ca scop în sine, nu ca mijloc de înălţare spirituală)
3	*Manipura*	Respectarea legilor cosmice (respectul ordinii şi disciplinei sociale)	Revolta împotriva legilor cosmice (ex. bunul plac, egoismul)
2	*Svadhisthana*	Păstrarea vieţii în natură, respectul pentru toate formele de viaţă, simţul ecologic, aprecierea firescului	Distrugerea vieţii în natură, aprecierea nefirescului, a ceea ce se opune înţelepciunii naturii (ex. războiul, homosexualitatea, tatuajele etc.)
1	*Muladhara*	Spiritualism (concepţia că viaţa continuă după moarte, prezentă în toate tradiţiile spirituale, încă din comuna primitivă). Optimism.	Materialism (concepţia potrivit căreia moartea reprezintă anihilarea vieţii, aneantizarea sufletului). Pesimism.

Tabelul nr.3 - Cele 7 perechi de tendinţe opuse din om

Acum, că am definit explicit, în tabelul nr.3, unele pericole la care omul este expus, fiecare dintre noi are ocazia să se lămurească dacă a cedat până acum tendinţelor *demoniace* şi să decidă dacă, pe viitor, va fi la fel de obedient în a urma aceleaşi influenţe, cu toate urmările nefaste pe care i le-ar produce rezonanţa cu sferele de putere malefică, satanică.

Tendinţele *tamasice* sunt uşor de recunoscut în alcătuirea bio-psiho-socială a omului:

Iată, de exemplu, atacurile psihice marcate prin depresie, pesimism, tendinţe suicidare, lipsa de speranţă.

Apoi, lipsa de valori a societăţii contemporane, înăbuşirea valorilor autentice sub fluxul nenumăratelor antivalori promovate de fitecine. Este acoperirea marilor adevăruri sub o avalanşă de minciuni, falsuri, conspiraţii ale tăcerii, adevărul nefiind întotdeauna respins, ci viclean sufocat de jumătăţile de adevăruri.

Sado-masochismul este o expresie evidentă a lipsei de respect pentru firesc şi căutarea suferinţei ca un scop în sine.

Egoismul exacerbat, cu toate defectele sale (invidie, lăcomie, orgoliu, hedonism ş.c.l.) este o amplificare voită a egoismului specific animalului, dar coborât sub nivelul uman, sub nevoile normale ale omului.

Revirimentul piercing-ului şi tatuajelor (în Occident, nu ne referim aici la tradiţiile primitive, justificate cultural) sunt moduri de urâţire a frumuseţii naturale a omului.

Homosexualitatea este tot o formă de anormalitate căutată, o revoltă conştientă împotriva legilor universale, un orgoliu al măruntei creaturi contra înţelepciunii divine (chiar dacă, să presupunem, *gay*-ul ar suporta acum o moştenire karmică, totuşi în viaţa anterioară, când s-a iniţiat în perversiune, a fost supus unui act de corupţie şi mimetism, deci a fost asaltat de o agresiune demonică, care se perpetuează acum prin obişnuinţă).

Războiul este forma cea mai gravă a sacrificării vieţii pe altarul unor interese egoiste a câtorva potentaţi.

În sfârşit, ofensiva ideologiei materialiste, care respinge orice fel de aspiraţie umană spre înălţimile spirituale, este o perfidă inoculare a microbului distrugerii, nihilismului sub toate formele, a lipsei de speranţă, a exacerbării egoului şi batjocoririi Creatorului.

CREDINŢA SPIRITUALISTĂ ŞI CREDULITATEA MATERIALISTĂ

După cum spunea Maestrul Yogananda, există o diferenţă între „încredere" şi „credinţă". <u>Încrederea</u> este acceptarea intelectuală a unei ipoteze, până la verificarea ei (cum s-ar spune: „*merg pe încredere!*"). <u>Credinţa</u> survine atunci când primeşti <u>semne personale</u> care îţi confirmă indubitabil că ipoteza s-a verificat – atunci credinţa devine fermă (îţi spui: „*acum ştiu!*"). Nu aştepta însă mari miracole; semnele sunt foarte discrete şi adresate ţie personal – precum o picătură de apă căzută pe frunte, poţi să te ştergi neatent sau, dimpotrivă, să devii conştient de ea. Alţii nu vor observa acea picătură (şi altele care i-ar urma), venită pe fruntea <u>ta</u> nu se ştie de unde, într-un moment oarecare... Dacă nu dai atenţie semnelor, ele vor înceta să apară, inteligenţa invizibilă care le trimite considerându-te prea neatent, deocamdată, pentru a-şi pierde

timpul şi energia cu un „copil neascultător” ca tine. *„Mai aşteaptă tu niţeluş!”*, ţi-ar zice, dacă ai putea auzi.

Credulitatea, adăugăm, este atunci când accepţi o ipoteză fără a-ţi trece prin minte să o verifici vreodată. În opinia noastră, cei mai mulţi dintre cei care se consideră materialişti sunt nişte creduli. Nu le trece prin cap să verifice personal ipoteza exclusivităţii forţelor materiei, respingând automat fenomenele paranormale care depăşesc modul de gândire îngust materialist.

Unii se proclamă „sceptici”... Scepticii materialişti – cei care resping afirmaţiile spiritualiste pe motivul că ei gândesc „raţional” – dovedesc cel mult „ne-încredere” într-o ipoteză, nepropunându-şi şi chiar nedorind verificarea ei sinceră, personală. Nu sunt nişte sceptici obiectivi, ci doar nişte oponenţi făţişi ai spiritualismului, fără scrupule şi duşmănoşi.

În general, materialiştii nu au o credinţă fermă în doctrina lor, precum au adevăraţii spiritualişti. Opiniile lor sunt fluctuante şi deseori contradictorii. Mai degrabă speră să pozeze în „băieţi deştepţi”, să iasă în evidenţă, au interesul să acapareze interesul unei mase de manevră, nu unor elite intelectuale. Logica lor este plină de fisuri, deşi pretind contrariul. Nu dorim să incriminăm pe toţi ateii! Unii sunt foarte morali, apropiindu-se de Dumnezeu prin fapte, nu prin credinţă intelectuală. Cinste lor! Ne-am referit doar la cei care sunt chiar mulţumiţi de suficienţa lor intelectuală şi lipsa de sensibilitate...

Din sondaje, rezultă că majoritatea savanţilor sunt credincioşi. Ei studiază natura şi legile ei cu scrupulozitate, dar îşi folosesc şi intuiţia la maximum. De aceea, cred în forţele invizibile, supranaturale, dincolo de explicaţiile şi concepţiile actuale, conştientizând limitele modelului prezent de gândire al ştiinţei (paradigma). Oare ei nu sunt raţionali? Ba da, chiar foarte, dar în plus îşi folosesc şi intuiţia. Acesta este cel mai relevant exemplu despre ce înseamnă să îmbini armonios raţiunea limitată - apreciată unanim - cu intuiţia nelimitată - în general desconsiderată de societatea modernă de tip occidental.

CELE 7 FORME DE YOGA

Yoga este ştiinţa şi arta accelerării evoluţiei spirituale. Are ca scop unirea omului cu Dumnezeu, asemănător religiei (în latină, *re-ligere* = relegarea omului de Dumnezeu). Diferenţa constă în faptul că propune multe şi diverse metode practice în vederea acestui scop dificil, adaptate la specificul fiecărui om în parte. Nu intră în contradicţie cu nicio religie, pentru că se poate adapta la oricare şi se poate integra în practica religioasă a oricărui căutător sincer al Adevărului. De fapt, aşa cum o vedem noi, yoga nu este o religie, ci spiritualitate pură (deasupra religiilor partizane şi rivale) bazată pe o filosofie teistă atotcuprinzătoare.

Am împărţit formele de yoga binecunoscute în 7 tipuri. Diverşi maeştri au împrumutat tehnici şi metode din căi diferite, astfel că astăzi nu putem vorbi de originalitate 100%. Totuşi, specificul celor 7 tipuri de yoga s-a păstrat distinct şi îl descriem în tabel. Nu este o ierarhizare de nici un fel, ci doar o simplă clasificare. Fiecare are avantaje şi dezavantaje pentru practicant şi nicidecum nu sunt în competiţie, ci în colaborare. Ele nu sunt nişte instituţii care trebuie apărate, ci există numai şcoli, discipoli şi maeştri care adoptă preferenţial unele sau altele dintre sistemele yoga, considerate de ei mai eficiente pentru apropierea de Dumnezeu sau fiindcă aşa au moştenit tradiţia.

Yoga integrală foloseşte tehnici, metode, concepţii din toate cele 7 tipuri de yoga.

Nivel	*Chakra*	Tipuri de yoga	Unele denumiri tradiţionale
7	*Sahasrara*	Yoga harului	Guru yoga
6	*Ajna*	Yoga mistică	Jnana yoga
5	*Vishuddha*	Yoga purităţii faptei	Karma yoga
4	*Anahata*	Yoga evlaviei	Bhakti yoga
3	*Manipura*	Yoga ascetică	Yoga ascetică
2	*Svadhisthana*	Yoga elementelor subtile	Tantra yoga, swara yoga, nidra yoga etc.
1	*Muladhara*	Yoga fizică	Hatha yoga

Tabelul nr.4 - Cele 7 forme de yoga

1) Hatha yoga.

Se referă la tehnicile fizice, vizibile: postúri şi acţiuni fizice (asana, mudra, bandha), purificări ale diverselor organe şi cavităţi ale organismului uman (kriya), respiraţii speciale (pranayama) etc.

Dezvoltă: sănătatea fizică. Pregăteşte corpul să reziste energiilor antrenate în alte forme de yoga.

2) Tantra, swara, nidra yoga ş.a.

Aceste sisteme însumează diverse metode yoghine care celebrează Natura (*Shakti*) şi, aflându-i secretele, le foloseşte pentru evoluţie spirituală sub forma unor tehnici psiho-fizice foarte diverse. Cuvinte cheie: anatomie subtilă, chakre, controlul suflurilor, dedublări controlate etc.

Dezvoltă: diverse aptitudini paranormale, sensibilitatea subtilă.

3) Yoga ascetică.

Tapas (efortul intens) este întâlnit în toate formele de yoga. Uneori atinge paroxismul, ca în asceza autoimpusă (izolare de lume, în condiţii

grele, practicată şi în creştinism) sau în practicile fachirice (mersul pe jăratic, pe cioburi, statul pe cuie etc.).

Dezvoltă: voinţa şi unele abilităţi paranormale (cum ar fi cea legată de elementul subtil FOC, exemplificată prin uscarea cearceafurilor ude pe piele în mijlocul iernii, pentru demonstrarea stăpânirii tehnicii TUMO de către tibetani).

4) Bhakti yoga.

Devoţiunea religioasă, comportamentul evlavios, adorarea Divinului în formele Sale personificate (Isus, Krishna, Buddha, alte zeităţi supreme), ca aspecte inteligibile minţii şi inimii omeneşti ale Supremului Absolut. Creştinismul popular este o formă de Bhakti yoga.

Dezvoltă: iubirea pentru Dumnezeu şi pentru semeni, manifestarea iubirii în gânduri, fapte, vorbe, lipsa violenţei lăuntrice.

«Jnana este cunoaştere aridă, ai nevoie de ceva mai mult decât detaşare - aceasta este *rasa* (bucuria) care învăluie evlavia; Dumnezeu este bucuria personificată. Când te ajunge iubirea atotcuprinzătoare, fii pregătit să intri în starea de *samadhi* şi să fii martorul prezenţei lui Dumnezeu. Bhakti este dezvoltarea iubirii exclusive pentru Dumnezeu, dulce precum nectarul. Dragostea divină nu poate fi descrisă în cuvinte. Acela care are experienţa nu simte nevoia să vorbească despre ea, şi acela care vorbeşte despre această experienţă nu a cunoscut-o.»

(din cartea *Kundalini, poarta către înalta conştienţă*, de Ravindra Kumar, Jytte Kumar Larsen, Editura Dao Psi)

5) Karma yoga.

Conform definiţiei date karmei-yoga de *Krishna* în *„Bhagavad Gita”*, aceasta înseamnă „să acţionezi detaşat de fructul acţiunii tale, pe care să îl dăruieşti Divinităţii”. Rezultatul dobândit în urma acţiunii fără interes egotic este neacumularea de karmă personală în urma faptelor tale. Este yoga purităţii faptelor, mulţumită purităţii egoului. Fapta este „pură” fiindcă nu înlănţuie în karmă, ceea ce este posibil numai prin purificarea egoului de tendinţele inferioare, negative, acumulate în decursul încarnărilor trecute şi a vieţii actuale.

Dezvoltă: altruismul, echilibrul sufletesc, slăbeşte forţa ataşamentelor sau a aversiunilor din subconştient.

Amănunte în studiul despre Karma-Yoga, de mai jos.

6) Jnana yoga.

Această yoga caută şi răspândeşte înţelepciunea, cunoaşterea spirituală, folosind noţiunile filosofice din *Vedanta* şi *Samkhya*, precum şi tehnicile meditative din Raja yoga. *Kaballa* ebraică este tot o formă de Jnana yoga. Formele de yoga menţionate mai sus au efecte fizio-psiho-sociale inteligibile pentru oricine (evlavia religioasă şi călugăria, faptele morale, altruiste, gimnastica de întreţinere, sunt lucruri destul de obişnuite şi de înţeles; chiar şi fenomenele şi experimentele paranormale

nu mai sunt tabú). În schimb filosofia şi practica mistică este, în general, respinsă ca „nerealistă”.

Nu oricine poate accepta că ego-ul personal este condus de o instanţă inteligentă superioară, pentru că oamenii se identifică cu acest mic ego. Nici dintre cei care îl pot înţelege intelectual, nu toţi îşi doresc să pună în practică acest deziderat mistic: de a-şi diminua, până la dizolvare, egoul în Fiinţa Supremă. Pentru asta e nevoie să ai un Spirit bătrân, sătul de atâtea reîncarnări, de repetarea aceloraşi pofte trupeşti şi sufleteşti şi trudei de a le potoli...

Dezvoltă: cunoaşterea fiinţei supreme, inteligenţa generală, luciditatea, responsabilitatea, discriminarea dintre bine şi rău, sesizarea erorilor în chestiunile de spiritualitate.

Amănunte în studiul despre Învăţătura Sacră, de mai jos.

7) Guru yoga.

Această Yoga constă în Graţia Divină care îl binecuvântează pe aspirant, este ajutorul subtil nevăzut, primit mereu, chiar fără a-l şti. Nu discipolul are rolul principal, ci Guru-l (Maestrul care îl are în grijă spirituală) sau Dumnezeu Însuşi. Când discipolul este angrenat conştient într-un proces de evoluţie spirituală, el nu este lăsat singur, ci ajutat de toate forţele Binelui, de Guru, de Îngerii păzitori, de Dumnezeu. Aceasta este Graţia Divină.

Guru yoga nu este o „yoga” obişnuită, ci este chiar Yoga în sens absolut. Este atingerea, prin Graţie, a ţelului ultim (sau scopurilor intermediare) spre care tinde aspirantul, datorită „simpatiei metafizice” stabilite între el şi Dumnezeu. Graţia vine deseori în doze mici, în concordanţă cu nivelul atins de discipol. După un anumit timp şi efort şi un progres lent, vine o porţie mare de Graţie, care aduce un salt evident. Graţia este dată cu multă inteligenţă. Maestrul Yogananda spunea că succesul în yoga se datorează un sfert efortului individual, un sfert Graţiei Maestrului şi două sferturi Graţiei lui Dumnezeu.

În creştinism se numeşte „pogorârea Duhului Sfânt”, deşi poate mai exact ar fi să spunem „lucrarea unui Spirit Sfânt”.

Dezvoltă: smerenia, umilinţa în faţa lui Dumnezeu cel Înţelept şi Atotputernic.

Amănunte în studiul despre Guru-Yoga, de mai jos.

2008

KARMA YOGA

Conform definiţiei date karmei yoga de Krishna în „Bhagavad Gita”, aceasta înseamnă *„să acţionezi detaşat de fructul acţiunii tale, pe care să îl dăruieşti Divinităţii*”. Rezultatul dobândit în urma acţiunii fără interes egotic este neacumularea de karmă personală în urma faptelor tale.

La modul ideal, dacă o fiinţă umană ar acţiona absolut fără egoism, dăruindu-şi total corpul şi sufletul lui Dumnezeu, ea ar putea deveni un canal perfect al Voinţei Divine. Vorbim aici de o misiune clară cu care este însărcinat Spiritul şi omul în care s-a încarnat acesta. În lipsa unei misiuni spirituale, cu greu am putea vorbi despre o karma yoga desăvârşită, fiindcă nu există un ţel precis, o orientare a întregii vieţi, o viziune de mare orizont care să stimuleze în permanenţă un dialog interior cu Dumnezeu. Toţi marii Sfinţi şi Înţelepţi au fost şi karma yoghini, chiar fără a se gândi la acest lucru. În aceste condiţii, când omul este total devotat cauzei nobile pe care o apără, dar nu în mod fanatic, ci înţelept, putem presupune că Dumnezeu l-ar putea transforma în braţul său armat, in extremis producând chiar suferinţă oamenilor care se opun Planului Divin. Datoria karmică i-ar fi „ştearsă” printr-o intervenţie demiurgică de mare fineţe şi înţelepciune, inimitabilă (aşa rezultă cel puţin din „Bhagavad Gita”).

Totuşi, noi oamenii obişnuiţi este bine să ţinem cont clipă de clipă de acţiunea nemiloasă a legii karmei, să nu ne îmbătăm cu apă rece că „ne scuză Dumnezeu, fiindcă am avut intenţii bune”... Duritatea, violenţa trebuie evitate, din principiu. Or fi fost ele intenţii bune în mintea noastră, dar ce certitudine avem că ele ne-au fost trimise de Dumnezeu şi nu de Satana?!

Uneori, impulsul către acţiunea inspirată de Sus este spontan şi acţiunea sa este firească, nepremeditată. Alteori, omul are timp să raţioneze, aşa cum a făcut Isus în grădina Ghetsimani, când i s-a făcut cunoscut în mod clar ce îl aştepta a doua zi: crucificarea. Raţiunea divină, discriminarea între bine şi rău, între acţiunea egoistă şi cea de autosacrificiu a învins, iar actul său a fost unul grandios de karma yoga. Dacă Isus nu ar fi fost ghidat de înţelepciune, iar actul său de supunere în faţa morţii ar fi fost dictat de alte considerente, moartea sa ar fi putut fi echivalată cu o sinucidere şi pedepsită karmic foarte grav. (Desigur că aceasta nu este nici măcar o ipoteză de lucru, ci doar o antiteză grosolană, ca să înţelegem diferenţa între autosacrificiu şi sinucidere.)

Putem distinge mai multe tipuri de misiuni divine îndeplinite prin karma yoga:

a) misiuni lumeşti: de conducere a unor popoare, acte de eroism, efortul de a inventa lucruri deosebite pentru omenire, de a crea capodopere artistice nemuritoare etc.;

b) misiuni spirituale: de apropiere a omenirii de Dumnezeu (cum a avut Isus Cristos, Shankara, Buddha şi alţii).

c) misiuni de asistenţă: părintele devotat creşterii copiilor, un soţ care îl îngrijeşte pe celălalt bolnav etc.

d) misiuni individuale: omul care înţelege să-şi dedice viaţa dorinţelor spiritului său. Viaţa trăită fără idealuri superioare, doar pentru confort, plăceri şi senzaţii tari, devine plictisitoare, plină de griji şi nefericită, oricât de îmbelşugată ar fi ea.

Un exemplu minunat de încarnare a Purităţii Divine a fost Therese Neumann. Ea manifesta fenomenul paranormal numit „inédia”, constând în supravieţuirea corpului său fără a fi hrănit cu alimente, ci doar cu „lumina lui Dumnezeu”. Misiunea sa a fost să-şi uimească semenii, pentru ca ei să conştientizeze că, dincolo de materia fizică, există o Viaţă şi mai înaltă şi că puterea şi cunoaşterea lui Dumnezeu este infinită. Neutilizând materii grosiere pentru a supravieţui, ea a fost o încarnare a Purităţii. Puritatea ei, ecou al Divinităţii, se manifesta şi prin retragerea ei din lume, neamestecul cu păcătoşii, păstrând doar scurte perioade de contact dedicate stârnirii uimirii oamenilor şi dovedirii că zvonurile erau reale: nu a consumat alimente deloc, ani la rândul, toată viaţa. O misiune similară a avut, în India, Bala-yogi. În lipsa unei cvasitotale activităţi sociale, ei au avut totuşi un impact major asupra lumii.

Aducerea în fiinţa proprie a Purităţii divine (*Shuddhi*, în legătură cu activarea intensă a chakrei Vishuddha) îl poate izola pe adept de lume, aflată pe un nivel de vibraţie net inferioară, ceea ce îi poate provoca unele probleme familiale, cu prietenii, sociale. Este nevoie ca cineva din anturaj să-i înţeleagă metamorfoza...

Am plasat karma yoga pe nivelul 5 în modelul cu 7 trepte, pentru că am ţinut cont de <u>puritatea</u> deosebită care se cere unei persoane care acţionează în numele Domnului. Aici nu poate fi vorba de vreun şiretlic sau aparenţă de sfinţenie. <u>Sinceritatea</u> trebuie să fie deplină, pentru că dacă intervine egoul, apar şi urmele karmice. Egoul trebuie să fi fost purificat foarte bine în prealabil prin efort spiritual individual (în viaţa actuală şi în cele anterioare).

Putem totuşi vorbi despre karma yoga şi la nivelul oamenilor obişnuiţi, ca o <u>metodă</u> indicată pentru eliminarea treptată a egocentrismului. Metoda constă în realizarea unor fapte libere de egoism, servirea dezinteresată a semenilor, nu doar a membrilor familiei. Spre acelaşi lucru ne îndeamnă toate religiile şi chiar simţul moralităţii sociale. Prin aceasta, omul acumulează karma pozitivă, care va compensa karma sa negativă. Totuşi, trebuie spus că sunt foarte multe genuri de karmă, câte genuri de acţiuni. În principiu, chiar dacă ai o karmă

generală bună, în anumite aspecte eşti deficitar, vulnerabil şi este probabil că te vei întâlni cu suferinţa în acel domeniu de viaţă grevat de datorii karmice. Dar faptele bune cu siguranţă că îţi vor diminua durerile şi amploarea pedepsei...

Orice activitate de-a noastră se înregistrează în memoria akasha universală. Totuşi, foarte multe acţiuni sunt neutre, neînsemnate. Pe lângă aceste lucruri mărunte se acumulează şi aşa-zisa karma pozitivă şi negativă. Karma pozitivă nu ne leagă în lanţul reîncarnărilor, este un premiu pe care putem să-l refuzăm. În schimb, karma negativă ne obligă la reîncarnare, ne obligă la îndreptare. Putem vorbi de o „pedeapsă", deşi nu mereu apare sub această formă evidentă.

Unii afirmă despre karmă că nu este nici bună, nici rea, ci că aşa o percepem noi subiectiv; de fapt, karma este pur şi simplu un efect ce urmează cauzei. Completăm cu altă afirmaţie: din perspectiva spiritelor, karma pozitivă se distinge clar de cea negativă – karma pozitivă nu obligă entitatea să se reîntrupeze.

Karma (pozitivă şi negativă) poate fi împărţită în două mari categorii: condiţionările psihice şi evenimentele necesare. Evenimentele neîntâmplătoare în viaţa noastră nu cad în puterea noastră, ele sunt conduse de Seniorii karmei, nişte entităţi spirituale înalte. Condiţionările psihice din inconştient sunt cele care alcătuiesc ceea ce numim EGO, în sensul său negativ. Purificarea egoului ar însemna eliminarea treptată a refulărilor, angoaselor, fobiilor, egoismelor din inconştient. Mersul la psiholog este opţional. Însă orice om se va confrunta cu experienţe amare care îl vor obliga la o reformulare a crezurilor personale, a filosofiei de viaţă. Aşa se evoluează spiritual în mod natural, lent, de-a lungul a zeci şi sute de vieţi umane. Este ca o partidă de şah fără limită de timp.

Se spune că, prin câteva meditaţii yoghine culminate cu *samadhi* (extaz), putem să ne ardem rapid karma. Procesul nu este unul mecanic, exterior. Yoghinul îşi află toate problemele karmice nerezolvate, este confruntat cu ele, într-un fel de simulacru al vieţii reale. Este ca o punere în scenă, în care, beneficiind de supraconştiinţa divină din starea „extatică", el face faţă tuturor provocărilor, ispitirilor, ştergând astfel din inconştient tendinţele care îi marcau viaţa de până atunci şi îi condiţionau reacţiile psihologice. Este ca o partidă de şah rapid, „fulger". Odată ce tendinţele subconştiente au fost eliminate şi egoul diminuat, nu mai este nevoie de evenimente exterioare care să îi dea motive de autoanaliză şi îndreptare.

În aceasta constă „ştergerea" karmei: este o conştientizare, urmată de efortul (de data aceasta mult mai mic) de a rezista tendinţelor negative. După ce încercarea („cele 12 munci ale lui Hercule") a luat sfârşit, un imens sentiment de uşurare îl stăpâneşte. Oare nu era mai bine dacă acţiona divin de la început, ca să nu mai muncească atâta pentru a înlătura efectele nedorite ale acţiunilor egotice? Acesta ar fi rostul karmei-yoga la timpul potrivit.

Să mai spunem că, după trecerea definitivă a hotarului dintre viaţă şi moarte, sufletul este dus la „Judecata de Apoi”. Aceasta nu este altceva decât o experienţă similară stării de *samadhi* amintită, doar că nu este asumată de bunăvoie, ca în cazul yoghinului, ci impusă de Îngerii Judecători. I se pune în faţă filmul tuturor greşelilor, pe care trebuie să le înţeleagă ca atare, nu să se scuze ori să se târguiască (cum fac multe suflete la începutul Judecăţii). În primul rând, să îi fie clar că Îngerii nu îi doresc răul sau să-l facă de râs, ci să-l pună să-şi privească curajos propriile slăbiciuni. Odată ce sufletul a înţeles ce înseamnă „greşeală, păcat” din punctul de vedere al Divinităţii, el este eliberat de la Judecată şi lăsat să îşi găsească un fetus în care se va reîntrupa pentru a pune în practică lecţia învăţată.

Şi aici vedem că este vorba despre CONŞTIENTIZAREA plină de regret a erorilor împotriva legilor divine. Din păcate, acum lecţia este obligatorie, nu dorită şi autoimpusă, ca în *samadhi*, de aceea şi efectele sunt altele. Dacă în cazul omului ce vrea să evolueze rapid pe calea spre perfecţiune, Divinitatea îi oferă metode şi ajutor pentru a se perfecţiona chiar în cursul actualei vieţi, în cazul spiritului dezîncarnat, această şansă îi este oferită în următoarea viaţă de om care i se propune. Dacă ar refuza încarnarea, ar rămâne în zona vibratorie de nivel relativ scăzut în care l-au adus experienţele triste din încarnările trecute. De aceea, toate spiritele care încă mai au karmă fizică abia aşteaptă să găsească ocazia reîntrupării şi să promoveze pe scara ierarhiei spirituale, mai aproape de Dumnezeu.

Pentru yoghinii obişnuiţi ca noi (prin „yoghin” înţelegând orice aspirant conştient spre Dumnezeu), karma-yoga este în primul rând o atitudine, total opusă crezului că „valoarea omului se măsoară prin averea sa”. Se bazează atât pe evlavie interioară (ca în bhakti yoga), cât şi pe înţelepciune (ca în jnana yoga), ceea ce o plasează lângă cele două, necesitând un nivel de conştiinţă spirituală relativ ridicat sau cel puţin o aspiraţie sinceră de a evolua.

În privinţa neînţelegerii a ce este karma-yoga, să dăm doar un exemplu. Vorbind despre „acţiune detaşată” unii ar putea înţelege că, lăsându-te condus de pornirile de moment, înseamnă că eşti mânat de Duhul Sfânt. Criminalii în serie acţionează total detaşaţi de suferinţele victimelor, ca şi de propriul interes pur uman. Iar unii mai şi declară că „aşa le-a dictat Dumnezeu să facă”! Karma yoga înseamnă să te detaşezi de egoul propriu, dar aceasta dedicându-te conştient, programatic, constant lui Dumnezeu şi Sinelui tău înalt. Din păcate, oamenii neexperimentaţi, fără discernământ spiritual, pot confunda diversele înclinaţii şi influenţe exterioare cu glasul Spiritului...

În concluzie, karma yoga nu este un tip obişnuit de yoga. Nu are maeştri, iniţieri, efectele sale nu sunt vizibile, iar progresul personal nu poate fi cuantificat şi urmărit. Este mai mult o ATITUDINE prescrisă oricui, oricând, care promite o răsplată după moarte. A acţiona altruist sperând într-o răsplată aici, în lume, ar însemna că anulezi karma yoga, ar fi doar un troc, cu nimic legat de spiritualitate. În acest sens sunt şi cuvintele lui Isus „nu vă rugaţi ca fariseii, în văzul tuturor, căci ei şi-au luat deja răsplata!”. Spiritualitatea autentică priveşte lucrurile în desfăşurarea lor largă, dincolo de întinderea unei singure vieţi pământeşti. Meritele faptelor altruiste vor da repede roade chiar şi acum, în această viaţă, dar nu într-un mod în care ne aşteptăm, şi cu siguranţă că vor accelera evoluţia spirituală a celui care le face dezinteresat.

Uneori, privind retrospectiv la anumite fapte karma-yoghine ale noastre, vom avea surpriza să constatăm că ele nu doar au folosit altora, ci ne-au fost de un folos personal neaşteptat. Ele ar putea fi încununarea unor aspiraţii neîmplinite din alte vieţi, cicatrizând astfel „răni” karmice, sau ar putea fi chiar compensări directe ale unor acţiuni anterioare negative, închizând definitiv capitole din istoria noastră spirituală.

Rugăciune de consacrare a fructelor acţiunii noastre lui Dumnezeu

(tehnică de Karma-yoga, de rostit înaintea unor activităţi mai importante sau chiar a celor mai mărunte)

M-avânt în acţiune cu doruri omeneşti...

Lumina Ta adu-mi-o din sferele cereşti,
În lumea zămislită din gândul Tău curat
Să fiu înţelepciunea şi braţul Tău armat!
Întreaga-mi bucurie Ţi-o dărui, Domnul meu!
Iar grija şi mândria le-ntorc spre Dumnezeu.

Indiferent de roade, eu fapta Ţi-o închin.
Ai grijă tu de restul... Îţi mulţumesc! Amin.

2008

GURU YOGA

Conform tradiţiei yoghine, Graţia poate veni a) de la Guru-Învăţător, b) de la Sinele ATMAN sau c) de la Dumnezeu BRAHMAN. Să le detaliem pe fiecare:

Guru-l este Maestrul, Învăţătorul de lângă discipol

El poate oferi Graţia sa în mai multe moduri:

- Fiecare iniţiere în tainele sistemului yoga este o formă de Guru yoga. Fără iniţiere, doar cu lecturi şi schimburi de idei, drumul rămâne închis.

- Maestrul poate dărui (prin punerea mâinilor sau doar prin privire) o stare de extaz divin acelui discipol care îi este drag (datorită aspiraţiei sale sincere, nu din alte considerente personale) şi care este pregătit psihic să suporte o atare experienţă bulversantă.

- Maestrul poate prelua, parţial sau integral, karma negativă a discipolului, care nu îi permitea să progreseze pe calea indicată de Guru. Acest serviciu divin poate trece neobservat de către discipol, fiind un act smerit al Maestrului. Acesta nu vrea laude sau ca adeptul să se simtă îndatorat, grija sa fiind ca discipolul să avanseze natural şi de bună-voie.

Pare dificil să găsim un Guru adevărat prin mulţimea de falşi prooroci şi autointitulaţi „Mesia", „salvatori" ai pământenilor. Astfel de Maeştri autentici există, dar conjunctura în care trăim ne poate face imposibilă întâlnirea şi, mai ales, frecventarea unei şcoli spirituale.

Totuşi, ne putem apropia telepatic de un Mare Maestru celebru decedat, utilizând imaginea şi cuvintele sale, înregistrate în cărţi sau prin mijloace audio-video. Aspirantul sincer care rezonează cu Spiritul desăvârşit al unui mare Sfânt, din orice religie ar fi, poate primi un ajutor decisiv pentru evoluţia sa spirituală. Acesta va deveni Îngerul său îndrumător, de un nivel mult mai ridicat decât ceilalţi îngeri păzitori ai omului. Dialogul va fi telepatic intuitiv, iar proba realităţii acestei colaborări trebuie căutată în progresul concret, determinabil chiar de alte persoane, pe calea spirituală pe care discipolul s-a dăruit. Graţia Guru-lui se va face simţită şi pe această cale originală. Avantajul este că poţi avea mai mulţi Maeştri, culminând cu Isus Cristos, care este cel mai înalt Spirit la care putem avea acces.

SUFERINŢELE FIZICE ALE MAEŞTRILOR

Uneori, Marii Maeştri preferă să ardă karma discipolilor – prin propria suferinţă fizică. Această metodă dură poate elimina rapid multă karmă, chiar de la mai mulţi discipoli simultan. Altfel, acea suferinţă

urma să izbucnească, mai devreme sau mai târziu, când se vor fi aşteptat mai puţin, ca nişte obstacole aproape de netrecut în momentele de creştere spirituală ale adepţilor. Foarte mulţi Mari Maeştri au fost grav bolnavi sau au murit de tineri, şi aceasta nu din cauza propriei karme – care nu mai exista – ci prin preluarea şi arderea unei mari karme negative de la discipoli.

În *Noul Testament* putem citi cum Isus a scos dracii dintr-un om şi i-a trimis într-o turmă de porci. Suferinţele acelui om erau explicate prin karma sa negativă, deci demonii aveau o justificare divină în a-l chinui. Odată îndepărtaţi, ei s-au simţit nedreptăţiţi din punctul de vedere al legilor universale, reproşând Divinităţii incorectitudinea gestului, şi de aceea li s-a dat altă pradă în compensare, mai puţin importantă din punct de vedere spiritual.

Suferinţele Maestrului nu sunt doar fizice, ci mai ales astrale, unde este chinuit de demoni, sub forme greu de imaginat sau suportat pentru noi, oamenii obişnuiţi. Maestrul Yogananda a fost grav bolnav o perioadă de timp şi el descrie lupta sa astrală inimaginabilă, dusă cu stoicism şi curaj, pentru a-i scăpa de karmă pe discipoli. Dacă nu l-ar fi chinuit pe Guru, demonii i-ar fi lovit mai târziu pe discipoli, purtătorii acelei karme cumplite, ceea ce le-ar fi blocat ascensiunea spre Dumnezeu în acea viaţă.

Un alt cunoscut exemplu zguduitor este răstignirea pe cruce a lui Isus Cristos. Prin chinurile Sale, el a ars karma negativă a multor ucenici ce Îl urmau. A mers pe această cale rapidă şi eficientă, pregătind astfel terenul răspândirii mesajul Său de iubire divină. Dacă ucenicii nu ar fi fost curăţaţi de resturile karmice, ei nu ar fi putut îndeplini misiunea de propovăduire şi martiraj, din cauza diverselor blocaje de pe parcurs, orchestrate de către demoni.

Marea Flacără, care a fost Isus, s-a metamorfozat astfel în mii de mici flăcări, ce s-au răspândit pe tot întinsul Pământului. Cei 33 de ani petrecuţi printre păcătoşi au fost de ajuns pentru Marea Lumină a Cerurilor. Era o diferenţă atât de mare între Sfinţenia sa şi obscuritatea acelei lumi! Poate că cel mai mare sacrificiu al Său a fost tocmai viaţa printre păcătoşi. În loc să continue să trăiască în Palestina ca un mare Înţelept, Isus a preferat să se multiplice în mii de mesageri ce au dus „vestea bună” (evanghelia) că există viaţă după moarte, o viaţă în slavă şi iubire. Succesul noii religii confirmă justeţea alegerii Sale.

Guru-l este Sinele individual ATMAN, Spiritul din om

Aici este vorba despre acumulările karmice pozitive, spirituale, sau lipsa oricărui bagaj karmic (în cazul *avatarilor*, *bodhisattvaşilor*). Acestea îi provoacă omului încă din copilărie, dar mai ales în adolescenţă, iluminări bruşte, izbucnirea unor capacităţi paranormale, reamintirea spontană a vieţilor anterioare în care a avut vreo misiune spirituală. Este o auto-trezire, datorată misiunii asumate şi realizărilor

spirituale remarcabile din vieţile anterioare. Graţia este, de fapt, norocul omului de a avea în el un asemenea spirit, ce îl iluminează.

Guru-l este Dumnezeu

Graţia Divină acţionează fără nici o explicaţie, deşi nu ca un capriciu, ci după o înţelepciune divină. Dacă Dumnezeu consideră necesar, va face o minune cu un om!

Iată, de exemplu, cei întorşi din moarte clinică. Nu toţi, dar majoritatea dintre cei care au primit o nouă şansă şi o nouă viaţă se transformă profund, dobândind o viziune mistică şi devenind un focar spiritual pentru cei din jur. În aceste cazuri, Graţia Divină a acţionat în ceasul al treisprezecelea, salvând nu numai trupul, ci mai ales sufletul omului, şi prin acesta, sufletele altor semeni cu care ia contact.

Maestrul Paramahamsa Yogananda, despre Graţia lui Dumnezeu:

«Este adevărat că, unor fiinţe oarbe, acţiunile Sale pot să pară uneori un joc, dar ele nu sunt decât influenţele cauzale ale karmei trecute. De ce ar încălca Dumnezeu propriile Lui legi? Doar El este cel care le-a creat.

Dumnezeu nu are nevoie de linguşeli. Graţia Sa nu se bazează pe afinităţi sau aversiuni personale. El răspunde la dragostea aspirantului spiritual, dar această dragoste trebuie să fie şi ea impersonală, trebuie să fie eliberată de toate motivaţiile egoiste.

Ce este de fapt Graţia? Este puterea lui Dumnezeu, distinctă de toate celelalte, Dumnezeu fiind singura realitate; El este singura putere a existenţei. Privind din acest punct de vedere, eforturile voastre umane sunt iluzorii; puterea Sa este cea care ne face să ne îndeplinim toate acţiunile vieţii noastre, iar eşecurile pe care le suportăm nu sunt datorate decât lipsei de armonizare a fiinţei noastre cu această putere.

Graţia lui Dumnezeu ne este dăruită în proporţia în care noi suntem deschişi faţă de El. Graţia nu vine din exteriorul nostru; ea este operaţia care se produce în interior, prin intermediul propriei noastre realităţi superioare. Cu cât vom trăi mai conştienţi şi cu cât vom trăi mai puţin dominaţi de ego, vom beneficia din ce în ce mai mult de Graţia Divină.

Aspirantul trebuie să se dăruiască cu optimism şi bucurie acestui flux al Graţiei interioare. Forţa care există în voi este a voastră personală; vă este dăruită de Dumnezeu, folosiţi-o! Dumnezeu n-o va folosi în locul vostru. Cu cât vă veţi pune mai mult la unison cu voinţa Sa infinită, în toate acţiunile şi gândurile voastre, cu atât mai mult puterea Sa şi binecuvântarea Sa vă va da încredere, ghidându-vă în tot ceea ce faceţi.

Dumnezeu nu va răspunde întotdeauna rugăminţilor tale în felul în care te aştepţi; dar dacă aspiraţia ta către El nu va avea fluctuaţii, atunci vei primi chiar mai mult decât bănuiai.»

<u>Cuviosul Siluan Athonitul</u>, despre Duhul Sfânt şi smerenie:

«Duhul Sfânt este pe pământ, locuieşte în noi şi ne luminează. El ne dă să cunoaştem pe Dumnezeu. El ne dă să ne gândim la Dumnezeu. El ne dă să iubim pe Domnul. El ne dă harul cuvântului. El ne dă să preamărim pe Domnul. El ne dă bucuria şi veselia.

E o mare deosebire între faptul de a crede că Dumnezeu există, printr-o cunoştinţă naturală sau din Scripturi, şi acela de a cunoaşte pe Domnul prin Duhul Sfânt. Mintea celui ce a cunoscut pe Domnul prin Duhul Sfânt arde zi şi noapte de dragoste pentru Dumnezeu şi sufletul lui nu se mai poate alipi de cele pământeşti.

Tu m-ai povăţuit prin milostivirea Ta. Te-ai ascuns de la mine, ca sufletul meu să înveţe smerenia; căci, fără smerenie, harul nu poate fi păstrat şi o grea întristare şi descurajare cuprinde atunci sufletul. Dar când a devenit smerit, atunci nici descurajarea, nici tristeţea nu se apropie de el, căci Duhul lui Dumnezeu îl umple de bucurie şi veselie.

Inimile noastre s-au învârtoşat cu totul şi nu înţelegem ce e smerenia sau iubirea lui Hristos. E adevărat că această smerenie şi această iubire nu se cunosc decât prin harul Duhului Sfânt, dar uităm că e cu putinţă să atragem harul la noi. Pentru aceasta însă trebuie să-l dorim din tot sufletul nostru. Dar cum pot să doresc ceea ce n-am cunoscut? Noi toţi avem puţin din această cunoştinţă şi Duhul Sfânt mişcă fiecare suflet să caute pe Dumnezeu.

Sufletul smerit se bucură de o mare pace, dar sufletul mândru se chinuie pe sine însuşi. Omul mândru nu cunoaşte iubirea lui Dumnezeu, e departe de Dumnezeu. Este fălos pentru că e bogat sau învăţat sau slăvit, dar nu ştie, nefericitul, sărăcia şi căderea sa, pentru că nu cunoaşte pe Dumnezeu. Dar Domnul ajută pe cel ce luptă împotriva mândriei sale să biruiască această patimă.

Ce trebuie făcut pentru a avea pace în suflet şi în trup? Pentru aceasta trebuie să iubeşti pe toţi oamenii ca pe tine însuţi şi să fii gata să mori în tot ceasul. Când sufletul îşi aduce aminte de moarte, el devine smerit şi se predă cu totul voii lui Dumnezeu, dorind să fie în pace cu toţi şi să iubească pe toţi oamenii.

Când pacea lui Hristos intră într-un suflet, el este bucuros de a şedea, ca Iov, pe gunoi şi a vedea pe ceilalţi în slavă: atunci sufletul este fericit să fie mai rău decât toţi. Taina acestei smerenii a lui Hristos e mare şi cu neputinţă de dezvăluit. Din iubire, sufletul doreşte pentru oricare mai mult bine decât pentru sine însuşi, se bucură când vede pe alţii într-o situaţie mai bună decât el şi se întristează când îi vede suferind.

Domnul iubeşte pe oameni, dar îngăduie să fie loviţi de încercări şi necazuri, ca să-şi cunoască neputinţa lor şi să se smerească şi, pentru smerenia lor, să primească pe Duhul Sfânt. Cu Duhul Sfânt toate sunt bune, toate sunt pline de bucurie, totul este minunat. Dacă cineva suferă mult de sărăcie, de boală şi nu se smereşte, suferă fără folos. Cel ce se smereşte va fi mulţumit de soarta lui, oricare ar fi ea, pentru că Domnul e bogăţia şi viaţa lui, şi toţi oamenii vor fi uimiţi de frumuseţea sufletului lui.»

(Din volumul „*Cuviosul Siluan Athonitul - Între Iadul deznădejdii şi Iadul smereniei*")

Paşi pe nisip

Autor necunoscut

Am avut un vis în noaptea de Crăciun:
Mergeam pe o plajă,
iar Dumnezeu
păşea alături de mine;
paşii ni se imprimau pe nisip,
lăsând o urmă dublă:
una era a mea, cealaltă a Lui.
Atunci mi-a trecut prin minte ideea
că fiecare din paşii noştri
reprezentau o zi din viaţa mea.
M-am oprit ca să privesc în urmă
şi am revăzut toţi paşii
care se pierdeau în depărtare.
Dar am observat ca, în unele locuri,
în loc de două urme,
nu mai era decât una singură...
Am revăzut filmul vieţii mele.
Ce surpriză!
Locurile în care nu se vedea
decât o singură urmă
fuseseră zilele cele mai întunecate
ale existenţei mele:
zile de nelinişte şi de rea-voinţă,
zile de egoism sau de proastă dispoziţie,
zile de încercări şi de îndoială,
zile de nesuportat...
Zile în care eu fusesem de nesuportat.
Şi atunci, întorcându-mă spre Domnul,
am îndrăznit să-I reproşez:
- Totuşi, ne-ai promis că vei fi cu noi
în toate zilele!
De ce nu Ţi-ai ţinut promisiunea?
De ce m-ai lăsat singur
în cele mai grele momente din viaţă,
în zilele când aveam cea mai mare nevoie de Tine?

Iar Domnul mi-a răspuns:
- Dragul meu, zilele în care n-ai văzut
decât o singură urmă de paşi pe nisip
sunt zilele în care te-am purtat pe braţe...

2008

ÎNVĂŢĂTURA SACRĂ

Cercetătorul fenomenelor parapsihologice ar putea fi bulversat de multitudinea de practici şi întâmplări bizare răspândite pe tot globul. Putem înţelege şocul său psihologic numai înşiruind câteva dintre acestea: transformări alchimice, călătorii astrale şamanice, substanţe halucinogene, magie voodoo, oameni zombi, posedări de spirite, diverse demonstraţii ale fachirilor ce dovedesc stăpânirea unor procese psihofiziologice necunoscute ştiinţei actuale. Poate de aceea, unii cititori, saturaţi mental cu aceste realităţi supranaturale, le neagă din comoditate, pentru a nu-şi tulbura echilibrul psihic şi a-şi duce viaţa ca mai înainte, după bunul plac. Alţii îşi găsesc refugiul în religie, care le aduce liniştea sufletească după care tânjesc.

Totuşi, marile religii actuale - în luptă crâncenă cu credinţa materialistă şi cu scepticismul nihilist - parcă nu au forţa spontană de convingere pe care o are proto-spiritualitatea, tradiţiile şamanice. Un rol are, desigur, naivitatea şi credinţa oarbă a indigenilor, consideraţi „primitivi" de către noi. Ne referim totuşi la realitatea obiectivă, verificată de nenumăraţi cercetători occidentali, a unor fenomene venind din altă lume. Ştiinţa modernă le circumscrie de obicei ca fiind „autosugestii", „fenomene normale" sau, mai nou, „fenomene cuantice ori parapsihologice". Dar ştiinţa nu ne poate aduce seninătatea religiei, ea este mereu frământată, neliniştită, nesigură şi, de fapt, nu a explicat para-normalul.

Prin urmare, pe planetă oamenii au doi piloni care le pot aduce siguranţa: fie tradiţiile politeiste, animiste, bazate de şamanul paranormal, fie religia monoteistă majoritară, bazată pe preotul moralist. Am simplificat lucrurile pentru a le diferenţia mai clar. Şamanismul poate, dar are limite filosofice (poate, dar nu ştie); religia ştie, dar are limite practice (ştie, dar nu poate).

O sinteză între cele două extreme este înfăptuită de tradiţia indiană. Teoriile sale ne ridică mintea şi sufletul cu mult deasupra planului mundan, iar practica yoga egalează şi depăşeşte performanţele şamanilor. În plus, metodele yoghine nu sunt deloc fioroase, şocante, dezechilibrante, precum cele şamanice. Yoga pune accent pe valorizarea fiinţei umane, pe omagierea libertăţii sale. Şamanul este, de obicei, un servitor necondiţionat şi chinuit al zeităţilor tribului.

O privire de ansamblu magnifică asupra lumii, vieţii şi Divinităţii o găsim în Upanişade (scrise între 800-300 î.e.n.), care reprezintă o sinteză a misticii Vedelor, depăşindu-le ca profunzime. Upanişadele au rămas actuale până astăzi, fiind consacrate prin comentariile lui Shankara (cca. 800 e.n.), cel care a consolidat sistemului Advaita-Vedanta. Adăpându-se la izvorul de înţelepciune al Upanişadelor, mulţi

maeştri spirituali indieni au adus clarificări personale, completări bazate pe practica yoga personală, închinată unirii sufletului cu Dumnezeu.

O astfel de schemă a lumii ne prezintă Sri Yukteswar în cartea sa „*Învăţătura sacră*" („Holy Science", editată în anul 1894 sub titlul sanscrit *Kaivalya Darsanam*), o culegere de sutre antice comentate de Domnia sa. Am sintetizat, în manieră proprie, acest informaţii deosebite în tabelul de mai jos şi am adăugat comentarii şi interpretări personale, sperăm binevenite. Sinteza prezintă elemente devenite deja clasice în filosofia indiană. Sigur că i s-ar putea reproşa aspectul simplificator şi speculativ, dar orice schemă asta şi face: reduce necunoscutul la ceva inteligibil. În secolul XX, multe alte informaţii inedite au fost transmise omenirii prin mediumi, dar şi acelea îşi pot găsi un loc aici. Schema este clară şi, deşi nu trebuie confundată cu Realitatea în sine (de necuprins într-o explicaţie didactică), ea aduce lămuriri metafizice de mare preţ.

Experienţa şamanică apare aici drept o etapă intermediară, de obţinere a unor puteri paranormale (siddhis) la nivelul planului astral, care nu este capătul drumului spiritual. Învăţătura sacră ne vorbeşte de acest capăt al drumului spre care ne îndreptăm cu toţii, mai repede sau mai lent. Îl numeşte eliberare, mântuire, deschiderea ochilor spirituali care văd iluzia lumii (*maya*), unire cu Dumnezeu. Sunt prezentate, simplificat, toate etapele pe care le-am parcurs şi pe care le mai avem de parcurs, fiecare dintre noi, până la împlinirea ţelului final al existenţei noastre.

Vieţile noastre succesive au un rol evolutiv evident, spaimele şi suferinţele noastre nu sunt veşnice, ci ne împing să progresăm spre infinit. Acesta este mesajul salvator al filosofiei indiene vedantice non-dualiste, întărit, susţinut de către practica yoga individuală. Înţelepciunea cărţilor sfinte indiene este reiterată de realizarea personală a acestor adevăruri de către mari maeştri spirituali, cum a fost, incontestabil, Sri Yukteswar (guru-l lui Paramahamsa Yogananda).

Sri Yukteshwar (1855-1936)

Nu ne propunem să convertim cititorii spre disciplina Advaita-Vedanta (non-dualismul spiritualist), pătruns deja în Occident. Cu atât mai puţin îndemnăm pe cineva să-şi schimbe religia. Lumea merge înainte şi noi odată cu ea. Dorim însă a scoate la lumină giuvaeruri de gândire spirituală care ne pot ajuta în propria noastră dezvoltare personală. Faptul că universul este bine aşezat, că putem avea parte de o sclipire din planul divin care a creat lumea, că avem idee de etapele următoare ce ne aşteaptă, că le putem chiar grăbi în mod ştiinţific, că trebuie să fim optimişti în legătură cu viitorul planetei şi omenirii, că avem toate motivele să-L iubim pe Dumnezeu şi să-L manifestăm în faptele noastre – toate acestea şi multe altele reies din studiul *„Învăţăturii sacre*”, ceea ce o recomandă spre lectura celor avizi de cunoaştere spirituală.

Iată temele principale cuprinse în schema tabelară a „Învăţăturii sacre”, între care am trasat corespondenţe sau analogii:

- CREAŢIA LUMII
- PLANURILE DE EXISTENŢĂ
- TREPTELE DE EXTAZ
- EPOCILE DE CONŞTIENTIZARE GLOBALĂ
- CREAREA OMULUI
- TREPTELE DE EVOLUŢIE FIZICĂ

«Cartea aceasta urmăreşte să arate cu limpezime că în toate religiile există o unitate esenţială; că feluritele învăţături ale diverselor confesiuni nu se deosebesc, că lumea exterioară şi lumea interioară au evoluat în acelaşi mod, în acelaşi timp; că toate Scripturile admit acelaşi ţel suprem pentru om. Însă aceste adevăruri fundamentale nu sunt uşor de înţeles. Este aproape cu neputinţă - având în vedere divergenţele existente între diferitele religii în ignoranţa oamenilor - să ridici vălul pentru a arunca o privire asupra acestor adevăruri. Credinţele favorizează un spirit de ostilitate şi disensiuni, iar ignoranţa omenească adânceşte prăpastia ce separă o religie de alta. Doar puţine persoane dotate excepţional se pot sustrage influenţelor credinţelor pe care le au, spre a contempla unitatea absolută a adevărurilor propovăduite de toate marile religii.»

(Sri Yukteshwar Giri - Introducere la *„Învăţătura Sacră”,* Ed. Herald 2001)

***

Creaţia lumii	Planuri de existenţă	Trepte de extaz (samadhi)	Epoci de conştientizare globală	Crearea omului	
SAT CHIT ANANDA	Satyaloka (Absolutul)				
	Tapoloka (Pre-absolutul)	5. Asamprajnata (nirvikalpa) samadhi			
	Jnanaloka (Planul vedic)	4. Asmita samadhi		**Atman, Purusha** separat de Divin, Sine individual	Spirit, Conştiinţă
CHITTA (inima creaţiei) 4 idei originare	Maharloka (Brahmarandra)	3. Ananda samadhi	Satya-yuga 7700-17300 e.n.	**Anandamayakosha** Spiritul liber în Natură	
Vibraţie Mentalo-cauzală 5 tattve	Swarloka („Cerul”)	2. Vicara samadhi	Treta-yuga 4100-7700 e.n.	**Vijnanamayakosha** Buddhi Întruparea spiritului	Om, Creatură
Vibraţie Astrală (sattva)	Bhuvaloka („Văzduhul”) 5 tanmatra	1. Vitarka samadhi	Dwapara-yuga 1700-4100 e.n.	**Manomayakosha** Manas 5 Jnanendriyas	
Vibraţie Eterică (raja)				**Pranamayakosha** 5 Karmendriyas	
Vibraţie Fizică (tama)	Bhuloka („Pământul”)		Kali-yuga până în 1700 e.n.	**Annamayakosha**	

Tabelul 1: Temele principale din „Învăţătura sacră”

CREAŢIA LUMII

„Creaţia este un joc de idei în Substanţa Eternă care este Dumnezeu Tatăl.”

Primele sutre se referă la crearea lumii de către Dumnezeu cel nemanifestat. Conform învăţăturii indiene, primele 4 idei originare pe care le-a gândit Dumnezeu au fost: vibraţia primordială AUM, din care au ieşit Spaţiul, Timpul şi Atomul (particula). Acestea 4 sunt omniprezente în veşnicie, constituind fundamentul ideatic al universului. Toată Creaţia rezultă din aceste 4 idei originare!

Savanţii zilelor noastre studiază în cadrul fizicii relativiste continuumul Spaţiu-Timp, iar în cadrul fizicii atomice dualitatea corpuscul-undă (Atom-Vibraţie). Prevedem că fizica va înregistra un salt

calitativ decisiv atunci când va reuni toate cele 4 noţiuni esenţiale într-una singură, comasând fizica relativistă cu cea cuantică.

Dintr-o perspectivă metafizică - atât cât putem intui şi pune în cuvinte - Spaţiul este creat prin deplasarea vibraţiei primordiale AUM fără oprire. Tot ce este atins de această vibraţie devine Spaţiu, durata acestei vibraţii devenind Timp. Tot Vibraţia creează iluzia atomului – particulele elementare sunt o vibraţie de un anumit tip, menţinută constantă. Putem deci reduce cele 4 idei la una singură, primordială: vibraţia AUM. Ea este dorinţa Creatorului de a se manifesta ca ceva limitat. Prin Timp, Cel neschimbat creează schimbarea. Prin Spaţiu, Unicul indivizibil creează diviziunea, separarea. Prin Atom, Cel Atotştiutor îmbracă o parte din Sine (o mică zonă Spaţială) în ignoranţă (*avidya*) pentru o perioadă limitată de Timp.

Cele trei atribute ale Divinităţii sunt Sat-Chit-Ananda:

1. SAT (existenţa veşnică)
2. CHIT (cunoaşterea absolută) - *se citeşte „cit”, ca în „citire”.*
3. ANANDA (beatitudinea netulburată)

CHIT este puterea divinităţii de a simţi, adică Conştiinţa. Din ANANDA apare puterea divinităţii de a crea (numită *Shakti*, sau *Prakriti*). Aceasta înseamnă că Dumnezeu a creat lumea din preaplinul bucuriei sale de a fi, pentru a-şi multiplica iubirea şi fericirea. Suferinţa creaturii este preţul plătit pentru a regăsi Beatitudinea din care a fost creată.

Creaţia se mai numeşte şi MAYA (iluzia cosmică), în sensul în care toate fiinţele resimt ruperea, separarea lor de Tatăl Ceresc. Când se referă la un individ, iluzia se numeşte AVIDYA (ignoranţa spirituală despre natura divină a Conştiinţei individuale).

Primele 4 idei originare stabilesc cadrul general al creaţiei (Vibraţia AUM, Spaţiul, Timpul şi Atomul). Atomul sau ANU se referă atât la mulţimea de particule elementare ce formează materia, dar şi la orice individ, organism format dintr-o mulţime de atomi şi submulţimi de atomi. Astfel, omul este el însuşi un ANU. Cele 4 idei originare se numesc împreună CHITTA (Inima creaţiei), punctul de pornire a manifestării cosmice.

Din acesta este emanată lumea mentalo-cauzală, alcătuită din combinarea celor 5 tattve (numite simbolic „pământ, apă, foc, aer, eter”, respectiv în sanscrită „prithivi, apas, tejas, vayu, akasha”). Această lume mentalo-cauzală, în care obiectele şi fiinţele nu au formă, se cristalizează mai departe în trei grade diferite de densitate (corespunzând celor 3 gunas: sattva, raja, tama - asemenea aburului care, răcindu-se, devine lichid şi, îngheţând, devine solid): lumea astrală, apoi cea eterică, şi în final cea fizică.

Unii filosofează astfel: „*Oare de ce Dumnezeu este atât de crud şi nu ne împiedică să greşim, ca să fim perfecţi şi să nu mai suferim?*". Iată mai jos un răspuns cât se poate de logic:

Atributele CHIT (cunoaşterea absolută) şi ANANDA (beatitudinea netulburată) ale Existenţei Divine (SAT) sunt inseparabile, coexistente. Dumnezeu ne-a făcut „după chipul şi asemănarea Sa", ceea ce, printr-un joc de cuvinte, ar putea fi rescris „după *chit*-ul şi *ananda* Sa". Omul este un dumnezeu la scară redusă... Bucuriile omului sunt scurte străfulgerări ale Prea-fericirii divine (*ananda*). Conştiinţa omului este un ecou îndepărtat al Totalei Conştiinţei divine, care are ca atribut natural LIBERTATEA; Conştiinţa divină nu poate fi restrânsă, mărginită de nimic în Spaţiu şi Timp. De aceea, omul este dotat şi el, volens-nolens, cu liber-arbitru. Deseori, el trebuie să aleagă între mai multe opţiuni, sub care se deghizează binele şi răul. Angrenarea liberului-arbitru nu se face, desigur, la întâmplare, ci prin utilizarea cunoaşterii şi a intuiţiei - datorate aceleiaşi Conştiinţe din om. Într-adevăr, pentru a putea fi cândva, sau mereu, fericit, omul este „condamnat" la libertate. Noţiunea de perfecţionare, îmbunătăţire a omului nu se poate separa de noţiunea de libertate. Planetele se mişcă extrem de exact pe orbitele lor, atingând aproape perfecţiunea. Dar ele nu sunt fericite (*ananda*) de această realizare, fiindcă le lipseşte conştiinţa (*chit*).

7 PLANURI DE EXISTENŢĂ

Odată ce lumea a fost creată, ea este delimitată în 7 nivele de existenţă diferite. De fapt, există foarte multe nivele intermediare, dar schema se referă la marile demarcaţii:

1. Cele trei lumi nemanifestate (Satyaloka, Tapoloka, Jnanaloka), care sunt divine.
2. Un plan intermediar (Maharloka), care face legătura cu lumea creată.
3. Lumea creată (Swarloka, Bhuvarloka, Bhuloka)

Lumea subtilă (Bhuvarloka) este alcătuită din 5 tanmatras (obiecte ale simţurilor), materii subtile.

5 TREPTE DE EXTAZ

Cele 7 lumi nu sunt simple speculaţii filosofice. Ele pot fi vizitate, în duh, de către omul dedicat acestei activităţi, după cum specifică *Yoga-sutras* de Patanjali. Vizitarea acestor lumi invizibile este posibilă în starea de extaz yoghin (*samadhi*). În tabel am trasat o corespondenţă aproximativă între planurile vibratorii şi nivelele de conştiinţă atinse în transa extatică.

Un mare maestru spiritual al Indiei, Sri Ramakrishna, mărturisea despre trăirea sa din Nirvikalpa-samadhi, extazul contopirii cu Absolutul Divin: «*Universul se stinge. Spaţiul însuşi nu mai există. Mai întâi, umbrele estompate ale ideilor continuă să mai plutească pe fundalul obscur al minţii. Singura, slaba conştiinţă a Eu-lui se repetă, monotonă. Apoi şi aceasta se pierde în Realitatea Sinelui Suprem. Orice dualism se şterge. Spaţiul finit şi spaţiul infinit nu mai sunt decât unul. Dincolo de cuvinte, dincolo de gândire, am realizat Absolutul.*» Apoi, Sri Ramakrishna avea să depăşească chiar şi nivelul de realizare al maestrului său vedantin, atingând starea de Bhava-mukta, în care prezenţa conştiinţei divine este continuă şi permanentă, el fiind în acelaşi timp şi în manifestare, şi în Dumnezeu.

4 EPOCI CICLICE DE CONŞTIENTIZARE GLOBALĂ

Dacă atingerea unora din cele 7 planuri este accesibilă numai celor iniţiaţi, dedicaţi şi care au parte de graţia divină, în schimb Sri Yukteswar, care era şi astrolog vedic, a calculat epocile în care întreaga populaţie de pe Pământ are acces la aceste lumi. Rezultatele sale contrazic tradiţiile hinduse, dar au o justificare astrologică modernă, confirmată recent de ştiinţă. Într-un fragment [1] din „Kaivalya Darsanam" marele yoghin descrie modul prin care a calculat durata epocilor.

Conform acestei teorii, în prezent ne aflăm în Dwapara yuga, epoca când omul a început să stăpânească fenomenele lumii eterice: energia electrică şi toate fenomenele studiate amănunţit de fizică şi chimie. În ultimele decenii, oamenii s-au familiarizat tot mai mult cu fenomenele paranormale, legate de lumea eterică şi astrală. Pe viitor se prevede o accelerare a descoperirilor revoluţionare şi o repudiere generală a doctrinelor materialiste, ce au limitat gândirea omenească de atâtea secole încoace.

Iată deci că cei ce plasează omenirea în Kali yuga (epoca tuturor relelor) sunt în eroare!

CREAREA OMULUI

„Celebra" divizare a omului în cele 5 învelişuri (*koshas*), preluată de teosofie şi parapsihologie, necesită unele menţiuni (vezi Figura 1, de mai jos).

Purusha (sau Atman) este Sinele separat de Dumnezeu, conştiinţa pură individualizată. În sus, îl aşteaptă unirea cu Tatăl într-o unică fiinţă. În jos, el este aruncat în manifestare ca spirit liber. (vezi Tabelul 1)

Pentru a se manifesta, spiritul se înconjoară cu primul înveliş protector din perispirit (Anandamayakosha). Din comunicările spiritiste,

[1] http://www.unique.ro/forum/viewtopic.php?t=390

se ştie că perispiritul este compus din energii de toate nivelurile, astfel încât spiritul poate avea acces şi la lumile inferioare. Totuşi, în schema *koshas*-urilor, deoarece învelişul *Ananda* este cel mai de sus, perispiritul ar corespunde unui spirit foarte evoluat, care are acces la *Maharloka,* prin dezbrăcarea de celelalte energii inferioare. Spiritele inferioare nu pot scăpa de lestul energiilor mai grosiere pentru a se înălţa până în această sferă înaltă. Deci am putea spune că, exclusiv, Anandamayakosha este primul strat, cel mai rafinat, al perispiritului.

Încarnarea spiritului liber într-un trup de om se face la nivelul lui <u>Vijnanamayakosha</u> (planul mentalo-cauzal). De la acest nivel în jos începe alcătuirea organismului uman. Aici găsim şi principiul intelectual, *Buddhi*, care ajută omul să discrimineze între bine şi rău, să scape de *Avidya (ignoranţa spirituală)* şi îl sprijină în eforturile sale de rafinare a vibraţiei conştiinţei.

<u>Manomayakosha</u> este structura astrală, din care originează senzaţia şi dorinţa. Aici se află şi cele 5 *Jnanedriyas* (organe subtile de simţ) corespunzătoare văzului, auzului, mirosului, gustului şi atingerii tactile. Numele acestui nivel provine de la *Manas*, care este principiul mental, orientat spre obiectele simţurilor şi a naturii exterioare. *Manas* mai este numit şi *anandatva* (a doua, falsa fericire), adevărata fericire fiind de găsit doar în lumile superioare. Dorinţele grosiere, care formează materia primă a psihicului, sunt de fapt o „bucurie coruptă", după spusele lui Paramahamsa Yogananda. Omul aspiră spre *Ananda (fericirea netulburată de nimic)*, dar este captat de aceste dorinţe care îi promit Fericirea, nereuşind decât o satisfacţie scurtă şi superficială, mai apoi el pornind iarăşi în căutarea fericirii pierdute.

Din punctul de vedere al căutătorului Adevărului, *Buddhi* este polul evoluţiei, al revelaţiei spirituale, iar *Manas* este polul cufundării în iluzia spirituală (*Avidya*). Desigur, rolul pragmatic al minţii (*Manas*) omului prins în vârtejul lumii nu este pus la îndoială nici un moment, ci doar supremaţia absolută pe care şi-o arogă. Datorită acestei orbiri, cei mai mulţi oameni sunt înclinaţi să creadă că doar creaţia materială există (defectul spiritual numit *abhinivesha*) şi îşi identifică Sinele spiritual cu corpul cel trecător (defectul spiritual numit *asmita*) devenind astfel egoişti.

Acţiunea organelor de acţiune fizică (cele 5 *karmendriyas*: gura, mâinile, picioarele, organul genital, organul de excreţie) originează din <u>Pranamayakosha</u>, adică planul eteric. Afirmaţia poate părea ciudată. Totuşi, putem s-o explicăm astfel: Comenzile motorii către muşchi vin pe cale neuronală. Or, funcţionarea nervilor este de natură eterică - fie că ne referim la fluxul electric transmis de neuron, fie că ne referim la energia eterică, mai rafinată care hrăneşte, întreţine şi reface neuronul.

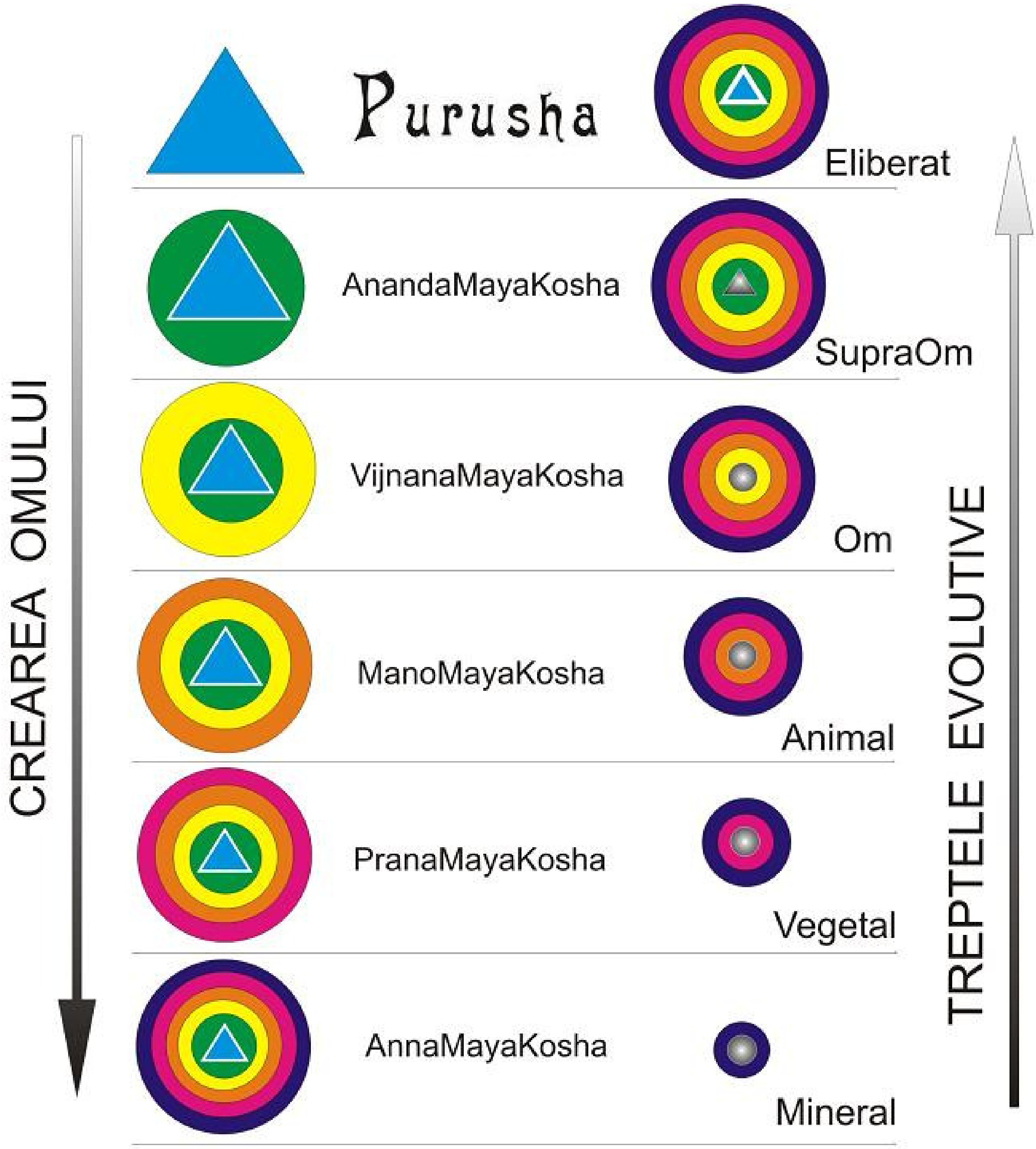

Figura 1 – Crearea şi evoluţia omului *© Răzvan Petre*

6 TREPTE DE EVOLUŢIE FIZICĂ

Evoluţia lumii vii parcurge mai multe trepte evolutive, care pot fi puse în corespondenţă cu cele 6 nivele vibratorii menţionate (vezi Figura 1).

Regnul mineral (culoarea indigo) poate fi descris ca având drept caracteristică evidentă pasivitatea materiei fizice; celelalte tipuri de vibraţii sunt încă în stare latentă sau foarte slabe, ascunse în „miezul" materiei.

Trecerea la regnul vegetal (culoarea roşie) se face prin manifestarea tot mai pregnantă a materiei eterice, care determină în primul rând o anume acţiune în mediu şi asupra mediului.

Animalul (culoarea orange) are caracteristică esenţială simţirea şi dorinţa (nivelul astral), iar acţiunea sa asupra mediului este şi mai pregnantă. Filosoful danez Martinus spune că suferinţa atinge apogeul la nivelul regnului animal. Aici apare *Manas*, o conştiinţă egotică absolută care amplifică durerile fizice şi le dublează cu cele psihologice. Culorile din desen corespund celor utilizate de Martinus în cartea sa *„Al treilea testament*” [2] pentru a desemna aceleaşi regnuri.

Regnul uman (culoarea galbenă) este caracterizat de o dezvoltare fulminantă a nivelului mentalo-cauzal, al raţiunii, sentimentelor nobile şi este începutul vieţii spirituale (tendinţa *buddhică*). Nu toţi oamenii pot fi plasaţi pe de-a-ntregul în regnul uman, unii atârnând încă pe muchia dintre animal şi om.

Anumiţi oameni dobândesc puteri supranaturale (*siddhis*), şi sunt numiţi de ceilalţi „supraoameni, zei sau îngeri”. Alcătuind un sui-generis regn angelic (culoarea verde), supraomul are acces la lumea spiritelor libere, devenind un fel de egal al lor. Totuşi, evoluţia sa nu a luat sfârşit.

Ultima treaptă ce poate fi atinsă în viaţa pământească este condiţia de eliberat (*sannyasi, sau jivanmukti*). Acum omul şi-a cunoscut pe deplin Sinele divin (*purusha*, *atman* – triunghiul albastru) şi nu mai poate fi păcălit de iluzia cosmică (*Maya*), pentru că a dobândit definitiv *Vidya* (cunoaşterea realităţii *Sat-chit-ananda*) şi libertatea totală de a se manifesta ca centru creator. Acum el conştientizează că este creat „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu” şi ne-o spune şi nouă, chiar dacă încă nu-l putem înţelege.

Există atât de puţini eliberaţi spirituali pe planetă, încât nu putem vorbi de constituirea unui regn distinct, ci mai mult de „accidente” fericite. Acest nivel nu face parte deocamdată din ordinea naturii, căci, dintr-un punct de vedere filosofic, ar însemna o negare în bloc a iluziei cosmice; iar din punct de vedere practic, nu este posibil. Aceste „excepţii”, mari exemple de vieţuire duhovnicească, sunt necesare treptelor inferioare de evoluţie pentru a le arăta drumul fiinţelor umane ce aspiră spre înalt, dar care nu ştiu unde şi cum să caute. Ei sunt maeştrii spirituali, guru, învăţaţi desăvârşiţi, mântuitori ai sufletelor însetate de lumină şi adevăr...

---

[2] http://www.martinus.dk/en/frontpage/

5 CAUZE ALE SUFERINŢEI, 3 MOTIVE ALE FERICIRII

Din *Avidya* (iluzia *maya* individuală) decurg cele două aspecte: puterea de întunecare (spirituală) şi puterea de polarizare.

Puterea de întunecare creează *Asmita* (egocentrismul), prin care Sinele este identificat eronat ca fiind corpul muritor, şi *Abhinivesha*, prin care omul crede că real este doar ceea ce el vede şi pipăie.

Puterea de polarizare creează *Raga* (ataşamentul pentru ceea ce produce satisfacţie, plăcere) şi *Dvesha* (aversiunea pentru tot ceea ce aduce neplăcere).

Acestea 4 sunt pricinile suferinţelor omului, pe care înţeleptul se străduieşte să le învingă. Din *Avidya* izvorăsc toate 4, deci ea este sursa principală a suferinţelor. Pentru a lupta împotriva suferinţei personale, omul înţelept caută să alunge Ignoranţa spirituală – mama tuturor relelor. Desigur că aceasta nu elimină durerile celorlalţi, dar Yoga este o cale de mântuire individuală, nu în grup. De altfel, nu există nicăieri o „metodă de mântuire colectivă”!

Dacă pentru cei mai mulţi cititori este destul de uşor de înţeles ce înseamnă să-ţi diminuezi egoismul şi să crezi în existenţa lucrurilor invizibile, mult mai dificil pare să înţelegem cum ne-am putea sustrage principiului psihic al plăcerii-neplăcerii (*raga-dvesha*), care este plasat la baza inconştientului fiinţei animale. Această neutralitate nu poate fi obţinută prin voinţă, ci ridicându-ne nivelul conştiinţei până când găsim plăceri superioare după care să ne conducem viaţa. Martirii lui Cristos asta au dovedit prin sacrificiul lor. Nu poţi renunţa la principiul firesc al plăcerii-neplăcerii decât suprapunându-i un principiu superior, care să îi controleze supremaţia sa de până acum. Şi asta se obţine treptat, cu răbdare, prin practica spirituală în viaţa de zi cu zi...

> «Dumnezeu este în toţi oamenii, dar nu toţi oamenii sunt în Dumnezeu. Acesta este motivul suferinţei lor.» (Sri Ramakrishna)

Eliberarea de suferinţă fiind ţelul omului, trebuie recunoscute şi cele 3 nevoi reale ale sale. Ele nu sunt de găsit în afara Sinelui şi sunt *Sat*, *Chit* şi *Ananda*. În prima etapă, satisfăcându-şi toate dorinţele sufletului, eliberatul dobândeşte *Ananda*, adevărata fericire. Apoi, inima fiind pe deplin mulţumită, se dezvoltă *Chit*, Conştiinţa tuturor modificărilor Naturii (*Prakriti*), până la prima sa manifestare: vibraţia AUM. Înţelegând natura creaţiei *(Maya)*, omul eliberat de iluzie vede că propriul Sine este Substanţa reală indestructibilă şi pururi eternă, *Sat*. Aceste realizări ultime nu sunt posibile fără Graţia divină, care nu poate fi nicicum forţată sau păcălită. De aceea, orice practică spirituală trebuie să fie susţinută de smerenie şi devoţiune sinceră faţă de Supremul Creator...

«Invocaţi Divinul cu o inimă plină de dorinţa de a-L vedea şi de a-L lăsa să se manifeste deplin în şi prin voi ! Sunt oameni care, din dragoste pentru femeia şi copiii lor, umplu un vas cu lacrimile lor. Dar unde este cel care plânge din dragoste pentru Dumnezeu?» (Sri Ramakrishna)

Nici măcar un Guru în carne şi oase, socotit a avea puteri divine, nu îşi poate impune voinţa asupra destinului nostru. El ne arată drumul, dar nu merge în locul nostru. Iată cum explică Sri Yukteswar acest lucru discipolului său Swami Satyananda:

«Uite ce este, nu are rost să crezi orbeşte că, după ce te voi atinge cu puterea mea, vei fi deja mântuit sau că te va aştepta un car din Cer să te ia. Atingerea sacră a unui guru realizat spiritual te ajută să-ţi dezvolţi Cunoaşterea şi, din respect că ai primit această Cunoaştere, trebuie să devii tu însuţi un înţelept, mergând pe cărarea elevării Sufletului şi utilizând tehnicile date ţie de Guru.»

PARABOLA CINEMATOGRAFULUI

Înţelepciunea antică hindusă a Upanişadelor ne-a transmis o imagine despre Dumnezeu şi lume pe care o redescoperă toţi sfinţii şi maeştrii iluminaţi atunci când reuşesc să se apropie de Creator.

Dumnezeu este SAT (adevăr), iar Creaţia Sa este ASAT (neadevăr, iluzie). Desigur că trebuie să nuanţăm această afirmaţie tranşantă. Când intri în Împărăţia lui Dumnezeu - şi numai atunci - îţi dai seama că Natura nu este decât un vis al Său. Visele noastre se nasc din substanţa inconştientului şi sunt, de aceea, cât se poate de reale, dar numai cât durează visul; la trezire revenim la realitatea cotidiană, care este coerentă şi ne influenţează viaţa, pe când visul rămâne o fantasmă fără urmări.

Tot astfel, când vizionăm o piesă de teatru, credem că acţiunea este reală şi trăim emoţional drama reprezentată. Este suficient un moment de luciditate (de exemplu, ne sună telefonul) şi, dintr-o dată, părăsim ficţiunea, care părea atât de vie...! Aplauzele de la finalul piesei sunt semnalul reîntoarcerii tuturor, spectatori şi actori, la viaţa de zi cu zi, cea reală...

De asemenea, putem descrie misterul vieţii şi al evoluţiei prin alegoria unei săli de cinematograf. Să ne imaginăm un imens ecran de proiecţie, înalt şi lat cât universul. Pe acesta este proiectat un film – filmul vieţii – un imens şi orbitor fascicul luminos ieşind cu putere de sus, din cabina de proiecţie. Pe ecran apar simultan toate personajele filmului, care realizează diverse acţiuni.

Spectatorul este invitat în sala întunecoasă, în care filmul a început deja de mult timp, şi condus la locul său. Aproape orbit de imaginile luminoase de pe ecran, pipăind scaunul pe care se va aşeza, dă peste o lanternă micuţă, cu lumină de tip laser indicator. I se spune să îşi aleagă un personaj şi să-l urmărească pe ecran cu lumina roşie, subţire şi focalizată. Spectatorul este prins de acţiunea filmului, trăind la unison cu

personajul său diverse stări paroxistice, foarte solicitante nervos, sau plictisindu-se în lungile perioade de apatie ale personajului. Pentru că sala este în beznă, nu-şi dă seama că, alături de el, mai sunt nenumăraţi alţi spectatori, aţintind spotul roşu pe ecran, fiecare pe câte un alt personaj.

După o vreme, lumina lanternei începe să-şi schimbe culoarea spre verde... iar spectatorul observă că începe să intuiască următorii paşi ai personajului din film, că bănuieşte care este direcţia tramei. La un moment dat, când lumina spotului devine albastră, spectatorul este invitat să vină sus, chiar în cabina de proiecţie. Aici este doar o uşoară semi-obscuritate, el putând vedea alte siluete de oameni, fiecare cu haine şi tunsori diferite, dar nedistingându-le prea bine feţele. Spectatorii continuă să urmărească cu lanternele cu spoturi albastre aceleaşi personaje, dar mai au timp să schimbe şi impresii între ei, să se împrietenească. Filmul este la fel de antrenant, dar atmosfera creată de colegii-spectatori este mai calmă, mai degajată decât jos, în sală. Spectatorul nostru constată că acţiunea personajului se aseamănă tot mai mult cu dorinţele sale, cu gândurile sale. Simte că, acum, el nu doar intuieşte mersul acţiunii, ci chiar îl provoacă – este propriul său actor şi scenarist! Asta dă un plus de savoare şi de interes, nu atât pentru film, cât pentru interacţiunea dintre mintea sa şi proiecţia de pe ecran.

Lumina lanternei devine acum din ce în ce mai albă. Spectatorul începe să distingă feţele colegilor, ba chiar şi pe cea a regizorului, care se află alături de ei, în cabina de proiecţie. Este uimit să afle că regizorul poate modifica acţiunea întregului film, chiar în timpul derulării sale. Totuşi, înţelege bine acest lucru, pentru că ştie că şi el poate schimba traiectoria personajului său. Dar ceea ce îl şochează este faptul că, privind foarte atent, vede că toţi cei prezenţi au aceeaşi figură! Este figura sa!!! Aceeaşi. Reprodusă la miliarde de inşi diferiţi. Cutremurător şi extatic... El este creatorul filmului, şi spectatorul, şi actorul...

ÎNCHEIERE

> «Conform sistemului filosofic Vedanta, lumea este lipsită de realitate întrucât durata ei de conservare este limitată, finită. Lumea în care trăim este ireală nu pentru că nu există în sensul propriu al cuvântului, în sensul că ar fi o iluzie a simţurilor noastre; sub acest aspect ea nu este o iluzie, fiindcă în acest moment precis ea există, fiinţează; rămâne însă ireală şi iluzorie tocmai pentru faptul că nu va mai fi peste zece mii sau sute de mii de ani.» (Nicolae Achimescu - India, religie şi filosofie, pag.105)

Nu devenim automat mai spirituali dacă citim despre această concepţie Jnana-yoghină asupra Cosmosului. Rolul său poate fi acela de a ne oferi un suport teoretic pentru aspiraţia şi practica personală. Poate şi mai mobilizante sunt pentru noi mărturiile directe ale marilor realizaţi

spirituali, care ne indică drept suprem ţel al căutării religioase unul şi acelaşi pentru toţi copiii Pământului: vederea lui Dumnezeu în slavă şi manifestarea Sa prin fiinţa noastră, nestânjenită de micul ego. Nu este un lucru la îndemâna oricui să asimileze în forul său lăuntric aceste învăţături sacre de Jnana-yoga, prezente şi în alte forme religioase. Dar, odată sămânţa aruncată, poate va găsi un sol fertil unde să dea rod!

> «Discuţiile prezentate de Upanişade între maestru şi discipoli sunt deseori doar un fel de întrebări socratice, până ce discipolul respectiv îşi găseşte propriul drum. Cuvintele sunt inutile atunci când este vorba de ceea ce este incognoscibil şi inexprimabil. Ele devin inteligibile abia în momentul în care s-a realizat experienţa directă şi personală. După aceea, devin din nou inutile. Tocmai de aceea nu se recomandă speculaţiile, rod al gândirii discursive, ci meditaţia contemplativă.» (Nicolae Achimescu - India, religie şi filosofie, pag.110)

2 august 2008

CHAKRA DIN CHAKRĂ

„CHAKRA”... Cuvânt care promite să ne deschidă porţile imposibilului şi să dezlege toate tainele omului. Orice cititor de literatură spirituală a găsit, la un moment dat, referiri la chakre şi teoria lor. Totuşi, deşi abundă informaţii despre ele în cărţi şi pe internet, multe lucruri sunt încă neclarificate. Ca să nu mai spunem că, deşi există o teorie, cu practica stăm mult mai prost. Puţini sunt cei care reuşesc în mod sistematic să-şi corecteze după bunul plac funcţionarea chakrelor. De fapt, acesta este unul din scopurile ştiinţei milenare yoga: controlul chakrelor. Cine va reuşi, va fi un supraom... Cel puţin, aşa cred unii dintre cei care tânjesc spre perfecţiune.

PREZENTARE GENERALĂ A CHAKRELOR

Chakrele sunt centre importante de energie dispuse de-a lungul coloanei vertebrale. Tradiţia orientală pomeneşte de 7 chakre principale, care corespund cu cele 7 planuri de manifestare a Creaţiei. Cele 7 chakre ale omului îl pot pune pe iniţiat în legătură cu toate forţele şi formele de manifestare care există în Univers.

În acelaşi timp, se recunoaşte faptul că există mult mai multe chakre în corpul omenesc, fiecare cu rolul său, mai mult sau mai puţin cunoscut. În acupunctură, se folosesc circa 365 de puncte de înţepare, dispuse pe meridianele (canale, nadis) pe unde circulă energia (qi, prana). Şi aceste puncte pot fi numite, fără teama de a greşi, cu termenul sanscrit „chakra”.

O paranteză lingvistică: se citeşte „cia-cra” şi înseamnă „roată”... Pluralul cu care ne-am obişnuit „chakras” este de origine engleză, dar cel sanscrit corect ar fi „chakrani”.

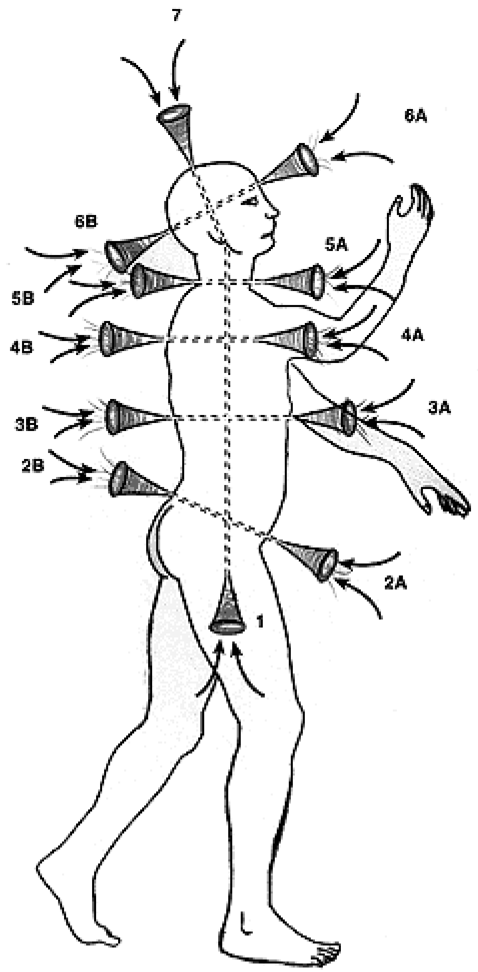
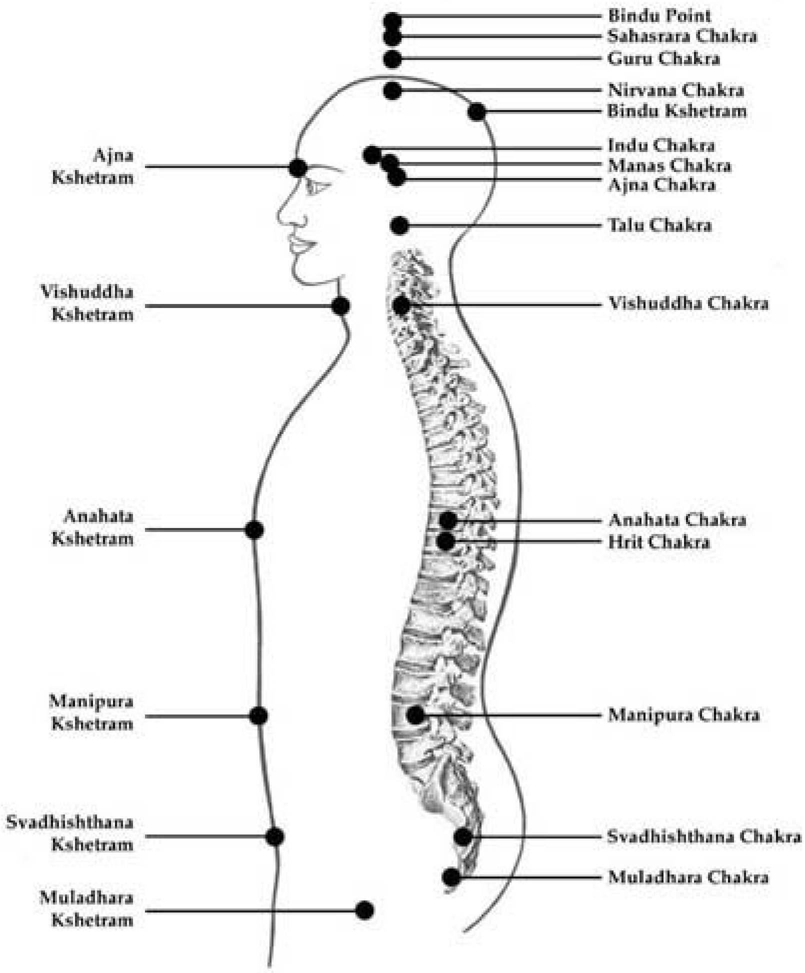

Fig.1 - Model aproximativ al celor 7 chakre [3]

Deci, o chakră are un focar, un punct de unde iradiază (sau intră) energie sub forma unei pâlnii. Iată, în *Fig.1*, un prim model aproximativ al celor 7 chakre principale. Ele au focarele dispuse pe o linie verticală ce trece prin mijlocul corpului. Se observă că chakrele extreme (cea de la baza trunchiului nr.1 şi cea din creştetul capului nr.7) se deschid pe verticală. În schimb celelalte 5 chakre sunt orientate perpendicular pe trunchi şi au două deschideri: una în faţă şi alta în spatele corpului (numerotate 2A şi 2B, 3A şi 3B, 4A şi 4B, 5A şi 5B, 6A şi 6B).

Pentru uşurinţa numirii chakrelor, vom trece aici numele lor în limba sanscrită, care sunt deja binecunoscute în jargonul esoteric: 1. Muladhara; 2. Svadhisthana; 3. Manipura; 4. Anahata; 5. Vishuddha; 6. Ajna (se citeşte „agi-nia”, de aceea veţi găsi scris pe alocuri şi „Agya”); 7. Sahasrara.

[3] http://www.metaphysicalinstitute.org/energy.html

Location of Chakra Points and Kshetram

Fig.2 - Poziţionarea unor chakre importante [4]

Într-un al doilea model aproximativ, mai exact, chakrele sunt plasate pe marginile anterioară şi posterioară a corpului, precum în *Fig.2*. Aici sunt prezentate şi alte chakre în afara celor 7 tradiţionale. Dispunerea lor este foarte asemănătoare, dacă nu chiar identică cu unele puncte de acupunctură de pe meridianele centrale Du Mai [5] şi Ren Mai [6]. Din *Fig.2* vom reţine faptul că chakrele propriu-zise sunt dispuse pe coloana vertebrală, în timp ce pe faţa anterioară a corpului există nişte proiecţii sau reflecţii ale lor, denumite „kshetra" (însemnând „loc sfânt"). Deşi „chakra" şi „kshetra" se influenţează reciproc, în practică, putem considera că este vorba de două chakre înrudite, dar diferite.

Din toate aceste puncte se deschid pâlniile de energie spre exteriorul corpului (vezi *Fig.3* – al treilea model aproximativ).

---

4 http://www.dividerevelation.org/BookChakras.html
5 http://www.acumedico.com/dumai.htm
6 http://www.acumedico.com/renmai.htm

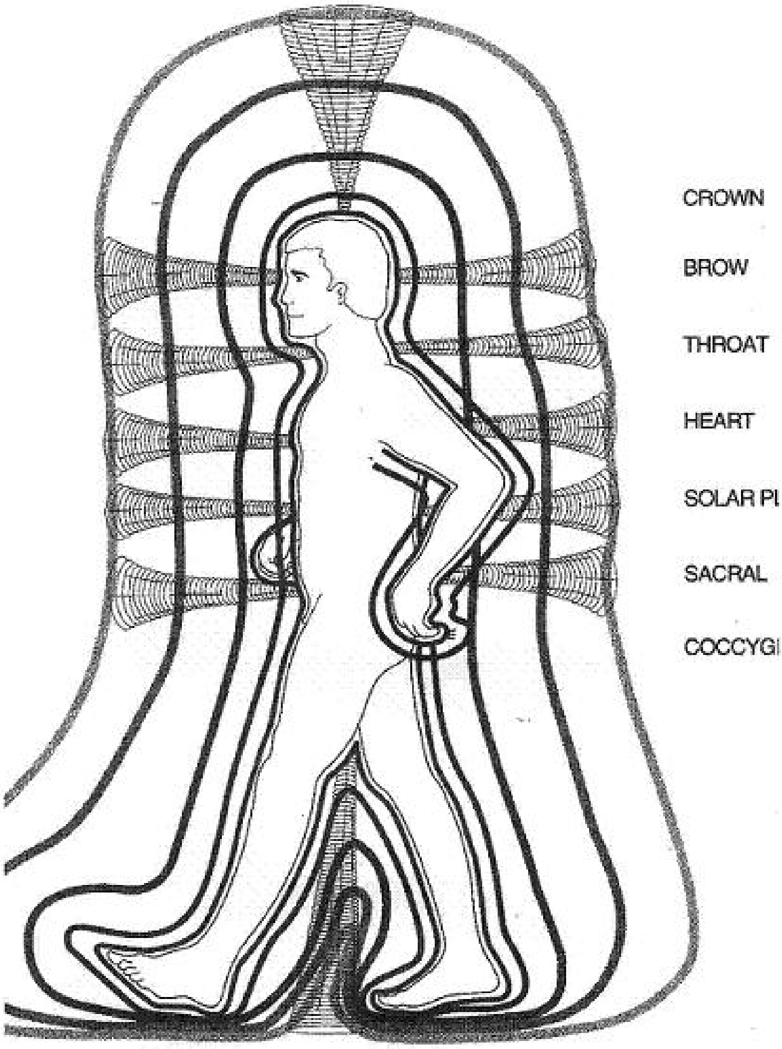

Fig.3 - Model aproximativ al celor 7 chakre [7]

În *Fig.3* este reprezentat un al treilea model aproximativ, în care apar şi aşa-zisele învelişuri sau corpuri subtile, menţionate în tratatele yoghine sub numele de *koshas*. Ele cuprind corpul omenesc într-un mod similar foiţelor de ceapă sau păpuşilor ruseşti Matrioşka. Primul înveliş subtil este cel eteric, care dublează organismul fizic, dar îl depăşeşte cu puţin – limita sa exterioară este situată la câţiva milimetri deasupra pielii. Următoarele învelişuri sunt formate din materie tot mai rafinată, mai greu de detectat, iar marginile lor se distanţează între ele la circa 30-40 centimetri (valori aproximative şi variabile).

Deşi în tradiţia yoghină se vorbeşte de 5 corpuri sau învelişuri, autorii mai recenţi consideră că, în realitate sunt 7 corpuri subtile, corespunzând celor 7 chakre. Maestrul de Reiki Dumitru Hristenco scrie în cartea sa „*Reiki, metodă orientală de transfer energetic*” că cele 7 învelişuri sau câmpuri care înconjoară corpul fizic (pe care le redenumeşte ca mai jos) sunt coordonate, în ordine, de cele 7 chakre, după cum urmează (pag.37-39):

---

7 http://www.healingtherapies.info/Healing-Touch.htm

1. Primul înveliş, câmpul VITAL este coordonat de Muladhara chakra.
2. Câmpul de CONTROL-SEMNALIZARE este coordonat de Svadhisthana chakra.
3. Câmpul de PROTECŢIE este coordonat de Manipura chakra.
4. Câmpul de CONTACT INFORMAŢIONAL TELURIC este coordonat de Anahata chakra.
5. Câmpul de EMISIE este coordonat de Vishuddha chakra.
6. Câmpul de RECEPŢIE este coordonat de Ajna chakra.
7. Câmpul de CONTACT INFORMAŢIONAL CU UNIVERSUL este coordonat de Sahasrara chakra.

AURA reprezintă altceva decât aceste corpuri subtile! Energia vitală pe care organismul nu o consumă (fiind deci în surplus), ca şi particulele energetice secate de energie sunt eliminate din corpul subtil, formând „aura sănătăţii", descrisă de clarvăzători ca având o culoare alb-argintie. La oamenii sănătoşi, particulele sunt expulzate din corp în linie dreaptă, perpendicular pe suprafaţa corpului (ca ţepii ariciului), apărând corpul împotriva năvălirii microbilor.

Deocamdată, aceasta ar fi imaginea generală de uz comun despre poziţionarea chakrelor şi corpurile subtile.

OBSERVAŢII ŞI ÎNTREBĂRI

1.

La un moment dat, i-am auzit pe unii esoterişti vorbind, de exemplu, despre „Anahata din Svadhisthana" sau de „Manipura din Ajna" etc. Ei considerau că, Universul având un caracter holografic (după legea hermetică „*ce este Sus este şi Jos*"), fiecare chakră se reflectă în celelalte şase. Totuşi, în mod clar, nu aveau o viziune clară asupra subiectului, ci doar îi dădeau târcoale...

Întrebare: Oare există şi ce înseamnă aceste misterioase chakre din chakre?

Pentru că nu am găsit atunci răspunsul, am ignorat acest subiect. Până într-o zi... când am citit cartea „*Medicina chakrelor*" [8] de cunoscuta vindecătoare şi cercetătoare spirituală franceză ***dr. Janine Fontaine***. Cercetările sale mi-au trezit în minte nişte conexiuni neaşteptate. Vă împărtăşesc mai jos câteva dintre noutăţile aduse de domnia sa, precum şi întrebările pe care le-a lăsat în seama altor cercetători. Voi menţiona şi răspunsurile ce mi-au sosit în timpul lecturii, care oferă noi perspective şi sugestii de studiu pe viitor.

[8] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBMFlnYlAzWWVYYnM/edit

În urma testării chakrelor prin *feeling* extrasenzorial („palparea aerului” cu palma şi degetele – un gen de radiestezie fără instrumente ajutătoare), dr. Janine Fontaine a obţinut următoarea schemă generală a omului energetic (pag.183). Vezi *Fig.4*:

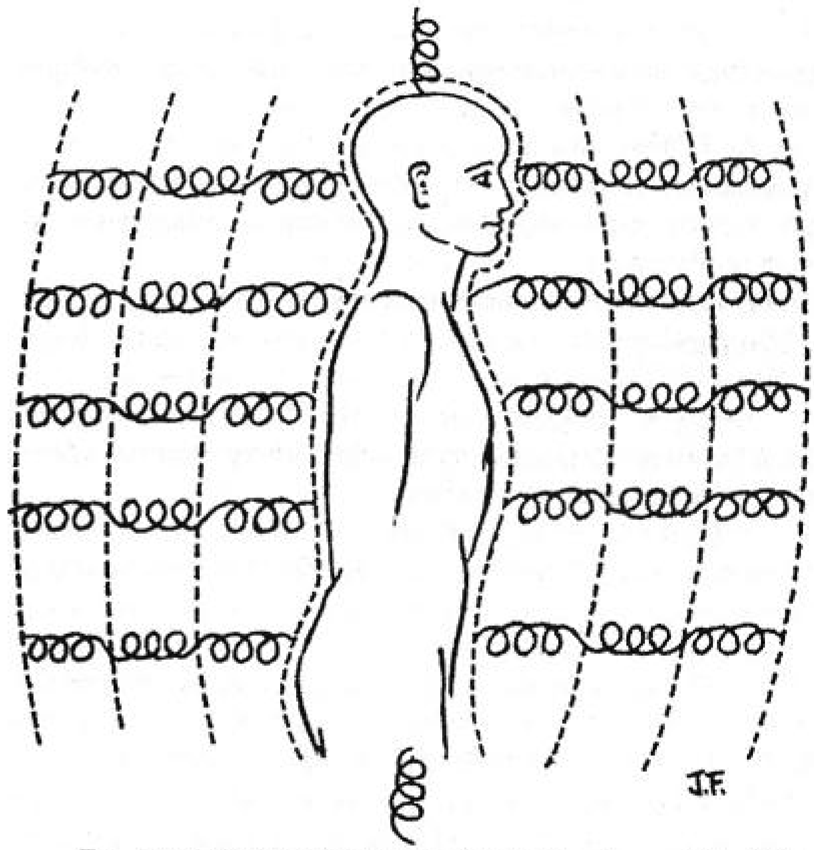

Fig. 21: Spiralele chakrelor se implantează pe orbite. Aici sunt reprezentate doar trei orbite din şapte, şi trei spirale din cele şapte obişnuite.

Fig.4 - Modelul chakrelor principale (după Janine Fontaine)

2.

Chakrele se inserează iniţial pe conturul câmpului eteric (domnia sa numeşte limitele câmpurilor „orbite”). De acolo, energia lor iese într-o mişcare de spirală elicoidală către exterior, până întâlneşte următoarea orbită, unde sensul de rotaţie se inversează (!!!). Fenomenul se repetă până la a şaptea orbită.

Întrebare: cum de este posibil ca mişcarea elicoidală să-şi inverseze sensul de rotaţie, lucru absolut improbabil după legile fizicii?

3.

Janine Fontaine mai adaugă că mişcarea în elice a energiei nu este cilindrică, ci amplitudinea sa este maximă la mijlocul distanţei dintre orbite (pag.170). Vezi *Fig.5*:

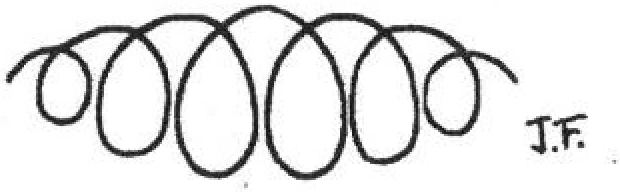

Fig.5 - Forma emisiei energetice a unei chakre (după Janine Fontaine)

Întrebare: cum putem explica această formă neaşteptată a spiralei elicoidale? Vă amintesc Fig.3, unde sugestia de bun-simţ era că pâlnia de energie se deschide la infinit.

4.

Fiind în acelaşi timp vindecătoare, Janine Fontaine a studiat atent patologia chakrelor. Şi astfel a observat că chakrele se pot „desprinde" din poziţia lor iniţială, „sărind" pe orbita 2 sau următoarele (pag.150). Vezi *Fig.6.*

Sau chiar putem găsi găuri de energie, unde lipseşte una din spiralele intermediare (pag. 151). Vezi *Fig.7.*

Întrebare: Nu putem concepe o „săritură" a chakrei (precum ar sări electronul de pe o orbită a atomului pe alta)! Trebuie să fie vorba despre altceva. Care să fie explicaţia mai riguroasă ştiinţific?

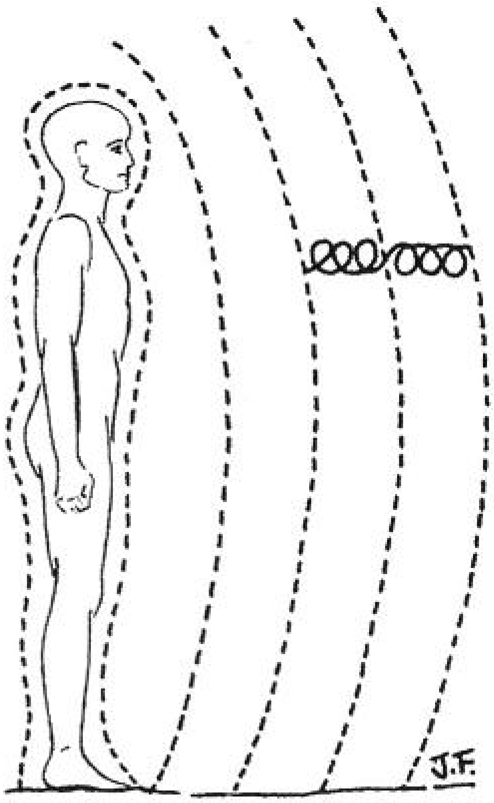

Fig.6 - Lipsa elicelor din dreptul unei chakre, de pe orbitele inferioare (după Janine Fontaine)

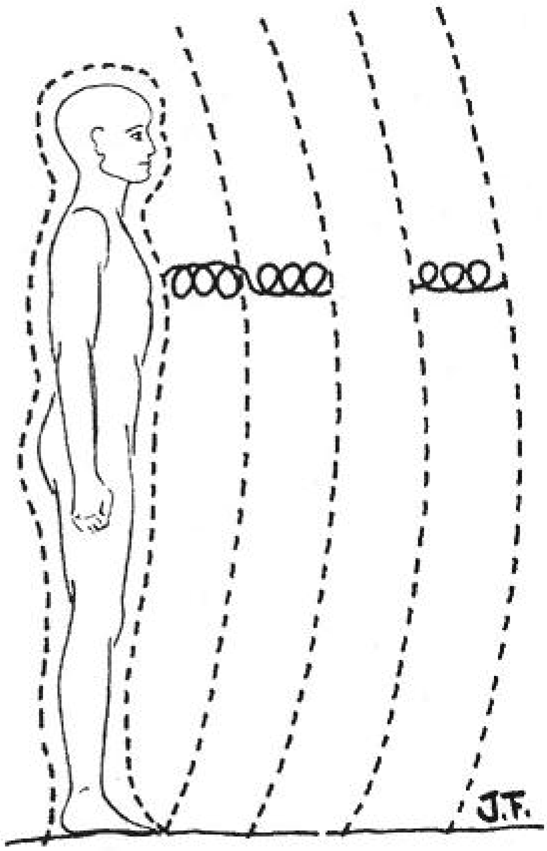

Fig.7 - Lipsa elicei din dreptul unei chakre, de pe o orbită intermediară (după Janine Fontaine)

5.

O altă observaţie importantă a autoarei este că întotdeauna, atât la bărbaţi, cât şi la femei, sensul de rotaţie normal este de la dreapta la stânga (sensul de rotaţie YANG, privind chakra din exterior). Privind dinspre focarul chakrei, rotaţia normală a elicei este levogiră (ca atunci când rotim un şurub pentru a-l introduce într-un filet). Ne referim, desigur, la chakrele de pe prima orbită, cele inserate pe corpul eteric.

Ştim că toate moleculele biologice se aşează după o formă răsucită în sens levogir. Aşa se dispune elicea ADN-ului, ca şi toate moleculele organice. Din contră, moleculele produselor create artificial de om se aşază de obicei sub o formă dextrogiră. Deşi pot avea chiar aceeaşi compoziţie, dispunerea lor geometrică este contrară produselor naturale, biologice. De aici şi numeroasele dereglări pe care le produc în organism produsele de sinteză chimică.

Janine Fontaine mai remarcă faptul că chakrele posterioare pot avea uneori un comportament diferit de cel al corespondentelor anterioare. Acelaşi lucru îl afirmam descriind *Fig.2*: chakrele posterioare şi cele anterioare (*kshetra*) se comportă independent unele de altele, deşi poartă acelaşi nume şi se influenţează reciproc.

Sigur, ne-am putea întreba dacă nu cumva percepţiile subiective ale dr. Janine Fontaine ar fi valabile doar pentru vindecările pe care le

realizează. Pentru a fi ştiinţific validate ar trebui ca şi alţi cercetători independenţi să obţină aceleaşi date. Or, măsurările radiestezice depind de calitatea comunicării dintre subconştientul şi conştientul fiecărui practician, iar în plus metoda prin *feeling* are limite evidente.

Totuşi, nu putem pune la îndoială onestitatea cercetătoarei franceze şi nici aplicabilitatea practică a informaţiilor pe care ea le-a obţinut. Acestea sunt perfect coerente şi provin dintr-o sursă care se revelează treptat, proporţional cu precizia metodelor noastre. În ştiinţă, chiar folosind mijloace rudimentare de investigaţie, se pot deduce condiţiile în care au loc anumite fenomene. Chiar dacă limbajul subconştientului ar fi codificat simbolic, care este imaginea de ansamblu spre care ne îndreaptă? Suportă modelul teoretic al chakrelor o clarificare pe baza indiciilor empirice primite de Janine Fontaine?

Pare un puzzle pe care sunt curios să îl rezolv. Dacă voi găsi cheia problemei, înseamnă că percepţiile domniei sale au fost corecte, iar scepticismul nostru iniţial trebuie abandonat...

MODELUL ÎMBUNĂTĂŢIT AL CHAKRELOR

Încercând să răspund la întrebările de mai sus, am ajuns la un model îmbunătăţit al chakrelor, pe care îl expun în cele ce urmează.

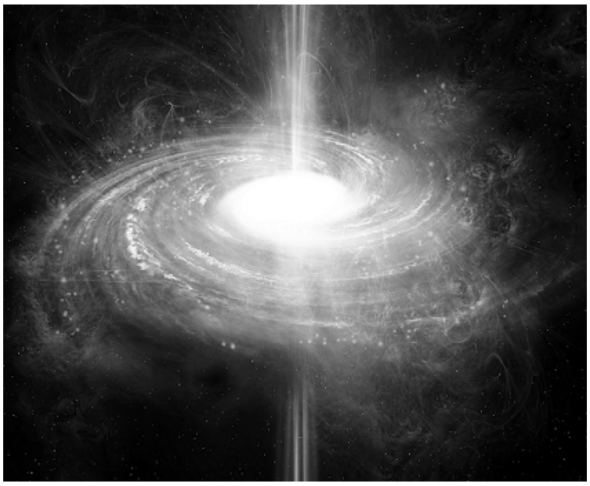

Fig.8 - Reprezentarea unui Quasar (formaţiune cosmică gigantică)

În *Fig.8*, avem reprezentarea unui quasar, care este un miez activ de galaxie cosmică. Observăm mişcarea de rotaţie spiralată în jurul unui centru, precum şi cele două jeturi de particule expulzate de-a lungul axului de rotaţie. Deşi nu apare evident în desen, cele două fluxuri de particule sunt emise după traiectorii elicoidale şi în sensuri de rotaţie opuse. În limbaj fizico-matematic, cei doi vectori „moment de rotaţie” paraleli cu axa sunt egali ca mărime, dar de sensuri opuse – pentru a se echilibra. (Luând ca referinţă focarul, putem spune că ambele mişcări de rotaţie trebuie să fie ori levogire, ori dextrogire.)

Aceasta este o formă geometrică dinamică arhetipală. Fizicianul Nassim Haramein, în urma observaţiilor sale extrem de atente şi apoi justificate matematic, a conchis că această formă este omniprezentă nu doar în quasari şi găuri negre, ci pretutindeni în macrocosmos şi în microcosmos.

Preluând această idee revoluţionară, dar verificabilă în multe fenomene fizice, putem considera, fără teama de a greşi, că se aplică inclusiv la forma şi dinamica chakrelor. Prin urmare, orice chakră va respecta acest tipar şi va avea:

1 – un focar, punctul central.

2 – două vortexuri de energie în jurul axei: cele două elici se vor deplasa în direcţii opuse şi se vor roti invers una faţă de cealaltă, pentru a păstra echilibrul în focar.

3 – Janine Fontaine a mai detectat o mişcare secundară a energiei emanate de orice chakră, şi anume o spirală plană, mai largă, ce se întinde progresiv pe suprafaţa corpului (pag.81). Un exemplu tipic este cel al chakrei buricului (Nabhi chakra) (pag.173). Vezi *Fig.9*. Găsim astfel şi confirmarea celui de-al treilea element al arhetipului dinamic urmat de quasar, care este spirala plană.

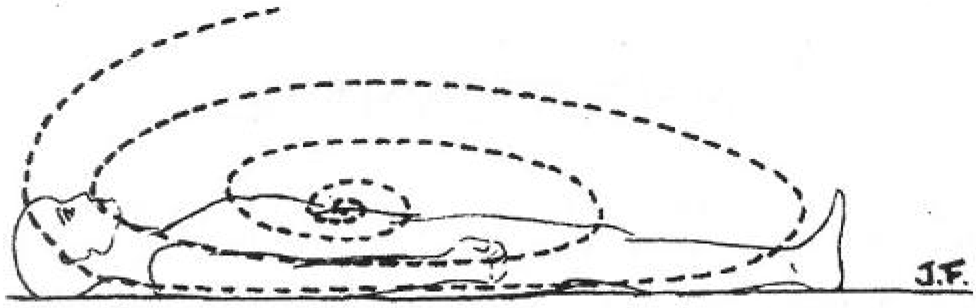

Fig. 18 Spirala se dezvoltă pornind de la ombilic.

Fig.9 - Mişcare spirală plană, secundară, a energiei în dreptul unei chakre (după Janine Fontaine)

„Cu chakra pe chakră rotind...”

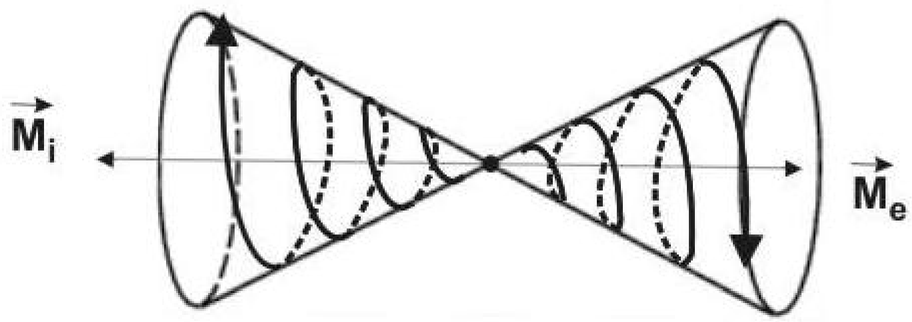
Esoterismul afirmă că Universul este creat începând cu planurile superioare spre cele inferioare. Altfel spus, lumile care vibrează la o frecvenţă mai înaltă generează lumile inferioare reducându-şi din frecvenţă, condensându-se. Planul superior poate controla şi corecta funcţionarea planului inferior de vibraţie.

Pe acelaşi principiu, considerăm că o chakră dintr-un plan mai subtil va ajuta la crearea aceleiaşi chakre în planul imediat inferior, o va energiza şi o va controla într-o anumită măsură.

Din *Fig.4* reţinem ideea că chakra se implantează pe corpul eteric. Vom considera, ca o completare logică, că fiecare corp subtil are la suprafaţa sa o chakră (o vom boteza „subchakră”!) aliniată cu celelalte 6.

Deci, ceea ce Janine Fontaine a detectat prin *feeling* nu este o mişcare elicoidală continuă traversând orbitele şi inversându-şi de fiecare dată sensul de rotire, ci o <u>succesiune de 7 elici diferite</u>.

Iată deci, în *Fig.10*, cum arată mişcarea spiralată a energiei într-o chakră:

Mişcarea elicoidală a pranei într-o chakră
(aici, în sens levogir)

Traiectoria spiralei generează o suprafața conică virtuală

Fig.10 - MIŞCAREA ENERGIEI ÎNTR-O CHAKRĂ (© Răzvan Petre)

În desenul de mai sus am reprezentat simplificat deplasarea energiei într-o chakră. Din focarul inserat pe suprafaţa corpului subtil, chakra emite energie sub forma a două „vârtejuri" opuse ca direcţie şi sens de rotaţie: o direcţie îndreptată spre exterior (vectorul de rotaţie Me) şi cealaltă, spre interiorul câmpului (vectorul Mi).

Vectorul Mi va induce o mişcare de rotaţie similară şi în corpul subtil inferior ca vibraţie (întâmpinând o oarecare inerţie, o frecare, o pierdere de energie).

Lucrurile se petrec ca într-un transformator electric. Acolo, variaţia câmpului magnetic din primar induce un curent electric în secundar. Sau ca într-un ambreiaj de autovehicul, unde mişcarea de la motor este transmisă la roţi prin cuplarea treptată a discurilor.

În *Fig.11*, mişcarea de rotaţie a energiei mai rafinate de pe orbita 2 va antrena mişcarea energiei şi în dreptul focarului de pe orbita 1. Cum Me este de sens opus lui Mi (vezi *Fig.10*), este evident că <u>sensul vârtejului de la exteriorul corpului subtil inferior va fi întotdeauna invers faţă de cel imediat superior</u>.

Acesta este răspunsul la <u>întrebarea 2</u>.

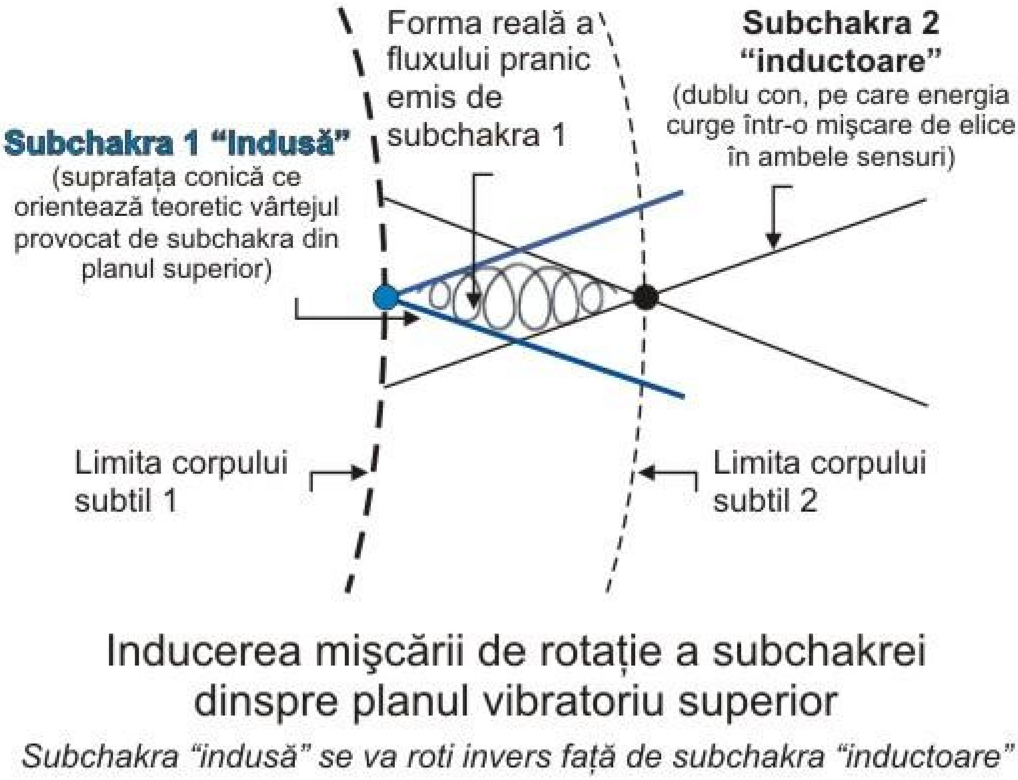

Fig.11 - INDUCEREA MIŞCĂRII CHAKREI DINSPRE PLANUL SUPERIOR (© Răzvan Petre)

În *Fig.11* mai observăm intersecţia dintre conul interior plecat de pe orbita 2 şi conul exterior generat de orbita 1. Energia pranică ieşind de pe orbita 1 este obligată să se menţină în acest spaţiu virtual. De aceea, forma reală a elicei nu este cilindrică, ci de con dublu lipit la bază.

Acesta este răspunsul la întrebarea 3.

În abordarea noastră am vorbit mereu de „energia" chakrei. Trebuie însă subliniat că această energie este specifică doar corpurilor vii, purtând în sanscrită numele special de „prana". Energia pranică are deci alte proprietăţi decât energia electromagnetică, studiată de fizică.

Cum subchakra inductoare se găseşte într-o dimensiune ce vibrează cu o frecvenţă superioară, ea este invizibilă din perspectiva subchakrei induse. Acest fapt l-a determinat pe Arthur E. Powell să scrie că «*prana astrală ţâşneşte în centrul chakrei eterice, venind dintr-o a patra dimensiune şi inducând mişcarea pranei de-a lungul spiţelor chakrei eterice*». („Dublul eteric şi fenomenele conexe", pag.25)

În PATOLOGIA CHAKRELOR se pot menţiona, printre altele, următoarele situaţii: fie chakra se roteşte prea încet (este „închisă" sau „inactivă"), fie prea repede (este „prea deschisă").

De exemplu, dacă Ajna chakra este prea deschisă, omul devine dogmatic, autoritar, arogant, excesiv de logic.

Între cele două extreme definim o funcţionare normală (stare „deschisă"/"activă" sau funcţionare „echilibrată"). Dacă chakra nu se mai roteşte deloc, spunem că s-a „blocat" sau „nu mai emite energie". Acest lucru cred că se întâmplă în *Fig.6* şi *Fig.7* cu subchakrele figurate. Deci, aşa-zisul „salt al chakrei pe o orbită superioară" este de fapt o blocare temporară a subchakrei de pe orbita respectivă.

Acesta este răspunsul la întrebarea 4.

Janine Fontaine mai menţionează ca neprielnice pentru sănătate:

- inversarea rotirii chakrei în sens yin, orar (care vlăguieşte organismul);
- deplasarea focarului chakrei în sus sau în jos, spre dreapta sau spre stânga;
- apariţia a două focare în loc de unul singur...

În concluzie, când vorbim de o chakră, de exemplu Anahata chakra, ne referim la toate cele 7 subchakre care sunt coliniare. În *Fig.7* este corect să spunem că *„subchakra Anahata din corpul subtil 3 este blocată"*. Ţinând cont că fiecare câmp subtil are o chakră care îl coordonează, atunci, într-un limbaj mai „popular" am putea spune că în *Fig.7* este blocată *Anahata din Manipura* (Manipura fiind chakra ce coordonează câmpul subtil nr.3).

Acesta este răspunsul pentru întrebarea 1.

În practică, este suficient să ne referim doar la subchakrele corpului eteric, cele mai apropiate de corpul fizic. Subchakrele superioare sunt rezervate iniţiaţilor, vindecătorilor, celor care le pot detecta şi folosi cu adevărat.

De exemplu, când subchakra Ajna din corpul eteric (nr.1) este blocată, apare senzaţia de „aerian", de lipsă de împământare, de dificultăţi de concentrare şi integrare în realitatea fizică. Ca un revers al medaliei, în stările de transă se poate constata acelaşi gol energetic pe prima, chiar şi a doua orbită, omul devenind astfel mai receptiv la energiile înalte din lumile subtile, prin eliminarea stimulilor grosieri...

„Chakra, floare rară"

În literatura de specialitate, chakrele sunt descrise ca nişte flori cu mai multe petale. De fapt, ele sunt centre din care (sau spre care) prana curge pe traiectorii spiralate. Acest flux energetic generează în plan subtil nişte forme pe care clarvăzătorii le pot asemui cu petalele unor flori (tradiţional, lotuşi).

Până acum, pentru simplificarea expunerii, am schiţat în desene o singură spirală care pleacă din focar. În realitate, sunt mai multe spirale (petale), defazate la unghiuri egale. Astfel: Muladhara are 4 spirale,

Svadhisthana 6, Manipura 10, Anahata 12, Vishuddha 16, Ajna 96, iar Sahasrara 1000.

De obicei în Ajna se desenează doar 2 petale, fiindcă pare împărţită în două jumătăţi. Sahasrara are în realitate 960 de petale în exterior plus 12 petale în centru (conectate cu Anahata) (după Arthur E. Powell)

Fiecare spirală are o funcţie unică. Numărul petalelor este par, pentru că există un număr egal de spirale cu funcţii yin (–) , respectiv yang (+) plecând din fiecare chakră, care alternează între ele.

În *Fig.12*, am figurat cele 4 spire (sau spirale ori spiţe) ale chakrei Muladhara. Culorile au doar rol ilustrativ.

Fig.12 - Cele 4 spirale, defazate la unghiuri de 90 de grade, care pleacă din centrul chakrei Muladhara

Poate că nu există un subiect mai prolific pentru esoterism decât cel al chakrelor! Este un prilej de infinite speculaţii filosofice, ca şi de spectaculoase aplicaţii practice. Deocamdată ne oprim aici, mulţumiţi că am putut aduce câteva clarificări care, poate, vor fi de folos altor cercetători spirituali. Medicina chakrelor aparţine viitorului, iar ramura care va profita cel mai mult va fi, probabil, psihiatria (care actualmente urmează o paradigmă ineficientă, ba chiar dăunătoare).

20 noiembrie 2012

KUNDALINI - schiţă de portret

Oricine citeşte cărţi de yoga şi esoterism despre Kundalini-shakti va rămâne uimit şi dezorientat. Uimit de promisiunile inimaginabile oferite de această energie misterioasă. Dezorientat de faptul că diferiţi specialişti îi descriu fiziologia subtilă în moduri diferite, uneori foarte diferite. Ce să înţelegem din toate acestea?

În general, în privinţa corpurilor subtile, informaţiile variază de la autor la autor şi aceasta pentru că cercetătorii acestui domeniu apelează la propriile capacităţi de clarviziune, nu la aparate calibrate ştiinţific.

Acest lucru este foarte clar, de exemplu, când ne referim la culorile aurei, care sunt percepute diferit. Aurele proprii ale clarvăzătorilor acţionează ca nişte filtre de lumină, ce nuanţează diferit culorile „obiective" ale aurelor umane vizualizate.

Comparându-le, cărţile ce vorbesc despre Kundalini nu concordă între ele. Putem găsi o explicaţie chiar în ele. Se spune că multe informaţii despre Kundalini trebuie păstrate secrete pentru a-l proteja pe cititorul imprudent; practica yoghină trebuie desfăşurată numai sub directa îndrumare şi supraveghere a unui instructor calificat. De aceea, cărţile ar putea prezenta metaforic, trunchiat sau eronat anumite aspecte.

Totuşi, în ultimii ani, numeroase informaţii păstrate secrete de mii de ani au fost devoalate, spre folosul căutătorilor spirituali din lumea largă. Prin urmare, o explicaţie mai adecvată ar fi aceea că experienţele specialiştilor în Kundalini pot diferi substanţial în funcţie de particularităţile personale, de practicile şi de percepţiile lor extrasenzoriale. Se adaugă mărturiile diferite ale clienţilor sau discipolilor acestora, uneori calchiate după învăţăturile pe care le-au primit. Deocamdată este imposibil de adus la acelaşi numitor comun toţi aceşti factori divergenţi, pentru a redacta o teorie ştiinţifică despre Kundalini. Mai mult, practicienii nu prea dau importanţă teoriilor, ci efectelor speciale pe care le pot experimenta direct.

Tot ce putem face acum este să găsim o explicaţie unificatoare care să ne mulţumească temporar. Vă voi dezvălui în cele ce urmează concluziile la care am ajuns, ca şi interogaţiile fără răspuns despre misterioasa energie Kundalini...

Cu ce tipuri de energie ne hrănim?

Se ştie că fiinţele biologice de pe Terra îşi extrag energia vieţii din mai multe surse. Referindu-ne la oameni, ei sunt energizaţi de:

- fluxuri de energie TELURICĂ, ce provin din interiorul încins al planetei. Ele ne hrănesc cu energie grosieră, vitală, puternică. Energia telurică urcă prin tălpi, este asimilată în diverşi centri energetici din

interiorul corpului, după care surplusul sau reziduurile sunt eliminate în mediu.

În acupunctura chineză, din cele 12 meridiane principale, jumătate încep din zona tălpilor, fiind alimentate cu energie telurică.

Nodurile Hartmann sunt puncte de pe sol unde reţeaua telurică măsoară anumite maxime.

- fluxuri de <u>energie COSMICĂ</u>, cu origine principală în Soare, dar şi în alte surse din Univers. Ele pătrund în organism prin creştetul capului şi coboară în interiorul organismului, unde sunt asimilate şi transformate.

În acupunctură, 6 meridiane încep în zona palmelor, fiind alimentate cu energie cosmică.

În terapia Reiki, energia universală intră prin creştet şi este transmisă pacientului prin palmele vindecătorului.

Prin comparaţie, energia cosmică este mult mai rafinată decât cea telurică, iar efectele sale pot fi mai puţin evidente la prima vedere, dar mai importante din perspectivă spirituală.

- alte surse externe, cum sunt <u>energia aerului</u> inspirat sau cea a <u>alimentelor</u> ingerate.

În cercetarea energiei Kundalini, pentru început ne vom referi la primele două tipuri opuse de energie, cea telurică şi cea cosmică.

Ce este energia Kundalini

Tradiţional, Kundalini este descrisă ca un şarpe încolăcit de trei ori şi jumătate, care stă liniştit la baza coloanei vertebrale. Descrierea are savoare mitică şi miez esoteric, dar este doar o metaforă care ne poate hrăni mai bine imaginaţia. Ştim că orice energie înseamnă dinamism, mişcare, transformare. Prin urmare, ca oameni cu gândire modernă, trebuie să interpretăm „descolăcirea şarpelui Kundalini" ca nefiind altceva decât intrarea acestei energii pe coloană, venind din altă dimensiune, unde se găseşte în cantitate infinită şi într-un dinamism perpetuu.

De unde vine Kundalini?

Faptul că este o energie foarte puternică şi că urcă de jos în sus ne sugerează faptul că Shakti Kundalini este o energie de tip teluric, care provine din sol.

Şi în tradiţia indiană, Kundalini are sediul în *prithivi-tattva*, simbolizată de Mama Pământ.

Este Kundalini o simplă energie telurică în cantitate crescută sau un alt tip de energie?

Înclin spre prima variantă, pentru argumentul, susţinut de unii specialişti, că energia Kundalini este sursa vieţii şi a conştiinţei, fără de care nicio fiinţă nu poate exista şi că ea este trezită în oricine, mai mult sau mai puţin.

Cum intră Kundalini?

Textele antice spun că ea intră prin prima chakră, de la baza coloanei vertebrale.

Observaţiile recente de laborator arată însă că ea urcă prin picioare (după dr. Hiroshi Motoyama). Fiind o energie telurică, probabil că traseul său normal este prin tălpi spre interiorul trunchiului.

Dar ce se întâmplă atunci când yoghinul stă cu picioarele încrucişate? Desigur, fluxul teluric este blocat să mai curgă prin picioare şi va urca direct prin zona noadei.

Prima chakră este doar un transformator intermediar unde se adună această energie, pentru a fi introdusă în sistemul centrilor de forţă ai organismului (cele 7 *chakre* tradiţionale sau mai multe).

Cum circulă Kundalini în sistemul energetic al chakrelor?

Primele 5 chakre sunt aliniate de-a lungul coloanei vertebrale. În centrul ei există un canal energetic, de obicei solicitat mult sub capacitatea sa, numit *Sushumna-nadi*. El este drumul regal pe unde trebuie să treacă „*Focul Şarpelui*”. Chakrele sunt interconectate între ele prin diverse *nadis*-uri secundare (meridiane, canale energetice) şi prin *Sushumna-nadi*. În jurul acestui canal central mai există cele două *nadis*-uri importante numite *Ida* şi *Pingala*, care, după unii autori, se încolăcesc în jurul axului central, precum caduceul lui Mercur, iar după alţii, ar merge paralel cu coloana vertebrală. Este important ca energia Kundalini să nu urce pe niciunul dintre aceste două *nadis*-uri, ci să o ia direct pe canalul central! Se pare că *Sushumna* are o capacitate incomparabil mai mare de a prelua un flux masiv de energie, în acelaşi timp putând energiza chakrele în mod echilibrat.

Apare pericolul ca energia să devieze pe canalul din dreapta, Pingala, ceea ce provoacă mari suferinţe. Acest lucru chiar i s-a întâmplat lui Gopi Krishna, care îşi descrie odiseea în cartea sa „Kundalini – energia evolutivă în om”. [9] Unii experţi spun că Pingala-nadi începe undeva mai sus de punctul de inserţie a lui Kundalini (aproape de chakra a doua). De aceea, dacă în urcarea sa tumultoasă Kundalini ratează punctul de intrare pe canalul central, s-ar putea trezi pe canalul din dreapta.

---

[9] http://www.scribd.com/doc/125382260/Kundalini-Energia-Evolutiva-in-Om-Gopi-Krishna

Deci pentru a avea efecte benefice, Kundalini, odată ce este trezită, trebuie să fie direcţionată prin *Sushumna-nadi*. De acolo, ea va alimenta chakrele cu o energie benefică suplimentară, aproape nelimitată, ceea ce îl va face pe yoghin să se simtă transformat interior.

Şocul Kundalini

Efectele nemaipomenite ale trezirii lui Kundalini-shakti sunt datorate cantităţii imense de energie de tip teluric care pătrunde în corpul uman, supunându-l la un anumit stres. Când stresul depăşeşte capacitatea organismului de adaptare şi asimilare a acestei energii, survin problemele de sănătate asociate cu ridicarea lui Kundalini, numite de psihologia transpersonală „urgenţe spirituale”. De aici şi necesitatea unui ghid spiritual competent atunci când se practică anumite exerciţii de Kundalini-yoga.

Cele mai frecvente probleme asociate cu Kundalini sunt excitaţia sexuală necontrolată şi durerile de cap ori ameţelile cauzate de blocajele energetice la nivelul craniului (acestea din urmă vor apare mai ales la celibatari, spune Ravindra Kumar). Omul poate avea gânduri ciudate sau iraţionale, ajungând în pragul nebuniei, stări de confuzie, impulsive, dar şi stări minunate de transă. Ca şi meditaţia profundă, trezirea lui Kundalini răscoleşte subconştientul şi confruntă persoana cu fenomene psihice neaşteptate şi uneori greu de suportat.

Cum se poate evita şocul Kundalini?

Dacă Kundalini se trezeşte spontan, involuntar (lucru posibil în situaţii critice – precum accidente, suprasolicitare fizică sau psihică, lovirea osului sacru, traume, frică excesivă, supărare mare – sau meditaţii excesive, acte sexuale etc.), iar omul nici nu este instruit şi nici nu s-a pregătit pentru acest eveniment, totul depinde de Graţia divină şi de structura energetică a individului, precum şi de un eventual ajutor specializat din partea vreunui bioterapeut, medic iniţiat sau psihoterapeut transpersonal.

Dacă însă s-a instruit teoretic şi practică anumite exerciţii ce pot trezi „energia adormită”, atunci omul trebuie să mai cunoască câteva lucruri importante, cum sunt cele ce urmează.

Yoghinul adevărat trebuie să îşi dedice practicile unirii cu Dumnezeu, nu pentru dobândirea unor puteri magice asupra semenilor! Există un mare pericol aici. Omul care nu se cunoaşte pe sine prin introspecţie, nu caută să îşi depăşească limitele sau tendinţele inferioare, nu se poate controla, nu a cules destulă experienţă de viaţă, acest om va claca atunci când capătă o prea mare putere. Mai pe şleau spus, această energie ar putea să îi amplifice defectele, transformându-l într-o fiară.

Există anumite grupări de magie sau tantra neagră care chiar asta urmăresc: să devină nişte „supraoameni” pentru a-i subjuga pe ceilalţi! De fapt, ei sfârşesc prin a deveni nişte „suboameni”, victime ale propriei vanităţi şi răutăţi.

De importanţă capitală este respectarea celor 10 reguli elementare din yoga numite Yama şi Niyama! Ele sunt Alfa şi Omega în yoga autentică, similare cu cele 10 porunci creştine. Pe scurt, iată-le:

- să nu agresezi;
- să nu minţi;
- să nu furi;
- să nu fii lacom;
- să ai un comportament sexual moderat sau abstinent;
- să te purifici fizic şi psihomental;
- să îţi păstrezi mereu o mulţumire interioară;
- să urmezi o disciplină personală;
- să te autocunoşti si să studiezi doctrinele spirituale;
- să te dedici lui Dumnezeu.

Nota Bene: Cei care se află sub influenţa unui maestru autentic sau a unui prieten de încredere, au şansa de a fi „urecheaţi” atunci când o iau razna...

Cum se manifestă ridicarea lui Kundalini

Unii oameni se trezesc dintr-o dată, pe nepregătite, cu un şuvoi de magmă clocotindă urcând de la nivelul noadei şi producându-le în corp diverse efecte fizice şi energetice. Pentru ei, fenomenul este dramatic.

La alţii, mai ales cei care urmează o cale spirituală, efectele sunt nespectaculoase, dar cu efecte spirituale mai clare. Kundalini se trezeşte treptat, zi de zi, nivelându-şi drumul fără pericole pe calea *Sushumna*, pentru ca într-o zi să izbucnească cu forţă, pentru a desăvârşi calea spirituală a discipolului.

Un efect specific de început este tremurul (zgâlţâitul) corpului, care se clatină rapid în dreapta şi stânga, fără încordarea vreunui muşchi. Cauza este deplasarea în spirală a energiei pe coloană, care este suficient de puternică încât să provoace mişcarea similară a trunchiului fizic. Este un semn distinct şi încurajator privind urcarea lui Kundalini, cu efecte spirituale neîndoielnice.

Sunt două Kundalini

Autori mai recenţi afirmă că, de fapt, Kundalini are o natură dublă. Pe lângă Kundalini „roşie", care vine din Pământ, există şi Kundalini „aurie", care vine din Cer (după Yogi Bhajan). Culorile menţionate sunt în legătură cu presupusa culoare a chakrelor pe unde intră Kundalini în sistemul energetic uman (după Cyndi Dale [10]). Roşu este culoarea primei chakra, Muladhara, iar auriu este culoarea chakrei aflate la distanţă de un antebraţ deasupra creştetului capului.

Kundalini a Pământului, roşie (sau Kundalini telurică) este o energie foarte puternică, care, urcând în corp, înviorează chakrele, dar totodată scoate la iveală problemele psihice ascunse aici. Din contră, Kundalini a Cerului, aurie (sau Kundalini cosmică), nu aduce niciun pericol, ci este o energie rafinată şi blândă, care deschide mentalul superior şi sensibilitatea spirituală.

Cu alte cuvinte, Kundalini are doi poli, unul în Cer şi altul în Pământ. Când cei doi poli sunt puşi în legătură, se naşte un curent energetic care transformă fiinţa umană. El este vizibil cu ochii minţii ca o coloană de lumină de-a lungul coloanei vertebrale.

Energia Reiki este Kundalini a Cerului?

Se poate spune că Forţa descendentă, Kundalini aurie, apare şi în vindecările Reiki, este prezentă şi în cursul diverselor meditaţii spirituale, umplând corpul discipolului cu binecuvântare şi un nimb auriu deasupra capului. Ea nu aduce transformări spectaculoase imediate, dar, prin repetiţie, efectele cumulate pot deveni evidente şi ireversibile.

Sri Aurobindo vorbea despre această Forţă descendentă, fiind citat de discipolul său Satprem [11].

Unii practicanţi de Reiki se miră că, atunci când îşi încep vindecările cu energie universală, constată şi o ridicare uşoară a lui Kundalini. Explicaţia este simplă: prezenţa lui Kundalini aurie (energia cosmică) în cantitate mare, aşa cum se întâmplă în activările Reiki, o poate stimula şi pe cea roşie (telurică), în virtutea unui echilibru dinamic.

Oare nu este o coincidenţă interesantă că simbolul ChoKuRei are forma unei spirale cu 3 bucle...?! Sensul spiralei Reiki este trasat invers decât cel în care înaintează Kundalini de jos în sus. Deci, în termeni fizicii, energia Reiki, care vine de sus în jos, poate induce mişcarea energiei Kundalini de jos în sus. Pentru explicaţii suplimentare, vezi şi articolul „Chakra din chakră", subtitlul „Cu chakra pe chakră rotind...".

---

[10] http://www.scribd.com/doc/151694471/Cyndi-Dale-Kundalini-Energia-Divina
[11] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBS3Uya0Q5Xy02QWM/edit

Kundalini cosmică este identică cu energia cosmică ce alimentează de obicei corpul?

Probabil că da. Probabil că energia Kundalini cosmică diferă doar cantitativ de energia cosmică indispensabilă vieţii.

Este ea aceeaşi cu energia universală Reiki? Iarăşi, probabil că da. Chiar dacă ar diferi, oricum provin din surse cu aceeaşi intenţie constructivă şi benefică inspirată de Dumnezeu. Este cunoscut în Reiki faptul că energia universală (să-i spunem deci „Kundalini cosmică”!) are o inteligenţă proprie, datorită căreia ea se autoorientează, în cantităţi potrivite, către zonele corporale cu probleme, de unde alungă energiile nocive, fără a periclita sănătatea pacientului.

Maeştrii de Kundalini-yoga spun, şi ei, că „Shakti” este o energie inteligentă. Totuşi, unele accidente ori urgenţe spirituale îi contrazic flagrant pe aceştia din urmă. Care ar fi deci adevărul?

În opinia mea, Kundalini telurică, fiind mai grosieră, nu are o mare inteligenţă, ci doar putere. În schimb, atunci când apare şi Kundalini cosmică, inteligenţa acesteia este cea care o tempereazăşi controlează pe prima să nu facă prăpăd în corpul yoghinului. Este un motiv întemeiat pentru orice yoghin să caute energia Kundalini cosmică înainte de a avea de a face cu Kundalini telurică!

De altfel, se ştie că o viaţă mistică adevărată nu are neapărată nevoie de Kundalini, dar trezirea lui Kundalini nu poate duce la o împlinire completă fără o viaţă mistică.

Cum şi unde se întâlnesc cele două Kundalini

După unii autori, locul unde se întâlnesc cei doi curenţi ai lui Kundalini poate diferi. Astfel:

- Kundalini telurică poate urca din chakra întâi, de la baza coloanei, până în chakra a şaptea, din creştet, unde are loc întâlnirea de graţie cu Kundalini cosmică. Acesta ar fi procesul clasic descris în yoga, unde se spune că „Shakti se uneşte cu Shiva”. Acest lucru semnifică, printre altele, că sufletul se uneşte cu Dumnezeu – este iluminarea spirituală, experienţa supremă.

- Kundalini aurie coboară de-a lungul coloanei până la baza ei sau undeva mai sus. Dacă nu se întâlneşte cu Kundalini telurică (fiindcă nu este trezită), Kundalini aurie realizează efecte benefice în anumite limite, mai mult asupra chakrelor superioare. Meditaţiile regulate coboară această energie spirituală în corp, dar nu urmăresc neapărat trezirea lui Kundalini telurică. Poate că nici nu este nevoie de aceasta din urmă sau corpul încă mai trebuie pregătit...

Unele persoane (cum ar fi boxerii, luptătorii în general) au abilitatea să îşi trezească Kundalini telurică în prima chakră, dobândind astfel o mare vitalitate şi rezistenţă fizică. Totuşi, atât de multă energie vitală, grosieră îi poate transforma în nişte brute dacă nu compensează prin

unele preocupări superioare. În asemenea cazuri fericite, Kundalini cosmică ar putea-o prelua pe cea telurică, ca s-o conducă spre nivelele de mai sus, cele două formând o coloană de lumină.

- Cea mai comodă şi sigură (dar nu facil de realizat!) este curgerea simultană a celor două Kundalini, spre a se întâlni la mijlocul fiinţei, în chakra a patra, *Anahata*, centrul iubirii. Instructorii de yoga ce nu doresc să fie puşi în situaţia de a rezolva „urgenţele spirituale" ale discipolilor preferă să trezească, înainte de orice, capacitatea de iubire, empatie, compasiune, bunătate a novicilor, pentru ca aceasta să îi ferească de alte pericole cu de la sine putere. *Anahata* se va simţi ca centrul fundamental atunci când avem o conştiinţă plină de bunăvoinţă pentru toţi şi toate.

Iată mai jos, descrierea uimitoarelor experienţe ale lui Sri Ramakrishna provocate de ascensiunea lui Kundalini, care i-a deschis COMPLET cele 7 chakre (conectate cu sferele subtile macrocosmice corespondente – cele 7 lokas – prin intermediul corpurilor subtile). Ele l-au dus în final la Suprema Realizare spirituală şi transformarea conştiinţei. Deşi marele mistic nu a întâmpinat probleme fizice deosebite, vedem totuşi că procesul „normal" nu este deloc simplu şi fără pericole...

Cele 7 „văi" - trezirea lui Kundalini şi ascensiunea sa din chakră în chakră

«Fie că este vorba de un Buddha sau despre un om obişnuit, meditaţia sa intensă îl va conduce prin şase văi succesive – planuri de conştiinţă – până la al şaptelea şi ultimul. Ori că intuiţia sufletului vostru progresează prin sărituri ca ale broaştei, ori că zboară uşor ca o pasăre, va trebui să parcurgă cele şapte văi. Experienţa din aceste văi este aceeaşi, indiferent cum ajunge sufletul la ele.

Muladhara chakra

În sfârşit, energia mea s-a pus în mişcare – hop, hop, hop – şi s-a avântat pe deasupra ţărmului acestei lumi, în apele primei văi dintre cele şapte. O lumină complet necunoscută, precum a altui fel de soare, umplea tot ceea ce vedeam. Toate lucrurile acelui pământ asupra cărora se opreau ochii mei erau îmbrăcate de Frumuseţe.

Pretutindeni unde priveam, frumuseţea şi spiritualitatea ţâşneau din materie, ca nişte tigri ce sar din ascunzători întunecate. Am înţeles atunci că acesta era lăcaşul simţurilor. Vederea atâtor minunăţii m-a umplut de pofte nemăsurate. „Posedă, posedă!" îmi strigau ele. Am fost atunci cuprins de o dorinţă irezistibilă de a mă delecta şi a duce cu mine întreaga frumuseţe acumulată în jurul meu. Dar în acel moment un alt strigăt s-a înălţat în mine: „Opreşte-te, păzeşte-te de sinistra tentaţie a acestei văi!"

Imediat, reînsufleţindu-mi ardoarea, m-am scufundat şi mai profund în meditaţie şi m-am rugat cu mai mare înflăcărare pentru a fi eliberat de tentaţiile acestei văi. După câteva luni de zile, rugile mele au primit răspuns. Lumea simţurilor nu mă mai tenta deloc: încetul cu încetul, prima vale aluneca în afara conştiinţei, întocmai cum vulturului îi alunecă scheletul prăzii dintre gheare."

Acum, după ce Ramakrishna a profitat de partea ei cea mai bună, a lăsat prima vale în urma sa.

Swadhishtana chakra

„Am intrat în a doua vale. Aici nu mai eram deloc posedat de obsedanta frumuseţe materială a ceea ce vedeam. Lumina care învăluia lumea aici era mai rafinată, mai subtilă şi mai domoală. M-am simţit fericit. Forme frumoase, dar

neterminate, culori şi sunete armonioase îmi bântuiau şi îmi îndulceau orele petrecute în această vale. Aveam de gând să mă opresc definitiv din meditaţie pentru a rămâne aici. Da, apoi chiar am avut tentaţia de a crea viaţa; aici am ascultat pregnant „chemarea sexului”, căci în sublima lume a celei de-a doua văi sexualitatea îmbracă aparenţa de beatitudine şi de putere.

Dar indiferent cum s-ar manifesta această seducţie, sufletul trebuia să îi reziste. De aceea m-am străduit să mă eliberez de obsedanta atracţie a sexualităţii. Pe altarul abnegaţiei, al căutării neobosite a lui Dumnezeu, am aprins şi mai tare flăcările devoţiunii. Focul iluminării ardea foarte slab la început. Apoi, în mod gradat, el s-a făcut mai strălucitor. Câteva zile mai târziu, flăcările sale au ţâşnit ca nişte săbii de lumină. Sub muşcătura arzătoare a flăcărilor, cea de-a doua vale s-a prăbuşit în cenuşă. De atunci, ea şi tentaţiile ei nu m-au mai tulburat niciodată.

Manipura chakra

Astfel am atins cea de a treia vale. Aici am constatat că senzaţia de putere, resimţită în cea de a doua vale, se mărise însutit. Mă simţeam capabil să cuprind Soarele între palme şi să-l transform într-o grămadă de praf incandescent.

Dar şi această foame de putere trebuie să fie controlată, căci ea nu este decât o testare a caracterului persoanei. Nu există o tentaţie mai mârşavă decât dorinţa de dominare. De îndată ce mi-am dat seama de pericol, mi-am intensificat meditaţiile extrem de mult, căci era necesar să fie mai puternice decât forţa căreia trebuia să îi rezist. Astfel, m-am rugat – ah, cât de mult m-am rugat – să fiu eliberat de pofta de putere. Precum colţii unei vipere, tentaţia rămânea înfiptă în mine. Însă sufletul meu nu vroia să i se supună. Pe aripile meditaţiei, m-am ridicat sus, mereu mai sus, până când n-a mai însemnat nimic pentru mine. În acel moment, teribila viperă a deschis gura şi a căzut pe lângă mine.

Anahata chakra

Atunci, precum elefantul care trece printr-un gard, dărâmându-l, am pătruns în valea lui Hridaya Jyoti – Lumina Inimii lui Dumnezeu. Inima mea devenise precum o torţă aprinsă de flăcările Sale, iar lumina ţâşnea din sufletul meu peste toate lucrurile. Pietre şi stele, tot ce exista – cântau cu aceeaşi strălucire un cântec al Inefabilului. În această a patra vale m-am simţit aproape complet la adăpost de orice tentaţie. Totuşi, mă supravegheam cu atenţie. Cu toate că eram precum un potir de lumină, mă temeam încă de tentaţie. Această impresie mi-a servit drept avertisment să nu mai întârzii în această vale. A urmat o lungă perioadă de post, rugăciune şi meditaţie.

Vishuddha chakra

De data aceasta, din fericire, nu am avut mult timp de aşteptat. Lumina inimii mele s-a lărgit, răspândind în jurul ei un fel de reţea de sori. Surprins, mi-am dat seama că atinsesem valea următoare, tărâmul exprimării. Gândurile şi sentimentele mele, fiecare bătaie a inimii şi fiecare celulă a fiinţei mele erau ca o vâltoare de lumină. Din gâtul şi de pe buzele mele se scurgeau cuvinte de uimire şi de binecuvântare. Acum îl proslăveam pe Dumnezeu fără încetare, căci nu mai puteam vorbi decât despre El. Dacă cineva îmi vorbea despre plăceri sau despre posesiuni, cuvintele mă loveau ca nişte vergi. Ajunsesem astfel încât, atunci când vreo rudă vroia să mă consulte asupra treburilor familiale, fugeam şi mă ascundeam în pădurea Panchavati. Părinţii şi prietenii care pretindeau că aveau asupra mea unele drepturi îmi creau senzaţia unui puţ adânc care mă atrăgea în jos – îmi era teamă că mă voi sufoca în apele din subteranele întunecate. Prezenţa acestor oameni îmi dădea senzaţia că mă înec şi nu-mi mai regăseam pacea decât părăsindu-i. Cu alte cuvinte, cea de a cincea vale nu este plină de toleranţă şi iubire pentru toţi. Omul trebuie să o depăşească.

Iată de ce m-am avântat în meditaţii şi mai profunde şi severe. Nu mai aveam pace şi nici bucurie. „Sau Îl voi vedea pe Dumnezeu sau îmi voi pune capăt vieţii”, îmi spuneam. Precum tigrul care se ghemuieşte înainte de a sări, aşa am făcut şi eu.

M-am rugat, am aşteptat, am vegheat. Nu mai voiam să întârzii în valea exprimării. „Nu trebuie să mă mulţumesc a-L lăuda pe Dumnezeu. Trebuie să-L văd.”

Ajna chakra

Deodată, am zărit ceva în faţa mea. Într-o clipă am făcut saltul… şi iată-mă ajuns în cea de-a şasea vale – valea lui Turiya, vidul absolut. Aici eram aproape de Cel Mult Iubit. Puteam să-L văd şi să-L simt, ca şi cum era în camera de alături. Numai un uşor voal transparent îmi mai separa încă sufletul de Sinele Suprem. În sfârşit, acum ştiam sigur că mă aflu într-o cameră din Cetatea Unităţii Perfecte.

Sahashrara

Din cea de-a şasea vale se trece cu uşurinţă în planul ultim, al şaptelea.

Acolo, nici un cuvânt nu poate intra, nici măcar murmurul vreunui gând uman. Singur sufletul înveşmântat în tăcere poate ridica voalul care-l separă de îmbrăţişarea lui Dumnezeu...»

(citat din „Sri Ramakrishna, the Face of Silence”, by Swami Nikhilananda. Chapter 10 - Description of the indescribable)

Prezenţa lui Kundalini cosmică se obţine prin cultivarea <u>virtuţilor moral-spirituale</u>. Această pregătire prealabilă este obligatorie pentru evitarea pericolului ca, odată trezită în prima chakră, Kundalini telurică să stagneze în chakrele 1, 2 şi 3 sau, mai grav, să o ia în jos, către chakrele secundare inferioare dispuse pe direcţia către sol, sub Muladhara. Cu alte cuvinte, discipolul yoghin trebuie să îşi purifice structura energetică, fizicul, emoţiile, gândurile, ca să nu dea prilejul energiei Kundalini telurică să fie atrasă magnetic spre zona tentaţiilor inferioare, chiar demoniace.

Odată ce Kundalini telurică a fost ridicată complet pe coloană, realizând efecte spectaculoase, unele chiar dureroase, şi atinge creştetul capului, se spune că, *în mod normal*, ea se întoarce şi se stabilizează definitiv în chakra a şasea, *Ajna*. De aici, ea va putea fi deplasată oriunde în corp pentru energizare, pentru a rezolva probleme de sănătate personale, dar şi pentru a trezi *siddhis* (puteri paranormale), cu scopul de a ajuta semenii şi a schimba lumea. Acest yoghin poate beneficia acum de toate avantajele energiei Kundalini, fără a se mai teme de posibile efecte perverse. Kundalini îl însoţeşte pretutindeni, stându-i oricând la dispoziţie cu tot potenţialul său infinit...

Părerea mea este că acest lucru nu se petrece automat şi la oricine. De exemplu, celebra tehnică tibetană *Tumo*, care generează o mare căldură interioară, este realizată astfel: Întâi Kundalini este ridicată până în *Sahasrara* (creştetul capului), după care este coborâtă conştient în chakra a treia, pentru a amplifica elementul Foc, specific acestei chakre.

Metoda de trezire a lui Kundalini telurică

Există multe şcoli tantrice de Kundalini-yoga, fiecare cu propriile învăţături, practici, maeştri, texte sacre etc. Amintesc aici o tehnică arătată într-un documentar despre yoghinii din Tibet, care constă în lăsarea trunchiului să cadă de la semiînălţime pe o saltea moale, pe noadă, în scopul, evident pentru cel iniţiat, de a forţa energia Kundalini să se trezească la baza coloanei. Consider că această practică este dură şi periculoasă, putând aduce grave prejudicii sănătăţii.

În ştiinţa yoga, metoda esenţială care pregăteşte şi provoacă trezirea energiei Kundalini este unirea energiei *Prana-vayu* cu *Apana-vayu*.

Când simţiţi fiori fizici, de fapt, atunci experimentaţi o ridicare a lui Apana-vayu (sau un curent secundar subordonat acestui flux principal). Provocându-vă senzaţia de „pielea găinii" (cutis anserina) – de exemplu, mângâindu-vă uşor pielea în zona spinării –, veţi simţi acest lucru la dorinţă. Vă puteţi provoca fiori chiar şi numai mental (invocând un gând grav, serios, înălţător) sau prin gesturi rituale sau când blocaţi reflexul micţiunii (vă abţineţi de la urinare), ori ei pot apare instantaneu ascultând o muzică extraordinar de frumoasă, având diverse emoţii intense, revelaţii, când vă simţiţi în pericol etc. Deci oricine poate simţi aceste misterioase energii, într-un mod superficial, fără o legătură neapărată cu spiritualitatea. Aceşti fiori doar ne sugerează cam cum se simte adevărata trezire a tumultoasei Kundalini, şi NU sunt neapărat preludiul evoluţiei spirituale!

Ce este şi cum se face unirea Prana cu Apana?

Yoghinul (de nivel mediu) foloseşte următoarele trei contracţii (*bandhas*) simultane de Hatha-yoga:

- *Mula-bandha* (contractarea perineului) va ridica energia Apana – care în mod normal curge în jos (fiind o energie de eliminare a substanţelor şi energiilor reziduale) – de la nivelul primei chakre spre a treia chakră.

- *Uddiyana-bandha* (sugerea burţii) va ridica în continuare energia Apana spre a patra şi a cincea chakră.

- *Jalandhara-bandha* (contractarea gâtului) blochează temporar (în chakrele patru şi cinci) curgerea energiei Prana din curgerea sa normală în sus.

Prin realizarea simultană a celor trei *bandhas*, Apana se ridică şi se uneşte cu Prana la nivelul chakrelor patru şi cinci.

Tehnica este foarte energizantă, fapt ce atrage, într-un mod neînţeles pe deplin, şi pe *Kundalini-shakti* să se ridice pe coloană. Discipolul instruit va dirija această energie către creştetul capului, unde ea va deschide treptat *Sahasrara-chakra*.

Yoghinul avansat îşi poate trezi energia şarpelui şi prin simple respiraţii de tip *pranayama* sau doar prin concentrare. Unele texte spun că în starea de *dhyana* (meditaţie), yoghinul îşi poate aduce Kundalini până în chakra a cincea, iar păstrând o stare continuă şi profundă de absorbţie (*samadhi*), o poate aduce în centrii capului.

La modul general, orice concentrare a energiei (generic numită *prana*) – fie prin hatha-yoga, fie prin concentrare de raja-yoga, fie printr-o concentrare neobişnuită asupra unei probleme obişnuite din viaţa cotidiană – care produce un anumit „foc interior”, ar putea pune presiune asupra lui Kundalini să se trezească...

Pentru completa dumneavoastră informare, trebuie să fiţi puşi în temă şi despre pericolele psihozei provocate de practici meditative ori respiratorii yoghine. [12]

Un exemplu neaşteptat de posibilă trezire necontrolată a lui Kundalini este în condiţia de doliu. Suferinţa pierderii celui drag îl face pe cel rămas în viaţă să se concentreze intens asupra acestuia, caz în care ridicarea parţială a energiei poate provoca încălzirea creierului, insomnie, tulburări psihice şi organice. Rezolvarea (teoretică) ar fi coborârea voluntară a acestei energii în centrii mai siguri.

Apana-vayu, fiind energia de eliminare, este în legătură directă şi cu secreţiile sexuale. Se spune că, dacă yoghinul îşi va transforma aceste substanţe în energie, pe care o va direcţiona în sus, pe coloana vertebrală, va grăbi şi trezirea lui Kundalini. În legătură cu acest procedeu tantric discutabil, vă sugerez lectura episodului yoghin din viaţa lui Mircea Eliade, în „Memorii”, capitolul „În Himalaya” [13].

Kundalini-shakti se aduce până în Sahasrara-chakra

Sahasrara-chakra, aflată în creştetul capului, este centrul suprem, cel mai înalt din fiinţă, punctul de intrare a energiilor spirituale, cosmice, locul de unire a sufletului cu Dumnezeu.

Se vorbeşte în Kundalini-yoga de faptul că ridicarea pe coloană a acestei energii formidabile va energiza, pe rând, chakrele, purificându-le de energiile toxice (deseori, cu durere fizică sau sufletească) şi declanşându-le potenţialul latent neutilizat de omul obişnuit (abilităţile paranormale). În acelaşi timp, se atrage atenţia că yoghinul insuficient antrenat sau necontrolat poate cădea pradă tentaţiilor oferite de noile posibilităţi psihice.

Metaforic vorbind, orice defect uman sau obsesie îşi poate găsi locul într-una din primele 6 chakre. Primele 3 chakre de jos formează triada ego-ului inferior, sau altfel spus, locul marilor păcate omeneşti. De aceea, Kundalini trebuie scoasă cât mai repede din această zonă periculoasă.

---

[12] http://rapcea.ro/2011/07/23/despre-adevaratele-pericole-i-incercari-pe-calea-practicilor-spirituale/

[13] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBUjNJNTBBQnhlSzQ/edit?usp=sharing

Următoarele 3 chakre formează ego-ul superior, unde persistă şansa de a greşi, dar într-un mod mult mai rafinat. Oricât de frumoasă ne-ar părea această zonă, Kundalini trebuie trasă mai departe, în ultimul centru, cel din creştetul capului, unde apare iluminarea spirituală, unirea cu Dumnezeu.

„Tentaţia, ispita” nu este doar un moment special, ci poate fi o stare continuă de decădere. Ia, să ne gândim puţin!

Un om BOGAT gândeşte cu totul altfel decât semenii săi. Se bizuie pe bani în toate. Banul îi domină gândurile, este prima scăpare pe care o are în vedere oricând, este Împăratul său, mai mult decât Dumnezeu. Chiar dacă i-ai spune că are gândirea alterată şi artificială din cauza asta, nu te va lua în serios. Va continua să cântărească întâmplările şi oamenii în balanţa averii, interesului material şi financiar. Un astfel de om nu a învins încă tentaţia materialităţii.

Un om PUTERNIC se deosebeşte mult de ceilalţi. Orice şef, conducător, preşedinte, rege simte direct puterea pe care o are asupra subordonaţilor, supuşilor. Este o putere reală, care modifică vieţile celorlalţi! Iar orgoliul său este pe măsura forţei pe care o are. Zadarnic îi spui să fie omenos! El se simte superior şi că nu poate fi judecat după măsura celorlalţi semeni. Cere ca puterea să-i fie recunoscută, respectată, temută. Degeaba îi explici, dacă te va lăsa vreodată, că tocmai această putere i-a denaturat bunul simţ, că a devenit un sclav al orgoliului. Atracţia puterii este imensă. Puţini pot rezista tentaţiei puterii.

Tentaţiile din lumea SUBTILĂ sunt întărite prin culori mai vii, dinamism şi satisfacţii mai intense, fiind şi mai interesante decât tentaţiile pământene. Trebuie să treacă ceva timp până vor slăbi strânsoarea simţurilor bietului suflet temerar care s-a trezit în această nouă lume de atracţii nebănuite. Cum să rezişti a gusta din plăcerile zeilor? Şi de ce? Cum să te desprinzi de ele? (Aceasta este semnificaţia esoterică a rămânerii lui Ulise pe insula zeiţei Circe – recitiţi Odiseea cu alţi ochi!)

Toate acestea se referă la o trezire plenară a lui Kundalini, cu efecte foarte clare, chiar spectaculoase. Dar să nu uităm că yoghinul dedicat unei căi spirituale exersează zilnic ridicarea unor mici doze de Kundalini. El nu experimentează „din prima” marile transformări pe care le doresc cu nerăbdare amatorii de senzaţii tari. Dimpotrivă, una din virtuţile cultivate în yoga este răbdarea şi perseverenţa, chiar dacă ne aflăm în secolul vitezei. „Cu răbdarea treci marea”, spune un proverb. Sau, parafrazând, „Cu răbdarea vine iluminarea”! Ridicarea gradată a energiei Kundalini nu prezintă pericole, ci dimpotrivă, pregăteşte traseul prin *Sushumna-nadi*, ca să poată suporta energii tot mai mari. Totodată, la fel de important este antrenamentul sistematic al ridicării energiei până sus, în *Sahasrara-chakra*.

Yoghinul simte o plăcere inegalabilă atunci când Kundalini atinge şi rămâne un timp în *Sahasrara* (înţelepciune, detaşare, compasiune, integrare în tot, beatitudine). Totuşi, dacă doreşte, el poate coborî

ulterior fluxul de energie către una din chakrele inferioare, pentru a o purifica, ilumina, diviniza şi a dobândi beneficiile specifice ei. Abia acum Kundalini poate poposi fără pericol în oricare chakră, unde să-şi manifeste beneficiile.

În primele etape, ascensiunea lui Kundalini nu durează mult timp, după care coboară automat în centrii inferiori. Acum este nevoie de sfatul şi îndemnul ferm al ghidului spiritual ca discipolul să conştientizeze mişcarea curentului spiritual şi să nu îi permită coborârea sub centrul inimii. În centrii inferiori, acţiunea lui Shakti este primejdioasă, amplificând orgoliul sau dorinţa sexuală. Yoghinul este sfătuit să exerseze cât mai des ridicarea energiei către Sahasrara, „lăcaşul lui Shiva”.

Dacă proaspăt complet trezita şi tumultoasa Kundalini telurică se opreşte de la început în una din primele 3 chakre ale trunchiului, s-ar putea să nu mai ajungă niciodată în Sahasrara! Ar putea deturna yoghinul de la calea spirituală către Dumnezeu, făcându-l dependent de unele plăceri mărginite, egotice, lumeşti sau chiar coborându-l spre zonele demoniace.

Că forţarea energizării unei chakre doar prin Kundalini telurică este chiar potenţial mortală voi exemplifica în cele ce urmează. Deşi este un fenomen rarisim şi fără legătură cu yoga, AUTOCOMBUSTIA SPONTANĂ (autoincendierea corpului uman fără foc exterior) se produce tocmai printr-un flux necontrolat de energie Kundalini a Pământului care se opreşte în chakra a treia (Manipura). Imensa energie telurică alimentează elementul Foc, specific acestei chakre, pe care îl transformă într-un adevărat incendiu interior, care arde literalmente ţesutul biologic, lăsând neatinsă îmbrăcămintea victimei.

Cine se antrenează prin exerciţii yoghine, va avea tot timpul să experimenteze Kundalini pe chakrele coloanei vertebrale DUPĂ ce a adus-o complet în *Sahasrara-chakra*, pentru a se asigura astfel de protecţia Divinităţii în etapele ce vor urma.

Sahasrara este o chakră complet diferită de celelalte şase. Ea pune yoghinul în contact cu transcendentul, necreatul, sursa creaţiei, pe când primele şase chakre ţin nemijlocit de creaţie. Oricâtă plăcere pot oferi acestea, ea nu se poate compara cu cea oferă chakra supremă. De aceea, odată ce cunoaşte preafericirea divină supremă, oricare altă fericire va părea minusculă prin comparaţie, şi astfel yoghinul va putea scăpa cu uşurinţă din ispitele şi dependenţa de un plan intermediar al manifestării cosmice...

Când un yoghin este preocupat cel mai mult de *Sahasrara* se poate spune, cu alte cuvinte, că el practică „yoga supunerii” voinţei proprii în faţa Voinţei Divine (yoga renunţării). Aici nu e vorba de obedienţa unei persoane leneşe, ci a uneia dinamice, active, gata oricând să facă orice o îndeamnă Dumnezeul Adevărului, Păcii, Beatitudinii.

Unii maeştri spun că stă în puterea discipolului să-şi aducă energia şarpelui doar până în chakra a şasea (*Ajna*). De aici, îşi va găsi singură

accesul către cea de-a şaptea, moment în care yoghinul îşi va pierde cunoştinţa planului fizic (extazul divin). Pierderea cunoştinţei în acest caz fericit reprezintă de fapt o dedublare astrală, adică ieşirea sufletului din corp şi ajungerea sa într-un tărâm ideal, al lumii divine. În esoterism, se spune că ieşirea dublului astral din trup prin fontanela craniană (*Brahmarandhra*) îi oferă sufletului cea mai bună şansă de a avea experienţe mistice de cel mai înalt nivel. Şi în „Cartea morţilor" tibetană, muribundul este învăţat să îşi scoată sufletul din corp prin creştetul capului, pentru a evita alte reîncarnări (tehnica *phowa*). Fiecare din cele 7 chakre principale este un fel de portal către o lume subtilă de nivel corespunzător (*loka*). Cu cât mai sus, cu atât mai bine.

Unele observaţii clinice şi tradiţii orientale afirmă că energia Kundalini nu se opreşte în creştetul capului, ci îşi continuă traseul coborând prin faţă, piept, în abdomen şi apoi ajungând în zona perineului, de unde îşi reia mersul de jos prin coloană. Acesta ar fi Micul Circuit Celest din taoism. Desigur că energetica fiinţei umane este foarte complexă şi Kundalini ajunge în toate ungherele organismului pe circuitele energetice pe care le găseşte disponibile. Micul Circuit Celest este un traseu foarte important. Totuşi, efectele mai importante au loc în zona coloanei, unde se află inserate chakrele, şi mai ales în zona capului, unde există nenumărate chakre importante pentru deschiderea spirituală. De altfel, mulţi consideră că „Sahasrara" este doar un nume comun pentru o pleiadă de chakre craniene...

Care chakră are prioritate: Anahata sau Ajna?

Orice om are unele chakre mai activate faţă de altele (din păcate, de obicei, cea mai slabă este *Sahasrara*!). La început, energia Kundalini va roti mai abitir tocmai chakra mai dinamică, care va absorbi fluxul energetic suplimentar cu mai mare uşurinţă. (Cum spune Biblia, „Celui ce are, i se va mai da"!) Nu e cazul ca practicantul să intervină împotriva acestei tendinţe naturale. Totul este să fie atent şi prevăzător. Locul primei Mari Deschideri poate varia cu talentul fiecăruia şi conform cu maestrul său. Dacă are o fire mai afectivă, probabil că prima chakră trezită de Kundalini va fi *Anahata*. Dacă este mai raţional, intelectual, probabil că va fi *Ajna*. Dacă este un sportiv, probabil că va fi *Muldahara* sau *Manipura*. Este foarte bine oricum!

Dar cum orice om este imperfect şi supus păcatului, ispita de a utiliza noua putere într-un scop egotic, meschin, chiar dăunător, nu va întârzia să apară. Abia atunci va înţelege discipolul de ce a trebuit să se pregătească îndelung psihologic pentru a se autocunoaşte şi a se autocontrola.

Creştinismul esoteric, de exemplu isihasmul, pune accentul pe deschiderea „inimii spirituale", canalizând toate eforturile aspirantului către zona pieptului. Deschiderea chakrei *Anahata* înseamnă simţirea şi iradierea iubirii şi compasiunii universale – la limită, neputinţa de a-ţi

urî chiar proprii torţionari –, schimbarea percepţiei cu transfigurarea realităţii, contemplarea minunăţiei creaţiei lui Dumnezeu. Ce-ţi poţi dori mai mult?

Deschiderea prioritară a chakrei *Ajna*, preferată în alte tradiţii, te face să resimţi un alt gen de iubire şi extaz mai rafinat, sacralizarea realităţii, starea omnipotentă a demiurgului. Ce-ţi poţi dori mai mult?

În ambele cazuri, întrebarea rămâne fără răspuns şi tocmai aceasta e capcana: să nu-ţi doreşti mai mult! Fiindcă există ceva mai înalt chiar şi dincolo de extazul iubirii şi puterii absolute: SURSA acestora. Cât de minunată trebuie să fie minunăţia care a creat toate minunile!!! Dar şi cât de greu este să ajungi acolo!...

Yoghinul informat se va bucura de roadele bune ale eforturilor sale, dar va continua să îşi ridice energia Kundalini tot mai sus, spre *Sahasrara*, unde va căpăta înţelepciunea supremă şi comuniunea cu Dumnezeu, care îl va împiedica să îşi folosească greşit *siddhis*-urile. De altfel, mulţi mari yoghini L-au implorat pe Dumnezeu Tatăl să nu-i lase să dobândească puteri paranormale înainte de a-L cunoaşte pe El, ştiind că ele ar fi putut să-i deturneze de la ţelul suprem al unirii cu Divinitatea. Era o recunoaştere a slăbiciunii firii omeneşti de a se lăsa tentată de aceste puterile irezistibile.

Când marele sfânt Sri Ramakrishna s-a oferit să-i transfere o putere paranormală, dacă Mama Divină încuviinţa, discipolul său Vivekananda l-a întrebat: «*Maestre, spune-mi dacă această putere mă va ajuta să îl cunosc pe Dumnezeu.*» Ramakrishna a zis: «*Nu, nu! Ştii doar că puterile oculte nu au nimic de a face cu cunoaşterea lui Dumnezeu. Dar după ce Îl vei cunoaşte, dacă vrei să lucrezi spiritual o vreme, dacă vrei să Îl manifeşti pe Dumnezeu pe Pământ, atunci această putere îţi poate fi de mare ajutor.*» Vivekananda a răspuns pe loc: «*Fiecare lucru la timpul său. Întâi vreau să-l cunosc pe Dumnezeu. Apoi, dacă tu şi Dumnezeu vreţi să-mi oferiţi vreo putere ocultă ca să o folosesc în slujba omenirii, o voi accepta. Dar acum Îl vreau doar pe Dumnezeu. El ocupă primul loc în viaţa mea.*»

Se mai ştie că, dimpotrivă, Sri Ramakrishna a şi blocat puterea ocultă la unul sau doi dintre discipolii săi. A făcut-o dintr-o mare compasiune, de dragul evoluţiei lor spirituale. Chiar dacă acei căutători spirituali erau cât se poate de sinceri în dorinţa de a-L descoperi pe Dumnezeu, ei erau totuşi distraşi de puterea lor ocultă şi nu mai dădeau atenţia cuvenită vieţii spirituale adevărate. (informaţie preluată de la Sri Chinmoy)

Siddhis – puterile paranormale

Inevitabil, am ajuns şi la motivaţia reală a multor adepţi de Kundalini-yoga: dobândirea unor puteri supranaturale, prin care să iasă în evidenţă şi să îşi domine semenii. Practicanţii au tendinţa de a privi această temă într-un mod simplist: dacă vom face tehnica yoghină potrivită, vom obţine cutare putere parapsihică... În realitate şi din fericire, economia naturii este mai înţeleaptă decât mintea omului.

Puterile paranormale nu sunt la îndemâna oricui, contrar a ceea ce spun unii farisei şi invidioşi, cum că „cu toţii am avea puteri paranormale, dar nu suntem conştienţi de ele”!

De altfel, este foarte bine că omenirea actuală, atât de dominată de creierul reptilian, nu deţine puteri subtile, cu care mulţi necugetaţi ar face prăpăd. Să ne gândim, prin comparaţie, la crimele colective făcute de nişte tineri debusolaţi în şcolile din America! Acolo, vina esenţială este a legislaţiei prea permisive în privinţa armelor de foc. Dacă accesul la astfel de arme ar fi îngreunat sau imposibil, nici nu s-ar mai auzi de asemenea tragedii colective. Cam aşa putem interpreta aparenta „interdicţie” divină ca nu oricine să poată căpăta puteri paranormale potenţial periculoase...

Iată câteva modalităţi principale prin care cineva ar putea ajunge să manifeste o astfel de putere neobişnuită:

- În mod nativ, de la naştere. Tânărul o descoperă din primii ani de viaţă sau mai târziu şi o consideră cât se poate de naturală, mirându-se că ceilalţi oameni nu o au. Poate fi o moştenire din viaţa anterioară (urmare karmică) sau poate fi o dorinţă explicită a spiritului încarnat de a o manifesta în prezenta întrupare, pentru a dobândi o anumită experienţă spirituală.

- Prin operaţii energetice efectuate de spiritele prietene. Un astfel de om se naşte cu o misiune de care nu este conştient până în momentul în care primeşte învestitura oficială a Cerului. Acest moment crucial în viaţă apare când decid spiritele superioare care îl au în grijă. Ele îi dăruiesc o anumită putere specifică (sau mai multe) în virtutea unui scop spiritual bine definit (în creştinism i se spune Duhul Sfânt). Dacă omul se abate de la drumul drept, este posibil ca să i se blocheze această putere, să „i se ia darul”.

- În urma unui accident. Unii oameni care au suferit traume fizice serioase au constatat că li s-a modificat viziunea asupra lumii şi chiar au căpătat percepţii extrasenzoriale. Unii – nu toţi! – au reuşit să integreze această nouă viziune în viaţa cotidiană şi să devină purtători de lumină divină în întunericul de pe această planetă zbuciumată... Dar accidentul rămâne accident şi nu implică neapărat o misiune spirituală.

- Prin tehnici de tip yoga. Una, dificilă, ar fi concentrarea asupra unui centru de forţă (metodă de Raja-yoga). O alta, şi mai dificilă, ar fi trezirea impetuoasei energii telurice Kundalini, care energizează mai multe chakre (metodă de Kundalini-yoga). Efortul personal conştient este primordial.

Totuşi, nu este eficient să abordăm lumea energiilor subtile cu o mentalitate simplistă. Nu doar chakrele contribuie la obţinerea unei puteri paranormale, ci şi alte componente energetice şi spirituale. Din fericire, ele rămân secrete! De altfel, rămânem cu totul buimăciţi citind în diverse lucrări care ar fi corespondenţa dintre chakre şi puterile paranormale. Nu se potrivesc nicicum de la un autor original la altul! Prin urmare, nici măcar nu putem şti cu certitudine ce rezultate să aşteptăm de la activarea unei anumite chakre.

Oricum, este clar că intervine şi Graţia Divină în căpătarea unei astfel de puteri neobişnuite, nu doar efortul individual. Pentru Dumnezeu, aceste puteri sunt ca nişte jucării pe care le dă omului pentru a se distra puţin cu ele. Chiar şi lui Dumnezeu Tatăl îi place să se joace, să se amuze! Dar ne aşteptăm că omul va evolua, părăsind condiţia de copil spiritual, lăsând deoparte jucăriile şi preocupându-se şi de lucrurile serioase ale Universului...

Binecuvântat este cel care foloseşte Kundalini-yoga pentru a se cunoaşte pe sine şi nu pentru a dobândi puterile vitale vizate de ocultismul inferior! Un căutător autentic nu face din puterile paranormale un ţel al său. El tânjeşte doar după prezenţa iubitoare şi înţeleaptă a lui Dumnezeu în viaţa sa.

Gopi Krishna, unul dintre primii autori moderni care au scris despre experienţa personală cu Kundalini, concluzionează:

«Când priveam în interior mă simţeam ridicat dincolo de limitele timpului şi spaţiului, acordat după diapazonul unei existenţe majestuoase, o plenitudine de conştiinţă, care glumeşte cu frica şi râde de moarte, [...] o existenţă care este în toate şi în acelaşi timp detaşată de tot, o minune infinită şi nespusă, care poate fi cunoscută doar prin experienţă şi nu descrisă. Dar când întorceam privirea spre exterior, eram cel de odinioară, un muritor oarecare [...], un om comun, presat de necesităţi, puţin mai purificat şi devenit mai umil, aceasta era tot.

De fiecare dată când folosesc acest simţ superior observ o realitate [...] mai solidă decât lumea materială reflectată de celelalte simţuri. [...] În afară de această facultate extraordinară nu sunt decât o fiinţă umană obişnuită, cu un corp poate mai vulnerabil la frig şi căldură şi la influenţa factorilor mentali sau fizici dizarmonici decât un om normal.»

Un alt căutător spiritual, Thomas Wolfe, scrie în cartea sa „*And the Sun is Up: Kundalini Rises in the West*” că a trăit simptome specifice trezirii puternice ale lui Kundalini, în urma unei practici meditative. O arşiţă necruţătoare se mişca încet pe deasupra capului său. Auzea zgomote puternice şi simţea o presiune în cutia craniană. Vedea lumini, apoi au început tot felul de mişcări corporale spontane. Un an mai târziu, a fost spitalizat. După un timp, simptomele au dispărut, dar când şi-a reluat meditaţiile, el şi-a reconsiderat scopul: nu mai aspira la experienţe psihice şi viziuni spirituale, înţelegând că nu acestea îi pot aduce realizarea spirituală. A descoperit scopul adevărat: micul eu trebuie să se supună voinţei cristice, divine, glasului înţelepciunii.

Dar să nu fim ipocriţi! Se pot găsi nenumărate argumente în favoarea utilizării *siddhis* spre binele oamenilor. Se pot face atâtea lucruri utile! De fapt, maeştrii îşi folosesc în mod secret puterile subtile. Nu există reţete fixe nici pentru asta, după cum nu există pentru nimic pe lume. Orice energie poate fi folosită spre bine sau spre rău...

Kundalini si sexualitatea

Se cunoaşte în spiritualitate că există o legătură tainică între energia sexuală şi munca spirituală. În religiile majore sau în cele tribale, precum şi în esoterism, se invocă deseori necesitatea celibatului, adică a abstinenţei sexuale din partea călugărului, adeptului, preotului, şamanului etc. Aceasta este calea cea mai sigură şi verificată în timp de a transmuta această energie foarte mare în energie spirituală eliberatoare. E vorba de un celibat fizic, dar şi mental!

Există însă şi un curent minoritar care susţine că celibatul nu este necesar dacă discipolul reuşeşte să-şi sublimeze energia sexuală chiar şi în timpul actului amoros. Acest lucru este susţinut de taoismul chinez, de tantra „de mană stângă" şi altele asemenea lor. Această ramură de tantra identifică – ba chiar substituie! – procesul ridicării lui Kundalini cu procesul sublimării energiei sexuale! Nu e de mirare că este puternic criticată de tantricii „de mâna dreaptă", pentru faptul că duce adepţii la pierzanie! În Occident, s-a ajuns până acolo încât sexualitatea este folosită intensiv, sub pretextul că, prin exersarea sublimării energiei sexuale, se trezeşte rapid şi energia Kundalini. Dar ce păcăleală!...

Când discipolul principal al lui Sri Ramakrishna, Swami Vivekananda, l-a întrebat despre calea mâinii stângi, Maestrul a răspuns: «Nu este o cale bună. Este foarte dificilă şi deseori duce la căderea aspirantului». [14]

De ce e o păcăleală?

1 - În primul rând, simpla trezire a energiei care somnolează la baza coloanei vertebrale nu înseamnă neapărat un progres spiritual! De cele mai multe ori se produce doar o agitaţie a minţii şi o încălzire inutilă a corpului, specifică dinamizării chakrelor inferioare. Pe termen lung, chakra sexualităţii devine excesiv de activă în practicant şi nu mai permite ridicarea nivelului de conştiinţă al acestuia pe un nivel superior.

Kundalini poate aduce beneficii spirituale doar dacă este însoţit de aspiraţie sinceră spre desăvârşire, de purificarea subconştientului, de o sensibilitate crescută în raportul cu ceilalţi semeni etc. Sexualitatea de sectă este lipsită de ingredientele amintite. Este doar animalism poleit cu sutre în limbi moarte, care aduce decădere morală, lipsă de omenie, orgoliu nemăsurat, depărtare de Dumnezeu.

Ar exista o şansă de progres dacă aceste metode ar fi folosite doar în cadrul intim al căsătoriei între un bărbat şi o femeie care se iubesc cu adevărat, mai presus de orice tantră, mantră sau yantră. Doar prietenia şi bunul-simţ prezente într-o căsnicie durabilă pot şterge şi repara greşelile pe care cei doi le-ar putea face prin această metodă riscantă...

[14] http://www.ramakrishna.eu/EnglishSaVie.html

2 - În al doilea rând, moderaţia sexuală, calea de mijloc (*aurea mediocritas*, cum spuneau latinii) este, ca de obicei, cea mai bună pentru majoritatea oamenilor. Iar mijlocul îl găseşte fiecare.

Mai radical, Yogi Bhajan, un maestru de Kundalini-yoga, afirma că un act sexual pe lună ar fi suficient. Adică, completăm noi, ar fi suficient pentru păstrarea echilibrului mintal şi fizic, ca şi pentru sublimarea a suficientă energie către chakrele superioare şi trăirea unei vieţi fericite şi împlinite uman şi spiritual... (De altfel, păreri similare există şi printre călugării şi ierarhia ortodoxă. Nu întâmplător s-au făcut şi mânăstiri mixte de călugări şi măicuţe!) Desigur, poate părea cam rar. Dar vorbim aici de oameni dispuşi la sacrificii pentru evoluţia lor spirituală...

3 - În al treilea rând, oricâtă energie ori substanţă sexuală (*retas* ori *bindu* – lb. sanscr.) ar fi sublimată de un practicant înrăit, ea nu garantează trezirea adevărată a lui Kundalini. Cel mult, se poate vorbi de pulsuri ocazionale de energie (*ojas* – lb. sanscr.) care pot aduce anumite trăiri ieşite din comun.

Totuşi, Marea trezire a lui Kundalini prin metode sexuale explicite este doar o gogoriţă şi publicitate fără acoperire! Stau dovadă nenumăratele victime umane ale acestei convingeri eronate: au încercat toate exhibiţiile sexuale posibile, lăsând deoparte bun-simţ, morală, familii... şi degeaba! Excepţiile care ar putea apărea (invocate mereu de tradiţiile respective) nu pot fi luate ca model general, nici măcar în sectele de orientare tantrică. În cazurile unor oameni speciali, puterile suprafireşti erau native sau au fost dobândite prin alte metode yoghine.

Cum este posibilă atâta înşelare?

Explicaţia pare simplă, văzută din afară. Practicanţii sunt învăţaţi că este important să îşi poată sublima energia sexuală în energie spirituală, adică să îşi ridice energia din zona bazinului înspre piept sau cap. Pentru asta, se antrenează riguros prin tehnici hatha-yoghine şi ajung să creadă că reuşesc procedeul foarte bine. De aceea, nu se sfiesc chiar să îşi <u>amplifice energia sexuală</u> prin mijloace la îndemână (filme, publicaţii erotice, stimulare fizică şi mentală, orgii etc.). Deşi se laudă că ei vor ridica această energie excesivă, „transformând otrava în nectar”, din păcate, în practică nu reuşesc să sublimeze decât o <u>mică parte</u> din energia sexuală, restul stagnând la nivelul chakrei *Swadhisthana* (mai ales pentru că ei continuă să o amplifice prosteşte). Această supraactivare este, să recunoaştem, ieşită din comun, plăcută, deşi tensionantă, ceea ce le dă impresia că l-au atins deja pe Dumnezeu. Dar este doar o falsă impresie. În realitate, ei au devenit obsedaţi de sex, sclavii nivelului al doilea al Creaţiei. Chiar şi „maeştrii” tantrici pică în această capcană a senzorialului! Aţi citit mai sus (în „*Cele 7 văi - trezirea lui Kundalini şi ascensiunea sa din chakră în chakră*”) cum Sri Ramakrishna a descris

foarte clar pericolul de a rămâne agăţat de această treaptă atunci când urci către Dumnezeu pe scara lui Kundalini...

Ken Wilber, un foarte mare erudit al multor tradiţiilor spirituale, afirmă: «Pentru un observator obişnuit, energia sexuală pare că se transmută în stări mai înalte de conştiinţă – dar de fapt este exact invers. Conştiinţa superioară este, de fapt, eliberată de constrângerea de a stagna în modul inferior de conştiinţă şi energie – adică limitat şi condiţionat. Conştiinţa divină nu este sexualitate sublimată; ci sexualitatea este conştiinţă divină reprimată... De sus în jos, chakrele sunt noduri (*granthis*), adică etape ale contracţiei conştiinţei universale în limite tot mai strâmte.» (citat din „Kundalini, evolution and enlightenment”, compilaţie de John White).

Aplicând această învăţătură înaltă la cele discutate anterior, este clar de ce practicantul care, pe de o parte, îşi amplifică voit energia erotică nu are cum, pe de altă parte, să îşi înalţe nivelul de conştiinţă, oricât ar încerca. El intră într-un cerc vicios, sperând să îşi *extindă* conştiinţa *contractând*-o la sfera genitală. *Dilatare* prin *densificare*?!? De aceea, mulţi care fac asta ori se lasă târâţi în senzorialitate, ori înnebunesc...

Adevărul despre sublimarea sexualităţii

Dincolo de orice critică realistă, trebuie să recunoaştem marea utilitate a tehnicilor de <u>sublimare</u> a energiei sexuale şi pentru omul de lume, şi pentru ascet, celibatar. Cu condiţia păstrării lucidităţii, bunului simţ, moralei şi evitării exagerărilor! Dar ele funcţionează optim doar împreună cu <u>recunoaşterea semnelor</u> prin care se manifestă această energie instinctuală în fizicul, psihicul şi comportamentul uman. Sexualitatea trebuie cunoscută şi recunoscută pentru a putea fi controlată şi a nu fi lăsată să se manifeste patologic (vezi legăturile observate de psihanaliză între frustrările sexuale şi nebunie!).

Există o conexiune între trezirea lui Kundalini şi transmutarea energiei sexuale, dar ea este cu totul alta. Celebrul Gopi Krishna, un indian cu minte de occidental şi un trăitor direct al trezirii Şarpelui de Foc, dă o explicaţie fermă în cărţile sale.

El spune că <u>primul efect</u> al trezirii lui Kundalini este un mai mare şuvoi de *prana* ce curge pe coloana vertebrală şi intră în creier, conştiinţa omului fiind îmbăiată în lumină şi efecte luminoase. <u>Al doilea efect</u> resimţit este o stimulare crescută a organelor reproducătoare, simultan cu atragerea secreţiilor sexuale pe coloană în sus (*ojas*), care la intrarea în creier oferă senzaţii extatice. Şi iată conexiunea dintre ele: transmutarea secreţiilor sexuale în energie şi sublimarea lor pe coloană în sus, nu numai spre creier, ci şi spre organele interne, este de fapt un <u>mecanism de protecţie</u> care pregăteşte ţesuturile (în special nervii) pentru a suporta „tornada” de energie foarte concentrată. Dacă transmutarea nu are loc (ceea ce în practică chiar se întâmplă uneori, din păcate, fie din cauza exceselor sexuale, fie a bolilor venerice ori altor motive necunoscute), celulele nervoase sunt iritate şi provoacă gânduri haotice, comportament bizar, simptome de boală mintală.

Prin urmare, trezirea lui Kundalini este cauza, iar sublimarea energiei sexuale, efectul colateral. În această condiţie ieşită din comun (şi doar în intervalul ridicării masive a „energiei şarpelui"), activarea sporită a gonadelor nu are ca scop biologic întreţinerea de relaţii sexuale, ci doar folosirea <u>momentană</u> de către corp a energiei lor în alte scopuri bioenergetice.

Un yoghin antrenat nu se va lăsa în voia acestui instinct, ci va ridica voluntar energia de pe nivelul predominant *Swadhisthana* pe chakra *Anahata* sau mai sus, căci corpul său este deja pregătit să suporte energiile puternice aduse de Kundalini.

Cercetările medicale au scos în relief, fără tăgadă, faptul că glanda pineală (legată de *Sahasrara* chakra) inhibă gonadele (legate de *Swadhisthana* chakra) şi invers. Mai exact, secreţia hormonului pineal numit melatonină este inhibată de prezenţa unei cantităţi mari de hormoni sexuali (testosteron, endrogen, progesteron) – şi invers. Aceste cercetări confirmă observaţiile empirice că activarea chakrei coroană scade dramatic interesul pentru sexualitate, dar şi că un interes sexual pronunţat şi constant blochează realizarea spirituală înaltă.

Ce lipseşte? Smerenia!

Marile religii tradiţionale separă în mod drastic Cerul de Pământ, spiritul de materie. În viziunea modernă asupra spiritualităţii, Cerul interferează permanent cu Pământul, spiritul fiind întreţesut cu materia în nenumărate feluri. Tehnicile milenare yoghine folosesc aceste legături pentru a obţine efecte spirituale, plecând de la suportul corporal şi psiho-mental al individului uman. Alături de alte ramuri din Yoga, Kundalini-yoga consonează puternic cu mentalitatea ştiinţifică occidentală. Spre exemplu, în prezent, au apărut mai multe tipuri de aparate electronice care analizează biocâmpul uman plecând de la teoria chakrelor.

Dar adaptarea învăţăturilor orientale are un preţ: eliminarea învelişului mistic, devoţional al practicilor originare. Omul de ştiinţă este interesat de ceea ce poate măsura şi observa obiectiv, nu şi de creaţiile mintale ale religioşilor. Deşi teoriile din Kundalini-yoga au ajutat la progresul spirito-ştiinţific, totuşi în Occident eficienţa sa practică este diminuată din cauza excesivului pragmatism şi lipsei de aspiraţie spirituală. În Orient, *Kundalini-shakti* este deseori venerată ca Mama Divină ce ne poate oferi toate darurile sfinte dorite sau inimaginabile. Această atitudine devoţională şi smerită îl ajută pe aspirant să atingă mai repede stările supraconştiente mult-visate. Ceea ce dorim să subliniem aici este <u>ardoarea devoţiunii religioase şi raportarea cu umilinţă la misterele insondabile ale lumii invizibile</u>, care lipsesc în Vest şi văduvesc savanţii atei de posibile realizări nebănuite.

NIMENI nu poate spune că ştie totul despre chakre sau că a înţeles totul despre Kundalini... O minimă prudenţă ne obligă să respectăm

Natura, să nu ne jucăm cu focul şi să punem mai presus de părerile şi dorinţele noastre Înţelepciunea Divină.

Orice sportiv visează să câştige competiţiile la care participă. Orice om de afaceri visează o afacere de miliarde. Orice yoghin visează la realizarea maximă: unirea cu Dumnezeu. Dar oare stă în puterea sa omenească de a o obţine? Orice cale yoghină sau neyoghină care are ca scop îndumnezeirea fiinţei umane foloseşte tehnici, metode, o aspiraţie şi eforturi neobosite către ţelul final. Acestea sunt necesare, dar nu şi suficiente. Oricât de plin de calităţi ar fi cineva, el rămâne totuşi imperfect, incomplet şi insignifiant în comparaţie cu Marele său Scop Ultim. Are nevoie mereu, la fiecare pas, de Graţia Divină nevăzută pentru a se apropia de Divinitate. Cu atât mai mult are nevoie de ajutorul Graţiei pentru a trece ultimul prag care desparte creatura de Supremul Creator. Scufundarea în Vidul Beatific sau Fiinţa Absolută (*nirvikalpa samadhi*) este visul multor căutători, dar numai unii îl vor trăi, iar din aceştia, majoritatea, doar o singură dată. Acestora din urmă li se dă această Experienţă Supremă ca o exemplificare pe care să o ţină minte şi în Numele căreia să depună eforturi continue tot restul vieţii. Oricât s-ar mai strădui, oricât ar mai striga ei după Dumnezeu, uşa le va rămâne închisă.

Aşa i s-a întâmplat marelui om religios Swami Vivekananda, discipolul drag al Sfântului Ramakrishna. În ciuda vitalităţii, puterii şi minţii sale extraordinare, a plăcerii sale de a medita, lui Swami Vivekananda (pe numele său real, Narendra) nu i s-a oferit decât o singură dată viziunea lui Brahman – Dumnezeul suprem, abstract, fără formă. Misiunea lui nu era să se piardă în nesfârşite contemplări care să îl depărteze de viaţa oamenilor obişnuiţi, ci, dimpotrivă, trebuia să îndeplinească o sarcină spirituală combativă, cea de a populariza în Occident mesajul spiritual al Indiei şi de a reînsufleţi ardoarea spirituală a conaţionalilor săi. Sri Ramakrishna se temea foarte tare că discipolul său drag ar putea să nu mai revină niciodată în trupul său pământesc după cunoaşterea lui Brahman, Supremul Dumnezeu, rămânând acolo, în Nirvana. Abia în ultimele sale luni de viaţă, lui Vivekananda i s-a permis să se scufunde deseori în extazul divin, devenind un alt om în ochii cunoscuţilor, mult mai contemplativ decât înainte.

«Acea perioadă a reprezentat momentul cel mai de vârf, încununarea practicii spirituale lui Naren, atingerea idealului şi gloria realizărilor sale spirituale. Naren se ruga mereu pentru a avea viziunea Absolutului. Întreaga lui fiinţă nu-şi mai găsea liniştea şi singura, intensa lui dorinţă era aceea de a-şi lăsa eu-l său individual să se contopească în vastitatea Conştiinţei Universale, care se află dincolo de orice concept al gândirii. Deseori el îi implora pe Sri Ramakrishna pentru a-i oferi această viziune. În sfârşit, în una din seri, aceasta veni pe neaşteptate. În timp ce medita, el pierdu orice conştiinţă a corpului, iar mintea sa plonjă în starea de supraconştiinţă (nirvikalpa samadhi).»

(Viaţa lui Swami Vivekananda, de Swami Tejasananda, cap.3)

«Când îşi mai recăpătă oarecum conştiinţa acestei lumi, el îşi sesiză doar capul, nu şi corpul. Surprins, exclamă: „Ah, dar unde îmi este corpul?” Auzindu-i vocea, Gopal tatăl intră în cameră. Naren repetă întrebarea. Gopal îi răspunse: „Este aici, Naren, nu-l vezi?” Dar Naren nu putu fi convins, astfel încât Gopal, speriat, se duse şi-l informă pe Sri Ramakrishna. Acesta spuse doar atât: „Lăsaţi-l să rămână câtva timp în această stare. Destul m-a bătut la cap şi mi-a cerut revelaţia ei!” A trebuit să treacă mult timp până când Narendra a revenit la conştiinţa normală a acestei lumi fizice, găsindu-i pe ceilalţi discipoli adunaţi în jurul lui. În acele momente el îşi simţea întreaga fiinţă cuprinsă de o pace inefabilă. Când veni în faţa Maestrului, acesta îi spuse: „Acum, Divina Mamă ţi-a revelat în sfârşit totul. Însă această stare pe care ai trăit-o va rămâne încuiată deocamdată, iar cheia o voi lua eu. Când vei săvârşi complet întreaga misiune pe care ţi-a încredinţat-o Mama, atunci această comoară îţi va aparţine din nou.»

(Viaţa lui Sri Ramakrishna, de Swami Tejasananda, cap.16)

«Referindu-se la acel fapt, Sri Ramakrishna a spus mai târziu: „M-am rugat cu intensitate Divinei Mame să păstreze ascunsă de Naren această stare a realizării Absolutului, deoarece el mai avea de înfăptuit o grea şi importantă misiune spirituală în lume. Însă acest văl este atât de subţire, încât poate fi făcut să dispară în orice moment.” Dorinţa intensă a lui Naren de a realiza Absolutul, pe Brahman cel fără de atribute, fu cea care îl decisese pe Sri Ramakrishna să-i confere acea experienţă extraordinară. Însă Maestrul nu avea de loc intenţia să-i permită să rămână absorbit la acel nivel, întrucât erau multe de făptuit din partea lui Narendra Nath.»

(Viaţa lui Vivekananda, de Swami Tejasananda, cap. 3)

Concluzii

1. Se poate duce o viaţă spirituală productivă şi fără Kundalini. Dar cine are de a face cu trezirea „Şarpelui de foc” (voit sau întâmplător) este indicat să aibă preocupări spirituale serioase, ca să nu dea de bucluc. Cu protecţie divină, va avea şanse mari să depăşească şocurile date de Kundalini. Oricum, dacă aspiri către Dumnezeu – ceea ce este minunat şi nobil! – nu trebuie să te obsedeze Kundalini şi tot restul. Nu confunda mijlocul cu scopul! Există nenumărate căi către Dumnezeu, câte una pentru fiecare individ.

2. Unii aspiranţi spirituali vor să ardă etape în evoluţia lor, folosind intenţionat „combustibilul” Kundalini. Însă trezirea lui Kundalini le va provoca mari suferinţe fizice şi psihice. Ar fi mult mai comod şi sigur să traverseze etapele la pas normal: prin autocunoaştere, subordonarea voinţei egotice Voinţei Sinelui, tehnici spirituale, purificarea imboldurilor subconştiente dominante etc.

3. Unii maeştri spirituali proclamă fără reţinere că „scopul omului este să-L cunoască pe Dumnezeu!”. Discipolul ar trebui să-şi asume orice risc dacă este „nebun după Dumnezeu”, iar Kundalini ar fi aici un instrument de nelipsit.

Maestrul care afirmă aşa ceva este dator să-şi asume pe deplin viaţa discipolului care va lua în serios aceste afirmaţii drastice! Aici nu este loc de jumătăţi de măsură. Odată ce l-a convins pe adept, trebuie să îl ajute şi

supravegheze permanent, nelăsându-l să cadă pradă nenumăratelor pericole, în special dacă l-a angrenat pe calea lui Kundalini.

Chiar şi afirmaţia „scopul omului este să-L cunoască pe Dumnezeu" trebuie însă nuanţată şi înţeleasă corect.

- Numai dacă aduci cu tine o karmă de mistic poţi simţi într-adevăr acea dragoste nebună după Dumnezeu. Dar acestea sunt cazuri native RARE.

- În schimb, poţi ajunge într-o stare patologică prin autosugestie şi diverse metode de dezechilibrare psihică (îndoctrinare, alimentaţie săracă, privare de somn şi alte necesităţi, metode greşite de meditaţie etc.). Nu mai raţionezi cu discernământ, poţi să faci excese în practica spirituală, ceea ce, de obicei, nu duce la cunoaşterea Divinităţii, ci la cunoaşterea spitalelor psihiatrice. Din păcate, acestea sunt cazuri FRECVENTE.

- Înainte de a vrea să-L cunoască pe Dumnezeu, omul ar trebui să-şi propună să se cunoască întâi bine pe el însuşi. Autocunoaşterea şi autocontrolul psihologic sunt scopuri foarte onorabile şi realizabile de oricine.

- Autocunoaşterea poate fi dusă la nivel de măiestrie atunci când sufletul ajunge să-şi cunoască esenţa: Spiritul de natură divină încarnat în corpul omului („micul Dumnezeu" la purtător), Sinele Superior, această scânteie din Marele Foc Divin.

4. Există o mare diferenţă între o experienţă Kundalini ocazională şi transformarea profundă a conştiinţei (plasarea definitivă pe un nivel superior de conştiinţă). Omul obişnuit alternează între nivelurile definite de chakrele 1, 2 şi 3 (avere, sex, putere, faimă, siguranţă, ce zice lumea...). Trecerea pe palierul 4 (*Anahata*, chakra iubirii) este un progres evolutiv remarcabil pentru condiţiile oferite de planeta noastră! Cine poate folosi Kundalini, trebuie să îşi păstreze mereu energia cât mai sus, pentru stabilizarea conştiinţei pe un nivel superior. Nu este o sarcină deloc uşoară...

5. Despre sistemul Kundalini-yoga puteţi găsi amănunte privind practica predată în Occident de Yogi Bhajan pe site-uri de specialitate [15].

În final, vă propun un ultim citat bine gândit de Gopi Krishna despre trezirea mistică. Iată pasajul din cartea „*Kundalini, evolution and enlightenment*", compilaţie de John White. Traducerea, adaptarea, selecţia şi sublinierile îmi aparţin.

«Nu am insistat prea mult asupra aspectului de *ananda* (beatitudine, extaz, preafericire - n.n.) a experienţei mistice, pentru că atunci am reduce întregul fenomen la o vânătoare individuală a fericirii. Asta s-a întâmplat în India. Cazurile de iluminare sunt foarte rare, dar mii de aspiranţi îşi ataşează sufixul „ananda" la numele lor călugăreşti.

[15] http://www.yogibhajan.org/ybkriyas/
http://www.harisingh.com/KundaliniYoga.htm

Doar dacă, după trezirea spirituală, yoghinul se stabileşte ferm în starea de *sahaja* (iluminare completă, spiritualizare spontană a tot ce el vede – n.n.), de *jivan-mukta* (spirit eliberat întrupat – n.n.), acest fapt îi aduce o experimentare constantă a stării de *ananda*, ca o trăsătură inerentă a conştiinţei expansionate. Dar când, din cauza defectelor mintale sau organice, trezirea (prin Kundalini – n.n.) este nesănătoasă, ea conduce la stări de nevroză sau la teroarea nebuniei.

Kundalini nu este o forţă magică, iar trezirea ei nu înseamnă aterizarea într-un fabulos El Dorado de beatitudine. Este o realitate dură, o schimbare gradată sau spontană în calitatea şi volumul bioenergiei din corp. Este uşor de priceput de ce este imposibil să fie „blândă" sau să nu provoace tulburări psihosomatice severe în întregul sistem biologic. Pentru acest motiv, câteva tehnici de hatha-yoga sunt destinate în principal clădirii unei voinţe de oţel şi întăririi puterii de autocontrol asupra organelor respiratorii, digestive şi de excreţie: pentru a face faţă în situaţiile critice.

Literatura spirituală a lumii este plină de relatări despre conflictele lăuntrice şi tulburările mintale ale misticilor în perioada readaptării la viaţa normală, până când ei se stabilesc ferm în noua lor stare de conştiinţă. *Ananda* este o caracteristică a extazului (*samadhi*, supraconştiinţa divină - n.n.) doar când stadiile iniţiale au fost trecute cu bine.

Stresul şi furtuna psihologică sunt o parte a aventurii spirituale. Dacă nu apar, înseamnă că avem de a face cu autohipnoză, autosugestie sau isterie într-o formă mascată.

Misticii şi geniile au şanse mai mari de a manifesta dezordini psihice decât oamenii obişnuiţi.

Stările extinse de conştiinţă pun o anumită presiune pe organismul care nu este pe deplin pregătit să o suporte, rezultând deranjamente şi tulburări mentale şi fizice, personalitate instabilă, dezechilibru între partea fizică şi cea spirituală.

Marea misiune a iluminaţilor viitorului va fi să facă tranziţia de la conştiinţa normală la cea transcendentală cât mai blândă şi mai sigură.»

Adaug eu aici: să avem respect profund şi compasiune pentru cei dăruiţi spiritual, căci toţi au o cruce grea de dus!!! Contrar părerii vulgului, ei nu au niciun privilegiu fizic, ci sunt la fel de mult expuşi circumstanţelor şi la fel de vulnerabili la boală şi degradare ca ceilalţi muritori. Să-i ajutăm cât şi cum putem, fără a le cere nimic în schimb!

Multe lucruri se pot spune despre Kundalini... Mai pe scurt, acesteia i se potriveşte foarte bine zicerea populară despre copii: *Cine are, să-i trăiască, cine nu, să nu-şi dorească*! Dumnezeu să vă aibă în pază!

30 noiembrie 2013

ANTAHKARANA - filosofia despre eu

Studierea unei tradiţii spirituale străvechi are trei posibile abordări:

- *Abordarea conservatoare.* Tradiţia este studiată aşa cum s-a păstrat, în forma ei originală, căutând s-o înţelegem prin raportare la cultura epocii respective, fără a interfera cu judecata modernă. Conservăm trecutul în forma sa pură.

- *Abordarea critică.* Ne interesează mai ales punctele comune cu nivelul actual al cunoştinţelor omenirii. Lăsăm de-o parte ceea ce nu se potriveşte cu paradigma prezentului. Valorizăm tezaurul trecutului.

- *Abordarea creativă.* Căutăm surse de inspiraţie pentru noi idei practice sau filosofice tocmai în aspectele diferite de ceea ce ştim deja. Considerăm tradiţia ca un suport pentru inspiraţie şi inovaţie filosofică. Profităm de inspiraţia trecutului.

În cele ce urmează voi aborda creativ tradiţia spirituală shivaită (a se citi *şivaită*) din Kaşmir.

În sistemul shivaismului din Kaşmir – unul dintre cele mai bine puse la punct sisteme filosofice şi spirituale din Orient – întregul univers este sintetizat în 36 de *tattve* (categorii filosofice) grupate în 3 mari grupe: 1) corpul uman şi senzaţiile, 2) sufletul-spiritul, 3) Dumnezeu. [16]

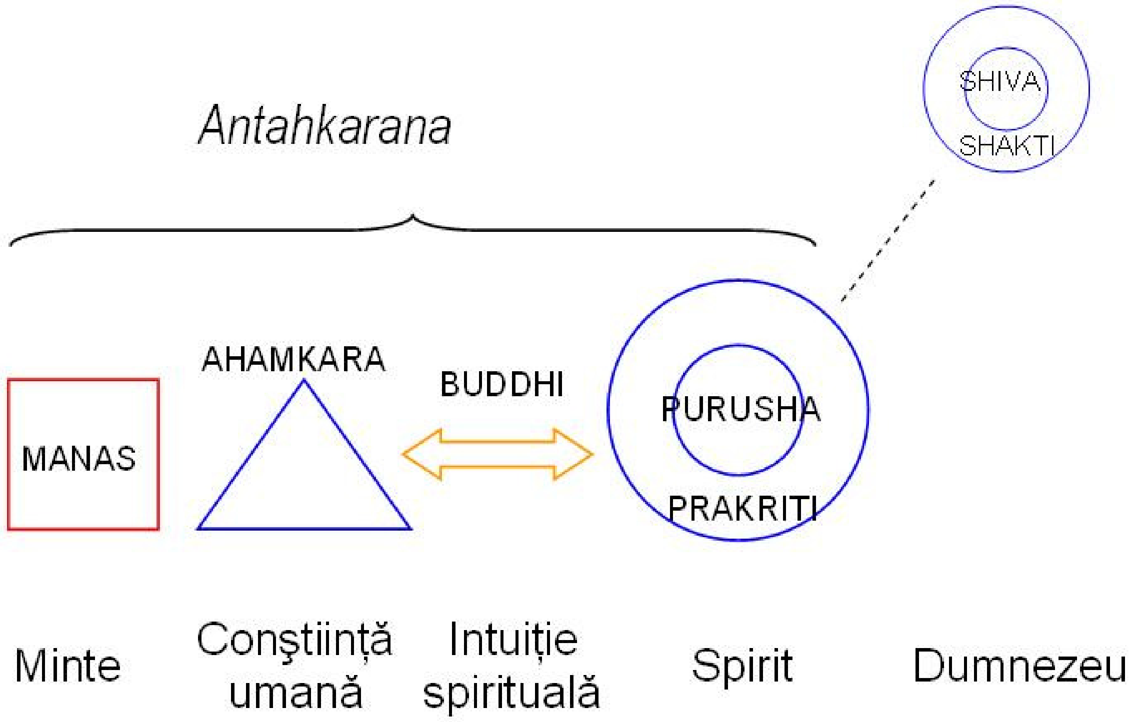
În prima grupă (20 *tattve*) sunt clasificate la modul empiric stările de agregare ale substanţei (solid, lichid, gaz, plasmă, precum şi ceea ce este mai presus de simţuri - akasha) şi o mare parte din ceea ce compune organismul uman (organe de simţ, simţuri, organe de acţiune). Este o înţelegere destul de corectă, dar simplificată a corpului biologic. Actualmente cunoştinţele ştiinţifice sunt mult mai avansate.

În a treia grupă (11 *tattve*) sunt clasificate atributele lui Dumnezeu Creatorul, pe măsură ce El îşi autolimitează puterile sale inerente absolute, pentru a putea genera lumea. Aceste atribute au fost intuite şi trăite de mari înţelepţi antici, care au încercat apoi să ni le facă cunoscute şi nouă, într-un mod didactic. Ele NU descriu lumile subtile, aşa cum fac spiritismul ştiinţific şi mărturiile psihonauţilor moderni, ci abordează psihologic şi subiectiv procesul complicat al autotransformării Creatorului într-o simplă creatură. Este o filosofie frumoasă, dar care cu greu ar putea fi înţeleasă şi verificată de omul obişnuit. Am adăugat la finalul articolului câteva explicaţii spirituale inspirate din acest sistem oriental de gândire.

Din punctul meu de vedere, cea mai interesantă şi productivă grupă este a doua, care conţine ceea ce astăzi numim suflet şi spirit (5 *tattve*). *Tattvele* ce marchează sufletul-spiritul sunt următoarele, în ordine

[16] http://en.wikipedia.org/wiki/The_36_tattvas

ascendentă: *manas*, *ahamkara*, *buddhi*, *prakriti* şi *purusha*. Ele se numesc, într-un cuvânt, antahkarana (sau „vehiculul intern”, în timp ce vehiculul extern este reprezentat de corpul fizic – primele 20 de *tattve*).

Tattvele din *Antahkarana* în shivaismul din Kaşmir

Manas este gândirea de tip computer, care implică mereu dualism, indecizie, agitaţie, nesiguranţă, alternanţa dintre atracţie şi repulsie, obiceiuri, instincte, automatisme. Motto: *„Repetă plăcerea, evită durerea!”*. Prin manas se controlează simţurile şi musculatura fizică, precum şi proiecţiile lor cerebrale (*jnanendriyas* şi *karmendriyas*, care sunt *tattve* inferioare).

Ahamkara este simţul eului, numit de unii „ego”. Dar cum „ego” se identifică de multe ori cu automatismele, care sunt specifice lui *manas*, un nume mai exact ar fi cel de „conştiinţă umană”. *Ahamkara* este centrul fiinţei psihice umane, locul deciziilor şi a moralităţii.

Freud era de părere că interiorizarea moralei este un rezultat al învăţării sociale, deci ceea ce numea el supraego (instanţa etică) nu ar fi decât un alt automatism. De aceea supraego-ul lui Freud nu este totuna cu *Ahamkara*.

Ahamkara are natura conştiinţei spirituale, dar diminuată şi limitată, fiindcă se identifică cu corpul. Motto: *„Fă binele, nu fă răul!”*.

Pe calea spirituală, ego-ul (înţeles ca personalitatea umană limitată) trebuie întâi dezvoltat înainte de a fi diminuat, pentru a se putea apropia de Dumnezeu. Fără o personalitate puternică, nu poţi depune efortul

necesar ca să accezi la un nivel spiritual superior. Dacă nu era aşa, orice nou-născut ar fi fost superior unui înţelept, fiindcă încă nu avea ego…

Buddhi are un dublu înţeles. În sens absolut, este conexiunea dintre *Ahamkara* şi *Purusha-Prakriti*. Este canalul prin care Spiritul influenţează ego-ul (sufletul), oferindu-i intuiţie, discriminare, voinţă. Motto: *„Spiritul propune, sufletul decide!”*

În celălalt sens, *buddhi* (ca intelect) pune o temelie solidă şi corectă gândirii, care altfel ar avea limitările lui *manas*, mai ales indecizia şi lipsa fermităţii.

Paurusha jnana este o experienţă directă limitată doar la momentele de inspiraţie (de la *„purusha”*) – sclipiri de genialitate, licăriri de cunoaştere transcendentală irepetabile. În schimb, *bauddha jnana* (de la *„buddhi”*) este o înţelegere intuitivă şi conceptuală; odată profund înţeles, orice concept este mereu accesibil minţii umane.

Desigur, acest model este destul de ambiguu, neclarificând rolul pe care îl are *Ahamkara*: este ego-ul decidentul şi sursa voinţei sau deciziile vin de sus, de la Spirit? Această întrebare fundamentală nu are un răspuns simplu…

Prakriti-Purusha formează un tandem analog cu cuplul divin Shiva-Shakti (*tattvele* supreme). Shiva este Conştiinţa Absolută a lui Dumnezeu, iar Shakti este Energia, Forţa, Beatitudinea Sa. Cele două aspecte sunt inseparabile, trebuind să fie scrise împreună „Shiva-Shakti”, ca o denumire sinonimă a lui Dumnezeu. Prin analogie, Purusha este conştiinţa individuală, iar Prakriti este energia individuală, formând împreună Spiritul individual.

Cu ale cuvinte, Spiritul este format dintr-un nucleu de conştiinţă (*Purusha*) şi un înveliş energetic multistratificat (*Prakriti*) numit şi perispirit. Spiritul este de natura lui Dumnezeu, cu deosebirea că are limitele provenind din senzaţia *separării* între el şi restul universului. Dar altfel, ceea ce face Shiva-Shakti la scară universală poate face Purusha-Prakriti la scară personală, având aceeaşi putere de voinţă, cunoaştere şi acţiune. O vorbă creştinească spune, la fel, că „omul (adică, mai exact, Spiritul) este creat după chipul şi asemănarea Creatorului”.

Purusha (conştiinţa) are nevoie de *Prakriti* (perispiritul) ca să acţioneze ca un individ în relaţie cu realitatea externă, dar nu are nevoie de nimic pentru reconectarea cu sursa sa, *Atman* (Shiva-Shakti, Brahman, Dumnezeu). Spiritul are legătură directă cu Dumnezeu-Tatăl.

Spre deosebire de filosofia Samkhya, în shivaismul kaşmirian, *Purusha* nu este totuna cu *Atman*, ceea ce face lucrurile mai clare: nu *Atman* se reîncarnează periodic în lumea fizică, ci *Purusha*…! *Atman* (Dumnezeu Tatăl) este doar un model absolut şi de neegalat pentru *Purusha*, care este Spiritul individual.

Pe de altă parte, în filosofia Vedanta se afirmă, abuziv şi ambiguu, că *Atman* (Spiritul individual) este acelaşi lucru cu *Brahman*

(Dumnezeul Absolut). Ceea ce este o confuzie regretabilă, demantelată astăzi de învăţăturile şi revelaţiile spiritiste.

Spiritul evoluat (liber, neîncarnat) se apropie de Sferele Divine, unde există o stare sublimă, descrisă în textele vedantice şi non-dualismul modern. Acest spirit nu mai trăieşte stările duale ale omului, de genul foame-saţietate, lumină-întuneric, frig-cald, bogaţie-sărăcie etc. Dar nici nu este eliberat de dualitatea din lumile subtile. Este adevărat că în lumile superioare nu mai există un contact direct cu demonii şi dispar conflictele cauzate de contrarii brutale, dar încă mai există o dualitate rafinată. Spiritul se simte încă imperfect faţă de perfecţiunea divină, pe care o poate observa nestânjenit.

Dar să nu confundăm omul cu spiritul său! De aceea, cu atât mai puţin ar putea un om (chiar cu un spirit evoluat) să trăiască „non-dual", după cum propovăduiesc adepţii Vedantei. Un om superior poate scăpa de anumite ataşamente grosiere, dar va rămâne cu dorinţe spiritualizate.

Modelul clasic Antahkarana mai sugerează faptul că nu „eu", *Ahamkara*, mă reîncarnez, ci *Purusha*. După cum am explicat cu alte prilejuri, *Ahamkara* (sufletul) este o creaţie temporară desprinsă din *Purusha* (Spiritul) şi care este resorbită în acesta din urmă la moartea omului.

În momentul morţii, apropiindu-se de Spiritul său printr-un tunel întunecat, sufletul îl vede ca o mare lumină strălucitoare, plină de iubire, cu care fuzionează în cele din urmă. În acest fel, conştiinţa umană efemeră redevine una cu conştiinţa spirituală eternă. Înainte de fuziune, sufletului i se prezintă filmul faptelor şi evenimentelor din viaţa ce tocmai s-a încheiat, pe care le judecă cu deplină obiectivitate morală. Dacă însă sufletul mai trebuie să trăiască în trupul uman (în cazurile de moarte clinică), fuziunea nu se produce, ci sufletul este „alungat" înapoi în corp. Am detaliat acest proces în cartea „Conştiinţa umană, între minte şi spirit" şi alte articole de psihologie spirituală. În desenul de mai sus am folosit aceleaşi simboluri ca în carte: pătrat pentru Minte/Manas, triunghi pentru Conştiinţă/Ahamkara şi cerc pentru Spirit/Purusha, pentru a evidenţia similitudinea modelelor.

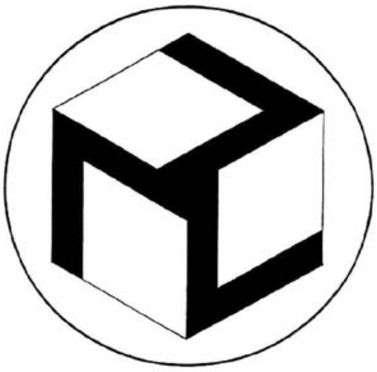
Putem medita la ideea de subordonare a sufletului faţă de un centru interior de forţă şi inteligenţă, Spiritul, lecturând mesajul cărţii „Viaţa impersonală", din care spicuim: «„Eul" care îţi vorbeşte în Mesaj este Spiritul interior, propriul tău suflet, Sinele tău Impersonal, ceea ce Tu eşti în realitate; acelaşi Sine care în momentele tale de linişte îţi arată greşelile, nenorocirile şi slăbiciunile tale, care te avertizează şi te ajută în mod constant să trăieşti conform idealului său, pe care El îl menţine fără încetare în faţa viziunii tale mentale.» [17]

În concluzie, <u>*Antahkarana*</u> este obiectul de studiu al <u>filosofiei eului</u> (numită astăzi <u>psihologie</u>). Nu îi putem spune 100% ştiinţă, ci mai mult filosofie, întrucât ştiinţa încă nu poate ajunge în profunzimile psihicului

[17] http://www.scribd.com/doc/60713213/Viata-impersonala

uman. Neuroştiinţele, de exemplu, abia au atins limita inferioară a lui *Manas* şi nu au cum înainta mai sus în lipsa unei noi paradigme de cercetare.

Psihologia transpersonală este unul din domeniile de graniţă care au penetrat adânc în *Antahkarana*, plecând de la trăiri personale ieşite din comun şi de la mărturiile unor paranormali exersaţi. Psiho-spiritologia este un domeniu construit pe baza revelaţiilor venite, prin mediumi, de la entităţile astrale superioare, care se focalizează pe implicaţiile psihologice umane ale informaţiilor spirituale generale.

Simbol străvechi oriental pentru Antahkarana

Shivaismul kaşmirian are un scop pragmatic: cel de a oferi un motiv serios pentru eforturile spirituale. Mai presus de explicaţiile despre lume şi om (care pot fi puse la îndoială de gândirea actuală), este important ca yoghinul să aibă câteva jaloane pe drumul spre necunoscutul divin. Iată, de exemplu, ce spune acest model filosofic despre Fericire şi Cunoaştere, două atracţii irezistibile către practica spirituală:

Ahamkara (omul) caută mereu fericirea, dar o înţelege într-un mod limitat şi dual, ceea ce nu îi poate aduce o împlinire stabilă. Odată cu împlinirea unei dorinţe, satisfacţia este de scurtă durată, după care o altă dorinţă prinde aripi şi astfel niciodată omul nu va fi cu adevărat fericit.

Ananda (preafericirea divină) conţine toate posibilele fericiri, care sunt experimentate simultan de yoghin. În lumea dualităţii, *Ananda* ia forma diverselor fericiri parţiale, emoţii plăcute, bucurii cu diverse arome. Deci orice bucurie, oricât de mică, este un ecou, o rămăşiţă a preafericirii divine...

Jnana (cunoaşterea divină) înseamnă cunoaşterea infinită a orice. Dumnezeu este Adevărul Ultim şi orice altceva derivă din El. Omul nu poate dobândi decât *vidya*, adică o cunoaştere limitată a unui aspect sau a altuia din Creaţie.

Te poţi ridica la nivelul Cunoaşterii non-duale (divine) sau a Fericirii absolute doar prin Graţia lui Dumnezeu. Tu poţi doar să te pregăteşti asiduu pentru acel moment unic. Gândeşte-te cât mai des că tu, *Ahamkara*, eşti fiul Spiritului (*Purusha-Prakriti*), prin care te poţi conecta direct cu Dumnezeu (numit şi *Atman*, *Brahman*, *Shiva-Shakti*)!

1 noiembrie 2013

EXTAZUL MISTIC YOGHIN

Comentând despre nivelurile de extaz yoghin (*samadhi*), Yogiraj SatGurunath Siddhanath [18], un maestru himalayan, foloseşte noţiuni yoghine introduse încă de Patanjali în „Yoga-sutras”.

În prima fază a meditaţiei, se elimină treptat *vritti* (gândurile superficiale curente), ceea ce linişteşte mintea. În finalul celei de-a doua etape, numită *savikalpa samadhi*, se elimină *pratyaya*, adică formele-gând intens mentalizate de-a lungul timpului, care sunt deci mai profunde (exemple: gândurile obsesive, repetitive sau forme folosite la concentrare mentală, cum sunt mantrele, yantrele, formulele şi simbolurile religioase etc.). Abia în a treia fază, în *nirvikalpa samadhi*, se elimină *samskara*, amintirile condiţionante din vieţile anterioare (întipăririle mentale foarte profunde şi considerate dăunătoare spiritual). E nevoie de ani de zile de practică a *nirvikalpa samadhi* pentru a purifica toate samskaras acumulate în mii şi milioane de ani de evoluţie biologică. Abia atunci yoghinul poate spune că mintea sa a devenit limpede precum cristalul.

La nivelul cel mai înalt al lui *savikalpa samadhi*, se poate spune că yoghinul capătă conştiinţa Sinelui sau a Spiritului (numită în Kriya-yoga şi „conştiinţa cristică”). Aici încă mai păstrează ideea-forţă de „eu”, un eu foarte expansionat, dar totuşi diferit de restul Creaţiei.

La nivelul lui *nirvikalpa samadhi*, se obţine „conştiinţa cosmică”, universală, divină, în care nu mai există delimitări între Sine şi rest. Întreaga Creaţie este percepută ca fiind „eu”, iar conştiinţa yoghinului se unifică cu cea a lui Dumnezeu.

Dar, ieşind din extaz, yoghinul revine la conştiinţa obişnuită a ego-ului. Diferenţa este că mintea sa este acum purificată, eliberată de apăsările trecutului. Şi numai despre acea foarte rară fiinţă care atinge *sahaja samadhi* putem spune că ea nu mai revine la conştiinţa egotică nici măcar când iese din transa mistică. Această fiinţă se poate numi „mare maestru iluminat”.

Desigur, în realitate există mai mult decât cele două categorii de extaze menţionate mai sus. Există sute de stări diferite de conştiinţă, sute de niveluri de conştiinţă neidentice între ele, o variaţie nesfârşită de experienţe metafizice. Dar, pentru început, avem nevoie de o simplificare didactică.

Dacă poţi ajunge în *savikalpa samadhi* prin forţe proprii (mai bine zis, fiind ridicat prin graţia propriului Spirit), în schimb realizarea cosmică nu-ţi poate veni decât prin Graţie Divină. În *nirvikalpa samadhi*, însuşi Spiritul tău este uimit de experienţa pe care o primeşte (şi la care asişti şi tu). Extazul divin se dăruie simultan Spiritului şi

[18] https://www.youtube.com/watch?v=fuE-ZzLaTTo

Sufletului. Iată mărturiile maestrului Yogiraj Siddhanath din documentarul artistic „*Wings to Freedom*" [19] (min. 34):

«Ajunsesem în peştera Jhilmili Gufa şi m-am aşezat să mă odihnesc. Deodată m-au cuprins nişte fiori. De la degetele picioarelor urca un curent cald către cap, iar din creştetul capului cobora un curent rece către picioare. Mă întrebam ce se întâmplă, fiindcă pe atunci meditam 10-12 ore pe zi, mai ales noaptea, şi mă întrebam de ce se întâmpla asta, căci eu deja realizasem purificarea nadis-urilor. Dar asta se întâmpla ca să fiu pregătit pentru un scop mai înalt, pentru o mai mare izvorâre a puterii spirituale. Pe când adormeam, în starea dintre veghe şi somn, deodată au venit norii şi au acoperit soarele, lăsând să coboare liniştea în întuneric. Eram culcat, cu ochii închişi şi am zărit venind o lumină. Mi-am zis „Ah, iese soarele!". Dar, de fapt nu era soarele, norii nu se risipiseră. Era forma splendidă şi strălucirea acelei Fiinţe divine. Dar atunci încă nu ştiam asta. Fiind culcat pe spate, m-am întors pe burtă, m-am închinat şi am întrebat „Cine eşti?". Iar răspunsul a venit din mine şi de pretutindeni: „Cel care crezi tu că sunt, acela sunt! Sunt ce sunt!"

Atunci... amintirile din practica mea spirituală, din cea mai profundă parte a conştiinţei mele, au fost aduse la suprafaţă. Şi am spus „Oh, Doamne, Tu eşti cel fără de nume, care în Evul Mediu ai apărut sub numele de Shiva Goraksha Babaji". Vocea lui s-a auzit instantaneu în firmamentul cel mai adânc al conştiinţei mele: „Aşa să fie! Aşa să fie! Aşa să fie!".

Şi atunci esenţa a umplut cerul, soarele, copacii, stelele. Esenţa mea era pretutindeni. Devenisem vast şi puteam primi mesajele pe care mi le dădea această Fiinţă fără de nume. Pentru mine, această Fiinţă fără nume este fulgerul nemişcat. Acest Shiva Goraksha Babaji este capul, inima, spiritul şi sufletul acelei Cunoaşteri nemuritoare, împărtăşite din eternitate în eternitate.

Eoni de mesaje istorice, eoni de nesfârşite informaţii mi-au fost date într-o fracţiune de secundă. Au intrat în ananda-maya-kosha – corpul meu spiritual – ca fotoni de lumină. Fiecare mesaj era încapsulat într-un foton de lumină. În fracţiuni de secundă. Şi totul era integrat în conştiinţa mea supraconştientă. Pe măsură ce aceşti fotoni de lumină tot veneau, mă dilatam tot mai mult în afara trupului. Nu luam aceste informaţii din intelectul meu, nici din emoţiile mele, ci de dincolo de minte. Informaţiile îmi erau aduse în Conştiinţă, care e mintea supraconştientă. Informaţia era adusă şi lăsată acolo, ca să fie mai târziu filtrată în sacii memoriei. Conştiinţa era instrumentul de absorbire a acelor informaţii divine. Nu cu trupul fizic, ci prin corpul cauzal divin am putut să citesc înregistrările akashice ale vieţilor mele anterioare şi vieţilor mele din viitor...»

Mulţi alţi realizaţi spirituali mărturisesc experienţele lor mistice. Unul dintre ei este budistul Adyashanti, care, în cartea sa „*Dansul neantului*", recent tradusă în româneşte, descrie prima sa trezire spirituală în termeni similari. Mă refer la acel transfer de informaţii extrem de rapid dinspre Mintea cosmică către subconştientul omului (de fapt, către supraconştientul său), informaţii pe care nu le poate înţelege.

«Astfel că într-o zi, când eram în camera mea şi a apărut acest val de intensitate, m-am gândit: trebuie să descopăr ce este adevărat şi trebuie să aflu asta chiar acum. Astfel că am mers în curtea din spate şi m-am aşezat în meditaţie, făcând un efort incredibil să-mi liniştesc mintea şi să trec dincolo de unele bariere. Nici măcar nu am ştiut care ar fi acestea. Dar într-o clipă a fost ca şi cum aş fi luat tot efortul depus în ultimii cinci ani şi l-aş fi condensat într-un minut. Am realizat brusc că

[19] http://www.cultureunplugged.com/play/8400/Wings-to-Freedom

nu pot să fac asta. Nu o pot face. Iar imediat ce am spus „Nu pot face asta”, în acelaşi timp, am simţit cum totul se relaxează. Apoi, când totul s-a relaxat - e singurul mod în care pot să-l descriu - a existat o explozie interioară. Ca şi cum cineva m-a băgat într-o priză (*n.n. – să fi fost ridicarea energiei Kundalini?*). A fost o explozie interioară imensă, iar inima a început să bată mai repede, respiraţia a devenit foarte dificilă, iar atunci m-am gândit că voi muri, deoarece inima mea bătea mai repede decât bătuse vreodată. Fiind atlet, cunoşteam foarte bine limita inimii la efort. Iar acum era mult, foarte mult, dincolo de această limită. Simţeam că-mi explodează inima. La un moment dat a apărut gândul că acea energie, aşa cum era, îmi va provoca moartea. M-am gândit că nu o s-o pot suporta prea mult. Iar următorul gând care a apărut a fost că, dacă acest lucru mă va face să descopăr adevărul, sunt dispus să mor chiar acum. Nu a fost un act de curaj sau o chestie macho, era pur şi simplu un fapt. A fost doar atât: sunt dispus să mor. Punct. Asta era. Iar imediat ce mi-am spus aceasta, şi am crezut-o total, energia s-a disipat brusc.

Dintr-odată, m-am pomenit în spaţiu... Am devenit pur şi simplu spaţiu. Tot ce era, era doar spaţiu. Doar spaţiu infinit. Iar în acel spaţiu am putut simţi ceva ca un transfer de intuiţii, dar se derula atât de rapid, încât nici măcar nu am ştiut ce erau. Parcă veneau cu o sutele pe secundă. Ca şi cum instalezi un program într-un calculator. Am simţit că ceva se transferă în mine atât de repede, încât nu reuşeam să înţeleg niciun fragment, ci doar simţeam străfulgerări de intuiţie. Deci am stat acolo fiind spaţiu şi având aceste percepţii care se descărcau în sistemul meu, iar totul a durat o vreme, nu ştiu exact cât... o vreme.

Iar apoi totul a încetat, iar la un moment dat a devenit evident faptul că trebuia să mă ridic de pe perna mea şi am făcut ceea ce făceam mereu: m-am ridicat, m-am uitat la chipul lui Buddha pe care îl aveam pe un mic altar şi m-am înclinat în faţa lui. Iar imediat ce am făcut aceasta, am izbucnit în râs. A fost cel mai vesel râs pe care l-am avut vreodată. Iar lucrul cel mai comic a fost că am gândit: „Tu, mic hoţoman ce eşti”, referindu-mă la Buddha, „te caut de cinci ani”. Iar în acel moment am ştiut ce era ceea ce căutam. Prinsesem ideea. Şi nu-mi venea să cred. Era ceva de genul: aha, am căutat ceva ce eram deja. Aşadar, am râs cu poftă şi am ieşit afară. Aceasta a fost prima trezire.

Marea surpriză a venit ieşind afară, când o voce uşoară, pe care m-am obişnuit să o tot aud de atunci, a şoptit în toiul acelei copleşitoare revelaţii de fericire, de exaltare şi de imensă uşurare: „Nu e ceea ce cauţi. Mergi mai departe!” M-a revoltat gândul că n-o să-mi găsesc un loc aici; nici măcar o clipă? Nici măcar pentru o clipă? Dar acea voce a spus: „Nu e aceasta. Mergi mai departe.” Şi am ştiut că aşa era. Cumva, am ştiut că această voce ţinea cont de ceea ce se petrecea. Nu spunea: „Acest lucru nu are valoare, nu e real, nu e relevant.” Vocea spunea: „Există mai mult decât atât. Nu ai văzut totul. Ai văzut o parte însemnată, dar mergi mai departe. Nu te opri aici.”

Iar în acel moment, totul s-a schimbat. De atunci încolo, energia mea de căutător spiritual - acea goană disperată - a dispărut fără a mai reveni vreodată. Nu avea niciun sens să mă mai zbat să ajung la ceva ce aveam deja, încercând să devin ceea ce ştiam că sunt.»

(Adyashanti, „*Dansul neantului*”, pag.223-224)

ILUMINAREA, DIN PERSPECTIVA NON-DUALISTĂ

Cu altă ocazie, într-un satsang, Adyashanti subliniază faptul că <u>experienţa mistică diferă de iluminare</u>! Toate experienţele sunt trecătoare, inclusiv minunata experienţă cosmică, mistică. Toate

experienţele sunt diferite şi este foarte bine că sunt mereu altele, nelăsându-ne să ne plictisim. Dar numai iluminarea îţi oferă acel reper fix, acea stabilitate eternă, care nu se schimbă niciodată, suportul tuturor experienţelor. Dacă atingi acea pace lăuntrică (iluminarea) vei primi orice experienţă (plăcută sau neplăcută, ordinară sau extraordinară) cu acelaşi calm, luciditate şi bunăvoinţă. Aceasta ar fi deci starea spirituală supremă, de zi cu zi, pe care ar trebui să o urmărim în practica spirituală. Iar după primirea iluminării, începe practic o nouă viaţă, în care redescoperi viaţa precum un copil, apoi un adolescent, apoi un tânăr, într-o dezvoltare nesfârşită a clarităţii şi lucidităţii...

În videoclipul „Pearls on a pig” [20], Adyashanti vorbeşte într-un mod foarte expresiv despre importanţa iubirii de adevăr, care stă la baza spiritualităţii autentice şi nu poate fi înlocuită cu nimic. Când nu eşti în opoziţie cu realitatea şi nu lupţi lăuntric cu ceea-ce-este**,** intri într-o stare eliberatoare, plină de fericire. Dimpotrivă, starea egotică obişnuită a omului îl face să simtă mereu opoziţie în jur şi nemulţumire în sine, ceea ce, bineînţeles, îi produce suferinţă. Ego-ul se consideră a fi separat de rest. De fapt, noi, oamenii suntem aparenţe temporare, manifestări minunate ale acelei Unităţi lipsite de formă care se exprimă pe Sine în fiecare dintre noi. Din punctul de vedere al valurilor, dispariţia unui val este tragică. Dar oceanul rămâne mereu acelaşi, indiferent câte valuri se ridică şi se sparg. Spiritualitatea este calea de a elimina suferinţa căutând cu încăpăţânare doar adevărul, oricare ar fi acela, începând cu cele mai banale adevăruri.

Iluminarea nu înseamnă să dobândeşti ceva, nu înseamnă ca ego-ul tău să realizeze o stare „supraomenească” etc. Iluminarea înseamnă să pierzi ceva. Să pierzi iluziile tale despre ceea ce părea a fi real. Iluminarea supremă nu va aduce niciun beneficiu situaţiei tale materiale, sociale etc. (acestea sunt aparenţe care nu se hrănesc din adevărul transcendent şi nu-l agreează). Egoului îi vine foarte, foarte greu să renunţe la a lupta pentru sau contra ceva. Dacă îi spui că spiritualitatea înseamnă să mergi în pelerinaje, să faci exerciţii dificile, să faci donaţii etc., atunci ego-ul va putea să le facă, mândrindu-se cu o ideologie sau religie la care a aderat şi devenind astfel un ego spiritual. Dacă atârni la gâtul unui porc un colier de perle, el va continua totuşi să guiţe. Dar a fi cu adevărat spiritual în viaţă nu înseamnă să te comporţi după nişte norme standard ale egoului spiritual. Nimeni nu ştie mai bine decât Spiritul cum trebuie să se comporte. Fără comparaţii şi fără aşteptări.

Adyashanti, pe când era copil, era intrigat de certurile dintre adulţii din jurul său, până când a avut o revelaţie: „oamenii cred în ideile lor”. (Un exerciţiu util pentru a ne obişnui să nu mai credem în gândurile noastre este meditaţia Vipassana.) Şi s-a liniştit brusc, înţelegând de ce nu se înţeleg unii cu alţii. Fiecare om ţine la propriul „adevăr”, neverificându-l prin grila nemiloasă a Adevărului celui mai înalt.

[20] https://www.youtube.com/watch?v=fhEGsBwBPJM

Cele două forme fundamentale de meditaţie yoga sunt numite Samyama şi Vipassana. Ca tehnici spirituale, ele provin din observarea celor două tendinţe naturale ale minţii: concentrarea şi relaxarea.

SAMYAMA (conform raja-yoghinului Patanjali) – sau meditaţia concentrată, *yang* – are 3 nivele de realizare: 1) *dharana* (concentrarea asupra unui subiect, cu readucerea repetată a atenţiei asupra scopului meditaţiei); 2) *dhyana* (meditaţia propriu-zisă sau concentrarea netulburată asupra subiectului respectiv); 3) *samadhi* (identificarea totală a conştiinţei cu subiectul meditaţiei). Se referă la *savikalpa samadhi* (extazul cu obiect). Dacă subiectul concentrării a fost o idee sau o formă a Divinităţii, atunci, având parte şi de Graţia divină, ai putea trece în starea supremă de *nirvikalpa samadhi* (extazul fără obiect).

VIPASSANA (folosită mai ales în budism, uneori sub numele de „prezenţă deschisă") se poate defini, prin antiteză cu samyama, ca meditaţia relaxată, *yin*. Închizi ochii şi permiţi diverselor gânduri să te asalteze, păstrând o atitudine neutră în faţa lor. Le observi că ţi-au intrat în câmpul atenţiei, nici nu le alungi şi nici nu le reţii, ci le dai imediat drumul să zboare mai departe, ca un stol de păsări libere pe cer.

Uneori, poţi avea impresia că aceste gânduri neinvitate sunt precum o haită de câini furioşi, care te atacă pe rând. Alteori, parcă sunt nişte maimuţe ce se leagănă atârnate de liane şi mâncând nişte banane gustoase. Un bun exerciţiu de început ar fi să găseşti şi alte comparaţii ale gândurilor ce nu-ţi dau pace atunci când vrei să te relaxezi mental.

Pentru utilizatorii de computer, aş mai putea compara un gând răzleţ cu o poză ce conţine şi un videoclip. Identifici gândul după fotografie, însă vei evita să vizionezi şi filmuleţul ataşat! Nu te agăţa de acel gând, ci după ce-l recunoşti, lasă-l să plece, căci se va îndepărta singur dacă nu-l atragi cu atenţia ta!

Un fenomen nu foarte rar este ca, atunci când începi meditaţia Vipassana, să începi să primeşti inspiraţii creative din domeniul care te interesează de obicei. Pentru că îţi relaxezi şi îţi deschizi mintea către Cosmos, capeţi informaţiile pe care le ceruseşi anterior, conştient sau inconştient. E adevărat că poţi rata astfel programul de meditaţie propus, dar în acelaşi timp este un act de creaţie inspirată. Deci faci un lucru mai important decât un ritual meditativ şi anume îţi descarci potenţialul creativ, mulţumindu-ţi astfel Spiritul, care te îndeamnă să-i manifeşti frumuseţea în lumea terestră!

Mai presus de teorie este practica meditativă, pe care o puteţi testa, simplu şi corect, conform învăţăturilor venerabilului Ajahn Sumedho, din şcoala budistă Theravada, sub titlul „Atenţia conştientă, calea spre nemurire". [21]

1 august 2012

[21] http://dhamma.ro/invataturi-dhamma/ajahn-sumedho-atentia-constienta-calea-spre-nemurire/

SFINŢII – ELIBERAŢI SAU ILUMINAŢI?

Ce este un sfânt?

Tradiţional, un sfânt este stabilit conform canoanelor <u>religiei</u> de care aparţine sau a aparţinut. Dar acele canoane sunt relative la <u>epoca</u> când au fost propuse, deci ar putea fi inadaptate modernităţii.

Popular, un sfânt este cel care face <u>minuni</u>, mai ales vindecări. Numai că azi bioterapeuţii fac acelaşi gen de minuni. Iar magicienii fac şi ei miracole publice incredibile, fără a fi sfinţi.

Se mai spune că sfinţii ar fi cei care au harul de a convinge credincioşii şi necredincioşii că există Dumnezeu şi Ceruri spirituale. Însă azi vedem mulţi pastori, preoţi sau oratori carismatici care conving pe oricine de orice, folosind toate metodele de persuasiune.

În concluzie, fiecare religie are propriile sale criterii de sfinţenie, care de obicei nu se suprapun cu ale altor religii. Nu există un consens universal privind sfinţenia.

Ce înţelegeţi prin „sfânt”?

În jargonul spiritual contemporan, cuvântul potrivit este cel de <u>mare iluminat</u>.

Iluminatul a primit, al un moment dat, Graţia Divină de a vedea că lumea creată este o iluzie (*maya*, în sanscrită), iar creaturile sunt hipnotizate să o vadă aşa cum Creatorul nu o vede. Toate lumile paralele, oricât de minunate ar fi ele, toate sunt nişte iluzii mai mult sau mai puţin evidente pentru locuitorii lor. De exemplu, atunci când reuşeşti să te dedublezi în lumea astrală, vezi că ea este cu totul altfel decât lumea fizică, având mai multă libertate de exprimare personală. Cu cât vibraţia este mai înaltă, cu atât nivelul de manifestare este mai rafinat, mai liber, mai aproape de Dumnezeu, dar la fel de iluzoriu. Iluminaţii sunt oameni care fie au primit percepţia iluziei cosmice direct, fie au ajuns la ea treptat, cunoscând pe rând toate planurile paralele, tot mai aproape de desăvârşirea divină. Revenind la exemplul de mai sus, în momentele când te plimbi prin lumea astrală, ai toate motivele să te îndoieşti de realitatea fizică...

MARELE iluminat, maestru sau sfânt este acela care nu pierde NICIO CLIPĂ din vedere că lumea este o frumoasă stare de hipnoză. El primeşte şi unele daruri divine sau puteri paranormale, ca să poată controla mai bine această iluzie cosmică. Dar nu este prea interesat să folosească aceste puteri mistice, din motivul că acestea doar adâncesc iluzia - nu îndepărtează vălul ignoranţei (*avidya*, în sanscrită) de pe ochii semenilor săi, iar pe el însuşi îl ţine despărţit de Realitatea Pură, non-iluzorie.

Sfinţii nu pot ilumina şi pe alţi oameni?

Pot să-i ajute, dar numai cu condiţia ca aceştia să îşi dorească intens să scape de sclavia simţurilor, dorinţelor, gândurilor şi de ignoranţa spirituală. Pe ceilalţi oameni, marea majoritate, care sunt mulţumiţi cu hipnoza colectivă zilnică, ar fi nepotrivit să îi trezească. Gândeşte-te cât de rău te simţi când visezi ceva frumos şi sună ceasul să mergi la serviciu! Iluminarea nu vine cu forţa peste nimeni. Apoi, presupunând că toţi oamenii s-ar trezi spiritual dintr-o dată – pe lângă atentatul la libertatea lor de opţiune – cine ar duce mai departe iluzia lumii?!

Folosiţi cuvinte sanscrite, cum ar fi maya *sau* avidya. *Oare „iluzia creaţiei" nu este o simplă doctrină filosofică indiană, ca atâtea altele?*

Iluminaţii din Orient şi Occident, din toate timpurile au ajuns la aceeaşi viziune, deşi au relatat-o diferit, specific culturii şi timpurilor în care au vieţuit. Pentru toţi însă viziunea ultimă, supremă a fost aceeaşi: Divinitatea este acea stare de dincolo de creaţie, în care poţi vedea că lumea este un joc, o iluzie, iar creaturile sunt hipnotizate să o vadă într-un anumit fel, specific planului în care se află.

Nu prea înţeleg această idee. Cum adică, o iluzie? Eu ştiu foarte clar că dacă acţionez o anumită cauză, voi obţine un anumit efect, inevitabil. Într-o lume iluzorie presupun că un efect poate apare fără cauza firească, sau aş putea acţiona mult şi bine fără a obţine nimic, ca şi cum aş da cu mâinile prin aer.

Poţi înţelege intelectual iluzia cosmică informându-te despre hipnoză: ce este ea, cum acţionează, ce efecte se obţin. Un om hipnotizat poate face lucruri care altfel i-ar părea imposibile. În stare de hipnoză, el vede lumea cu totul altfel, cu ochii închişi. Cel mai important este că în această stare de conştiinţă specială el poate acţiona chiar asupra realităţii fizice personale, modificând-o temporar sau chiar definitiv (cum este cazul anesteziei sub hipnoză sau vindecărilor bolilor). Uneori, în stare de hipnoză, unii oameni pot avea o viziune cosmică, spirituală asupra lumii şi pot relata acest lucru asistenţilor. Hipnoza provoacă o translaţie individuală temporară în alt plan paralel iluminator, sugerându-ne că, realităţii cu care suntem obişnuiţi, i-am pus nişte false limite, un cadru iluzoriu.

Pentru un iluminat, un om „trezit spiritual", restul oamenilor sunt cât se poate de adormiţi. El vede lumea aşa cum este ea din perspectiva divină, nesupunându-se hipnozei colective. Iluminarea este o translaţie individuală în planul suprem al Divinităţii.

Mă aşteptam să răspundeţi că „sfânt" este cel eliberat de lanţul reîncarnărilor, acesta fiind idealul suprem în religiile orientale!

Eliberarea este o ţintă falsă, iar „eliberatul" este un non-sens. Desigur, orice ideal religios este bun pentru practica spirituală. Fiecare religie îşi are idealurile sale, care de obicei diferă de ale altor religii. Dar

fiindcă m-ai întrebat, consider că idealul „eliberării de lanţul reîncarnărilor” este inadecvat, fiindcă, de fapt, habar nu avem despre ce vorbim!

Eliberarea se referă la lipsa necesităţii ca spiritul să se mai reîncarneze pe Pământ, dar aceasta nu înseamnă că el nu se va mai reîncarna pentru o misiune spirituală, cu toate riscurile de rigoare, care nu sunt mici. De altfel, cultul *bodhisattva* (sfântul care renunţă la Nirvana personală spre a se reîncarna din când în când, pentru ajutorarea semenilor) a apărut în Orient tocmai ca o corecţie doctrinară necesară la proclamarea „eliberării individuale” ca ideal suprem.

Nu putem şti dacă spiritul eliberat nu va renaşte cumva în altă lume fizică, chiar dacă mai bună. Este chiar probabil că aşa se va întâmpla!

Spiritul eliberat va continua să trăiască într-o lume subtilă şi nu ştim dacă nu cumva acea lume va fi sub nivelul său spiritual, el jucând acolo rolul de maestru spiritual. Deci ar fi o reluare a avatarului terestru, dar într-o formă mai rafinată, mai blândă.

Prin urmare, idealul eliberării aparţine spiritului, dar el are nenumărate grade de realizare, pe măsură ce spiritul se apropie de desăvârşirea divină. Însă pentru om acest ideal este abstract, neverificabil şi ulterior morţii. De aceea, o motivaţie spirituală mult mai puternică pentru suflet este ILUMINAREA, ea este disponibilă acum şi aici, nu trebuie să aşteptăm moartea pentru a o obţine. De aceea, un sfânt în viaţă este neapărat iluminat, dar în privinţa „eliberării” sale nu putem afirma nici că este, nici că nu este.

Un exemplu semnificativ este că spiritul marelui yoghin şi filosof indian Sri Aurobindo s-a reîncarnat la 8 ani după moartea sa în, cine credeţi?, celebrul cântăreţ şi dansator american Michael Jackson. Deşi Sri Aurobindo nu a susţinut că ar fi fost „eliberat”, aura mistică din jurul său ne putea duce cu uşurinţă la această prezumţie. Iată deci cât de imprecisă, improbabilă şi irelevantă este motivaţia „eliberării” pentru căutătorul spiritual! Este mai mult o poveste, un basm terapeutic…

Mulţi învăţători spirituali care le promiteau discipolilor mari realizări spirituale s-au îmbolnăvit grav. Alţii, care vorbeau de viaţa veşnică, au murit de tineri. Mai putem avea încredere în astfel de promisiuni?

Trebuie să ştim de la început ce căutăm. Dacă dorim doar longevitate şi o sănătate de fier, trebuie să practicăm metodele destinate acestor scopuri: gimnastică, tehnici psiho-somatice, terapii naturiste, viaţă cumpătată şi apelul la medicii competenţi. Dar rezultatele nu sunt niciodată garantate. Şi să nu uităm că şi longevivii mor.

Dacă ne interesează sensul vieţii şi al morţii, seninătatea chiar şi în situaţii neplăcute, fericirea necondiţionată, pacea şi bunăvoinţa, atunci învăţăturile spirituale sunt cele potrivite. Ele ajută şi la trăirea unei vieţi sănătoase şi longevive, dar nu acesta e scopul lor principal.

De ce unii mari sfinţi nu au fost sănătoşi fizic şi nici nu au trăit foarte mulţi ani?

Unii şi-au ruinat sănătatea prin diverse practici ascetice, alţii s-au născut sensibili, alţii au trăit în sărăcie. Toate astea lasă urme asupra corpului. Ori aveau un rest de karmă de ispăşit...

De ce nu au făcut miracole asupra corpuri lor nevolnice?

Poate că nu au îndrăznit să ceară un avantaj personal Divinităţii iubite, care produce miracolele. Poate că ar fi avut nevoie să facă un efort susţinut pentru a-şi corecta defectele şi nu erau dispuşi să-şi sacrifice timpul şi energia într-un scop egoist. Sau poate că durerea nu-i deranja prea mult, trăind deseori într-o stare de extaz suprafiresc.

Dar prelungirea vieţii lor nu ar fi ajutat pe mulţi discipoli?

Poate că da, dar aceşti învăţători nu erau foarte entuziaşti că trăiesc în această lume greoaie, dificilă, tristă, unde nu prea erau suficient de respectaţi, abia aşteptând să se întoarcă în Paradisul pierdut. Desigur că nu şi-au grăbit sfârşitul, ci şi-au pus destinul în mâinile Divinităţii. Dacă planul lui Dumnezeu era ca ei să vieţuiască îndelung printre oameni, El trebuia să îi vindece de boli fatale şi să le dea anii de viaţă necesari.

Nu este aceasta o atitudine de fatalitate şi pasivitate? Unele secte tocmai spre asta îndeamnă oamenii, iar rezultatele sunt nefericite. Oamenii trebuie să lupte pentru viaţa şi sănătatea lor, nu să îl oblige pe Dumnezeu să ia măsurile cu care sunt datori!

Este adevărat, pentru oamenii obişnuiţi. Dar adineauri vorbeam de sfinţi, adică oameni care şi-au depăşit egoismul, care şi-au dedicat integral viaţa semenilor, sfinţi a căror viaţă nu le mai aparţinea şi care nu se temeau de moarte. Şi chiar dacă nu au refuzat sprijinul medicilor - medicul tratează, dar Dumnezeu vindecă... Era deci normal să se încreadă complet în Voinţa, Puterea şi Înţelepciunea Divină.

Şi Voinţa Divină a fost ca ei să se îmbolnăvească şi să moară de tineri?

Poate că acesta a fost un sacrificiu cerut de legile Pământului, ca ei să poată realiza lucruri remarcabile. Nimic nu se poate face fără sacrificiu. Orice acţiune provoacă o reacţiune, ceea ce consumă energie. Consumul de energie pe altarul unor fapte bune, nobile, utile umanităţii şi universului se numeşte „sacrificiu”. Uneori, energia se poate recupera, alteori nu, provocând boala şi decesul. Sacrificiul de sine mântuie lumea.

Un sarcasm inspirat din realitatea demonizată în care trăim afirmă: *„Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită!”*... Iar o zicere biblică ne demonstrează că, cu cât sfântul este mai mare, cu atât are mai mulţi duşmani, care nu îi dau pace nicăieri, încât acesta e nevoit să ocolească cu abilitate răutatea lor întinsă pe toată faţa Pământului. Spunea marele Învăţător Isus despre sine însuşi: «*Vulpile au vizuini şi păsările cerului*

au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul.» (Matei 8:20). Această mărturisire nu este o metaforă, ci are un sens concret: nu de plictiseală Fiul Omului se tot muta de la o gazdă la alta, ci pentru că ba familia gazdei începea să bombăne că trebuie să întreţină aşa un alai, ba intrau dracii în vecini şi se comportau aberant, ba oamenii din localitate începeau să bârfească aiureli, ba se întâmplau diverse fenomene ciudate, care erau un semn că prezenţa Divinităţii nu era dorită acolo. Iar Fiul Domnului simţea imediat cel mai mic gând rău care le dădea târcoale Lui şi însoţitorilor Săi, nesuportând duşmănia subtilă ce îşi făcea loc în cugetele oamenilor. Prefera să îşi schimbe locul, în ciuda deranjului...

Doamne, ai milă de oamenii buni din umanitatea aceasta atât de coruptă şi pervertită!... Deschide-ne, Doamne, ochii minţii, să putem discerne aleşii Tăi dintre farsorii, răii, prefăcuţii care ne poluează gândirea şi viaţa!

9 septembrie 2011

5 STĂRI MENTALE, 3 NIVELE DE CONŞTIINŢĂ

Cele două forţe motrice care guvernează viaţa psihică sunt: ataşamentul şi repulsia. Ne spun acest lucru atât vechile învăţături hinduse, cât şi teologia Sfinţilor Părinţi creştini («cele două mari cauze ale păcatului sunt fuga de durere şi dorinţa de plăcere»).

- Ataşamentul, atracţia faţă de ceea ce este plăcut şi aduce bucurie.
- Respingerea, aversiunea faţă de ceea ce este neplăcut şi aduce suferinţă.

În împărăţia dorinţei, bucuria este generată atunci când ne împlinim un vis, când un efort este încununat de succes. Suferinţa este prezentă atunci când suntem lipsiţi de ceea ce credem că avem nevoie, când suntem dezamăgiţi sau bolnavi. Simţim apatia sau indiferenţa când nu suntem nici bucuroşi pentru o realizare, nici îndureraţi din cauza unei nevoi nesatisfăcute.

Acestea trei sunt stările mentale prin care trece neîncetat şi alternativ orice om toată viaţa. El este precum o frunză în bătaia sorţii, care îl duce ba pe culmile bucuriei, ba în abisurile chinurilor, trecând prin deşertul apatiei. Absolut nimeni nu este scutit de acest periplu continuu.

Atingând nivelul de conştiinţă următor, al înţelepciunii, putem să devenim indiferenţi la bucuriile sau suferinţele obişnuite. Înţelepciunea este octava superioară a indiferenţei. Ea aduce detaşarea mentală de bucurie sau durere, nu indiferenţa faţă de ele. Detaşarea aduce serenitatea, pacea interioară, independenţa faţă de cele două Forţe motrice naturale. Baza înţelepciunii este cunoaşterea metafizică, aspiraţia către Divinitate. De acolo provine forţa desprinderii de mecanismele naturale ale Dorinţei – printr-o ataşare de Adevărurile metafizice.

Ar fi absurd ca cineva să fugă de bucurii, desigur! O eroare în care, de-a lungul timpului, unii asceţi au căzut. Insensibilitatea ar fi o metodă pentru performanţe fachirice, nu pentru apropierea de Divinitate. Trebuie subliniat că detaşarea de lucrurile lumeşti este un efect, o consecinţă a apropierii de cele Sfinte. Problema pe care detaşarea înţeleaptă încearcă să o rezolve este ataşamentul faţă de bucuriile trecătoare pământeşti. Dispariţia lor inevitabilă ne provoacă nefericirea de obicei. Căutătorii spirituali vor să îşi alunge doar dependenţa faţă de plăceri şi bucurii, păstrându-şi însă disponibilitatea de a le gusta. Soluţia preconizată de ei este cufundarea în liniştea şi seninătatea interioară, care poate conduce spre stări fericite independente de condiţia umană.

Pentru a se detaşa de suferinţe sau de lipsa bucuriilor, le înlocuiesc cu bucuriile spirituale, oricând disponibile.

Cel care se izolează de puterea dorinţelor fără ajutorul lui Dumnezeu nu va reuşi decât să îşi extirpe pofta de viaţă, să-şi sterilizeze sufletul, să se împietrească, devenind un mort viu! Dumnezeu este scopul şi ajutorul înţeleptului.

«Această lume materială nu este altceva decât un vis al lui Dumnezeu. Când priveşti visele ca fiind simple imaginaţii, indiferent că sunt plăcute sau chinuitoare, vei cunoaşte pacea sufletească. Iar în clipa în care nu eşti îndurerat nici de coşmarurile bolii şi suferinţei sau grijilor şi nici ataşat de visele extatice, atunci Dumnezeu îţi va spune. „Copilul Meu, trezeşte-te! Deschide ochii şi vino Acasă...” » (Paramahamsa Yogananda)

Extazul este un supraplin al inimii care nu-ţi permite să te scufunzi în materialitate. Este precum un colac de salvare care îţi ţine pieptul deasupra apei, în ciuda valurilor uriaşe. Martirii creştini, trăind parţial în această preafericire divină, mergeau spre moarte cântând imnuri de slavă lui Dumnezeu. Asemenea lucruri sunt de neînţeles şi de necrezut pentru un om aflat pe nivelul de conştiinţă obişnuit. Ele pot fi realizate doar de pe nivelul cel mai înalt al stărilor mentale.

Extazul este octava superioară a bucuriei obişnuite. El nu apare în urma unei realizări materiale, nu este condiţionat de îndeplinirea unei dorinţe mărunte omeneşti. Extazul mai poartă denumirea sanscrită de „*Ananda*”, preafericirea divină, iubirea universală şi necondiţionată. Cine a simţit-o măcar o dată poate spune cu convingere că „Dumnezeu este Iubire”.

Iată, în sinteză, poziţionarea celor 5 stări mentale diferite de pe cele 3 nivele de conştiinţă ierarhizate.

Nivel de conştiinţă	**+**	**0**	**–**
Suprem	**Extaz**		
	|		
Elevat	|	**Înţelepciune**	
	|	|	
Obişnuit	**Bucurie**	**Indiferenţă**	**Suferinţă**

Cele 5 stări mentale de pe cele 3 nivele de conştiinţă

Înţelepciunea şi extazul pot apare în urma unor practici spirituale precum: bunăvoinţa, dăruirea, meditaţia contemplativă şi altele.

BUNĂVOINŢA înseamnă a trata cu respect orice faci – indiferent ce este sau cât de puţin important ar putea părea – să consideri că de el depinde avansarea ta spirituală, să nu acţionezi din complezenţă sau din datorie impusă.

În India i se spune „*karma-yoga*”, însemnând că îţi oferi roadele strădaniilor tale lui Dumnezeu. Pe cale de consecinţă, vei pune în practică acţiuni de cea mai bună calitate şi, în acelaşi timp, îl vei lăsa pe El să decidă cui şi cum vor folosi mai bine roadele strădaniilor tale.

În filosofia Zen, „*samu*” înseamnă să te scufunzi în muncă atentă, uitând de tine. Samu poate include orice fel de activităţi cotidiene, fiind o practică spirituală activă, prin care călugării Zen învaţă să accepte realitatea aşa cum este ea. A apărut ca o contrareacţie la tendinţa ca, în căutarea liniştii Absolutului, omul spiritual să urască lumea şi activităţile ei.

Fără legătură cu religia, ci doar cu înţelepciunea practică, filosoful Tadeusz Kotarbinski i-a spus „*lucrul bine făcut*”. El a întemeiat disciplina praxiologie, care studiază structura generală a acţiunilor umane şi condiţiile eficacităţii acestora (optimizarea acţiunilor, pregătirea lor, instrumentalizarea şi integrarea sau cooperarea).

«A face un lucru doar de dragul lucrului în sine pare ceva foarte dificil şi aproape indezirabil. Valorile sociale sunt bazate pe a face ceva cu scopul de a obţine altceva în schimb. Aceasta dă naştere unei vieţi aride, unei existenţe care nu este niciodată completă, deplină. Este una dintre cauzele nemulţumirii care dezintegrează.» Jiddu Krishnamurti (Jurnal, 24 iunie)

DĂRUIREA înseamnă să manifeşti interes faţă de celelalte fiinţe vii (oameni, animale, plante), ajutându-i cu ce poţi. Un exemplu la îndemâna oricui: zâmbetul sincer constant oferit semenilor (nu cel fals). Alţi termeni înrudiţi: generozitatea, compasiunea, altruismul, serviciul dezinteresat. „Ajută mult. Pretinde puţin. Serveşte mereu.” Toate religiile, dar şi morala comună ne oferă nenumărate pilde şi prilejuri de a ne arăta altruismul.

«Fără serviciu dezinteresat în slujba semenilor nu există mântuire.» Allan Kardec (fondatorul doctrinei moderne a spiritismului)

MEDITAŢIA este metoda regală recomandată de maeştrii tradiţiei indiene pentru a scăpa de suferinţă, în toate formele ei. Desigur, trăirea extazului mistic nu rezolvă problema suferinţei în lume, ci doar te scoate – individual şi, de obicei, temporar – de sub teroarea ei omniprezentă. Tocmai de aceea, criticii metodei spun că e o păcăleală şi o fugă din faţa realităţii. Replica primilor nu întârzie să apară: este o „evadare” dintr-o realitate efemeră, deci iluzorie, în favoarea cunoaşterii Realităţii eterne, care a creat universul. Deci cine este cel păcălit?!

Fiecare are dreptatea sa. Nu se cunoaşte o soluţie universală. Din fericire, Dumnezeu nu ne-a lăsat fără această soluţie individuală.

Acum, să fim sinceri, nu toţi oamenii sunt deranjaţi de „chestiunea suferinţei”! Unii îşi rezolvă aproape toate problemele cu bani. Banul şi puterea e Dumnezeul lor. La ce le-ar mai trebui spiritualitatea?! Totuşi, mai degrabă aceştia se păcălesc, căci bogăţia unora devine posibilă mai ales prin nenorocirea altora (ceea ce, neîndoielnic, va atrage o pedeapsă). Şi nici măcar averea nu poate alunga toate problemele, desigur...

Nota Bene: Practicile spirituale nu au nimic de a face cu relaţiile contractuale: nu garantează rezultate imediate sau obligatorii (mai ales materiale), nu oferă avantaje sociale (şi ar fi bine să nu le urmărească), nu îl trag la răspundere pe Dumnezeu că nu ascultă rugăciunile. Subliniem că practicile spirituale nu au nimic de a face cu cele magice (uneori şi cele religioase), care promit avantaje materiale sau sociale.

Rândurile de mai sus au fost inspirate de lectura „Conferinţelor” lui Paramahamsa Yogananda. [22]

Soluţia vedantică pentru obţinerea fericirii şi evitarea suferinţei

«Dacă nu ar exista o căutare a fericirii, dacă, altfel spus, am fi complet mulţumiţi cu situaţia curentă, atunci nu ar exista nicio suferinţă. „Ascunderea fericirii, suferinţa şi căutarea fericirii” sunt sinonime între ele. Un alt nume pentru această căutare este „sinele interior separat” (egoul).

Suferinţa este, prin definiţie, o împotrivire la situaţia curentă şi o inevitabilă căutare a unei alternative în viitor. Dacă nu s-ar opune rezistenţă situaţiei prezente, nu ar exista nici suferinţă. Soluţia universală este constatarea că “Nu este nimic de făcut”. Asta nu este resemnare, ci pasivitate metafizică.

Valabilitatea învăţăturii, ca şi corectitudinea aplicării practice a nondualismului se testează practic tocmai prin aceasta: suferinţa se revelează ca fericire imediat ce se sfârşeşte orice acţiune de rezistenţă**.**

Fericirea este natura esenţială, fundamentală chiar şi a suferinţei. Ea stă liniştită în miezul tuturor experienţelor, inclusiv în suferinţă, aşteptând să fie recunoscută, aşteptând să renunţăm la opunerea rezistenţei, aşteptându-ne să avem curajul şi iubirea de a ne întoarce la felul cum eram şi a sta faţă-n faţă cu suferinţa, fără a avea nici cea mai mică dorinţă de a ne opune ei ori de a o îndepărta. Exact acesta este motivul pentru care, chiar şi în cele mai întunecate momente de disperare, noi nu suntem niciodată copleşiţi total de nefericire. Cu alte cuvinte, nu există o suferinţă absolută. Suferinţa este întotdeauna amestecată cu altceva, cu o dorinţă de a scăpa de ea într-un viitor imaginar, adică cu o dorinţă pentru fericire.

Totuşi, există şi o absolută Fericire care nu este amestecată cu nimic, nici cu cea mai subtilă umbră a existenţei unui alt ceva...»

(citat din „Prezenţa, arta păcii şi a fericirii”, de Rupert Spira, pag.178-179)

29 iulie 2013

[22] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBNlZHWVpqU0N4a1U/edit
https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBRzhYdFZqZlZkX2M/edit

NONSENZORIAL, MEDITAŢIE, PURIFICARE

Spiritualitatea profundă este nonsenzorială

Lumea creată are trei mari zone, foarte diferite între ele, denumite în ordine, de jos în sus (în sensul creşterii frecvenţei de vibraţie): lumea fizică, lumea astrală şi lumea cauzală. Deasupra tuturor tronează Divinul Absolut, Cel nemanifestat, transcendent. În limbajul yoghin, acestea corespund în fiinţa umană celor trei „veşminte" (*sharira*) care înconjoară Sinele divin, *Atman*: *Sthula (Linga) sharira*, *Sukshma sharira* şi *Karana sharira*.

Lumea fizică o cunoaştem cu toţii. Lumea astrală se aseamănă parţial cu aceasta ca formă, dar diferă foarte mult ca fenomene. Iar lumea cauzală diferă total de ambele.

Desigur, între ele există subzone intermediare, de trecere. Lumea astrală are o porţiune *inferioară*, unde sălăşluiesc spiritele inferioare, una *mediană* unde se află spiritele mediocre şi cele care doresc să avanseze, dar şi o zonă *superioară*, unde spiritele fac progrese rapide pentru a se ridica în planul cauzal. În tot planul astral obiectele şi fiinţele care trăiesc în el AU O FORMĂ. Există culori, sunete, obiecte astrale, oarecum asemănătoare cu cele pe care ni le putem imagina, dar mult mai vii şi mai atrăgătoare pentru cele 5 simţuri. Diferenţa majoră faţă de Pământ este că acolo gândurile şi afectele sunt cele care pot genera instantaneu obiectul sau mediul dorit de suflet. Deci, mai ales în astralul superior, putem vorbi de o desfătare senzorială, este Paradisul descris în unele cărţi.

În lumea cauzală însă LIPSESC FORMELE. Acolo trăiesc spirite superioare, ca nişte luminiţe, care se hrănesc sufleteşte doar cu idei în stare pură, abstractă. Este dificil să ne imaginăm acest tărâm vibratoriu, fiindcă imaginaţia însăşi operează cu forme destinate simţurilor. În universul cauzal, spiritele au dezvoltat un al şaselea simţ – intuiţia. În cauzalul superior, spiritele nici măcar nu se văd unele pe altele, ci se intuiesc, se simt. Iată cât de abstract este acel spaţiu pentru mintea omului!

Deasupra lumii create, cu cele trei mari zone ale sale, se află Dumnezeul Creator. Uneori, sau mai des, El se face cunoscut creaturilor care animă aceste spaţii. Astfel:

- În planul terestru, El este proclamat de către înţelepţi, maeştri spirituali, sfinţi, avatari etc. Să ne amintim aici de cea mai înaltă Prezenţă a Fiului Său printre pământeni, cel care a fost omul Isus Cristos!

- În universul astral, Dumnezeu se face mult mai des prezent prin diverse mijloace spectaculoase, potrivite gustului spiritelor din astral, sub diverse forme şi fenomene (de exemplu, un bătrân cu barbă, un nor vorbitor, un foc ce ia diverse forme etc.), destinate învăţării şi progresului spiritelor medii.

- În lumea cauzală, Dumnezeu este permanent prezent, aşa cum simţim soarele într-o zi senină fără a ne uita neapărat spre cer: lumea e mai frumoasă şi oamenii, mai veseli când e soare afară. Spiritele superioare resimt în mod continuu influenţa binefăcătoare şi inspiratoare a Divinului Absolut, care le pare foarte aproape şi uşor de înţeles în intenţiile Sale. Totuşi, în ciuda înaltei fericiri, aceste spirite încă resimt o separare neplăcută de Supremul Creator şi Binefăcător al lumii, care le îndeamnă să progreseze neîncetat, pentru a micşora această distanţă până la a se contopi total cu Taina şi Beatitudinea Divină.

Atunci când vorbim de spiritualitate la modul profund, adică despre apropierea de statutul de spirit superior, trebuie să ne raportăm mai ales la nivelul cauzal. Giumbuşlucurile astrale ţin mai mult de competenţa magicienilor, care reuşesc să manipuleze obiectele fizice prin aportul fiinţelor astrale sau având ei înşişi puterea de a folosi energii superioare planului fizic. Aceasta nu are prea mult de a face cu spiritualitatea! O incursiune în lumea astrală (de exemplu, printr-o călătorie extracorporală) ne asigură o experienţă interesantă, dar nu neapărat profund spirituală. Numai atingerea astralului superior ne poate încânta desăvârşit. Dar acesta e doar ABC-ul spiritualităţii, o etapă potrivită pentru cei obişnuiţi cu formele obiectelor, înainte de a aborda adevăratul spaţiu spiritual, cel cauzal. Din aceste motive, maeştrii spirituali nu pun preţ pe exhibarea puterilor paranormale, căci ele se adresează inevitabil simţurilor, iar ele fac parte din cele două lumi inferioare. Or, maeştrii nu vor să ne pierdem timpul, ci să ne putem înălţa la lumea spirituală desăvârşită...

Pe scurt, lumea fizică şi cea astrală – a numelor şi formelor - sunt destinate fiinţelor obişnuite (spirite încarnate sau dezîncarnate), pe când lumea cauzală reprezintă începutul vieţii spirituale înalte. De aceea, adepţii serioşi, obişnuiţi cu diverse tehnici de yoga, vor aspira să aibă acces măcar la universul cauzal, cel fără de forme. Abia de acolo în sus se poate vorbi de experienţe cosmice, divine, absolute, dincolo de orice imaginaţie.

În tradiţia contemplativă budistă se vorbeşte deseori despre aşa-zisul „Vid”, pe care îl întâlneşte adeptul adâncit în meditaţiile sale. Este un nivel de care unii se sperie nejustificat, căci este vorba tocmai de lumea cauzală, care mai este numită şi *Maha Shunya* (marele vid) în scripturile indiene. De fapt, nu trebuie confundat acest „Vid” cu neantul, fiindcă lumea cauzală este plină de surprize minunate.

În consecinţă, o tehnică meditativă potrivită pentru acest ţel ar fi aceea în care adeptul caută să îşi dezvolte cel de-al şaselea simţ intuitiv, pentru a percepe direct (fără a vedea, auzi, pipăi, mirosi, gusta) fiinţele

din planul cauzal, de la care ar putea primi sfaturi şi idei constructive, interesante, chiar geniale. Desigur, adeptul trebuie să aspire constant la Absolut, la Totalitate, la Adevărul complet, ca să nu se plafoneze... Dezvoltându-şi intuiţia, adeptul va putea urca mai sus, percepând universul prin prisma Conştiinţei Divine, iar în final ar putea percepe Însăşi Conştiinţa Divină transcendentă, dincolo de creaţie, identificându-se cu Ea.

Intuiţia este simţul spiritual pe care trebuie să-l lucrăm în noi. Pentru aceasta, nu este necesar să avem experienţe extrasenzoriale, ci nonsenzoriale.

Ca urmare a unui minim efort de a medita profund, fără stimularea imaginaţiei, adeptul îşi trezeşte în centrul fiinţei o fericire calmă, care îl ajută să treacă netulburat peste tensiunile provocate de cursul vieţii. Necazurile nu mai au aceeaşi forţă dominatoare, iar bucuriile obişnuite sunt văzute ca mult inferioare fericirii la care adeptul are acces prin simpla atenţie îndreptată spre centrul fiinţei sale. Unii percep acest centru în mijlocul pieptului, alţii în mijlocul capului, sau în ambele locuri simultan, ori într-un spaţiu nedeterminat, fără localizare corporală. Câştigul imediat al meditaţiei este acela de a dobândi o nouă dimensiune psihică, prin care ne simţim protejaţi, calmi, detaşaţi de micile necazuri sau bucurii lumeşti, inspiraţi în preocupările noastre, putând trăi simultan atât în concretul imediat senzorial, cât şi în acel spaţiu invizibil, fericit. Nu este o părăsire a lumii fizice, ci o îmbogăţire a fiinţei cu o nouă percepţie nonsenzorială, intuitivă, spirituală, cu beneficii practice.

Calmul absolut, tăcerea, nemişcarea

Se spune, în mod laconic, că meditaţia reuşită înseamnă „să nu faci nimic în vederea niciunui scop”. Adică, în traducere, să stai cât mai perfect nemişcat corporal, emoţional şi mintal. Şi să nu urmăreşti experienţe neobişnuite, puteri şi viziuni supranaturale, miracole sau exacerbarea egoului spiritual. Toate acestea ţin de lumea aparenţelor, de visul Creaţiei. Când nu faci nimic, dar absolut nimic, şi nu cauţi nimic, dar absolut nimic - atunci eşti cu adevărat Treaz. Abia atunci începe o aventură care nu poate fi nici imaginată, nici povestită. Intri în Realitatea Supremă, cea lipsită de orice fel de vibraţii.

«*Şi din Repaos m-am născut, mi-e sete de Repaos!*»...

Stai într-un loc liniştit şi caută în sinea ta calmul absolut, nemişcarea totală. Nu contează dacă locul unde te afli are zgomotele sale. Oricum, mintea ta e zgomotoasă, se perindă prin ea cu viteză tot felul de gânduri. Nu e nevoie să faci nimic cu acestea, lasă-le să se zbenguie prin aer şi prin spaţiul mental. Tăcerea pe care o cauţi şi o găseşti are o cu totul altă calitate. Este foarte profundă, te trage spre ea în adânc şi te umple de fericire. Atât: nemişcare şi fericire. Aceasta e conştiinţa absolută. Eşti cât se poate de treaz, percepi lumea în jur, dar totodată eşti

interiorizat şi plin de spaţiu. Observi că tăcerea-nemişcată-iubitoare nu are nimic în comun cu realitatea obişnuită. Ele coexistă, dar nu se ating. Exteriorul nu poate înţelege absolutul, iar absolutul nu are nimic cu manifestarea. Nici tu nu încerci să comunici cuiva ce simţi, fiindcă nu ai cuvinte. Ce să comunici? Liniştea?! Nu atragi gânduri care să relateze jurnalistic despre absolut şi tăcerea mentală se amplifică. Acceptă faptul că lumea şi tăcerea absolută nu au nimic în comun! Opreşte-ţi imaginaţia şi râzi de „bunăvoinţa" minţii! E important să sesizezi că Absolutul şi realitatea sunt complet rupte una de alta, nu există nicio punte de legătură între ele. Poţi continua să auzi sunetele exterioare, dar mai atrăgătoare ţi se pare tăcerea fericirii şi în ea te afunzi încrezător. Sunetele şi gândurile tale nu pot penetra dincolo de hotarul cu Absolutul. Ele încă mai există şi dă-le dreptul de a exista în jumătatea lor de realitate. Nu te deranjează, fiindcă tu te refugiezi în cealaltă jumătate, în tăcere. Te simţi bine şi nu încerci să aduci aici, cu gândul, nimic şi pe nimeni. Aici e spaţiul tău secret şi intim.

Calmul absolut este accesibil oricui îl caută, se află în fiecare om. Nimeni nu poate fi învăţat să ajungă la el. Absolutul însuşi se deschide dintr-o dată şi te înghite, conştiinţa îţi alunecă în spaţiul nemişcării. Nu ai nimic să relatezi, pur şi simplu trăieşti starea de linişte absolută. Repetă starea aceasta cât mai des şi vei vedea că ea va deveni tot mai uşor de păstrat, liniştea se va stabiliza şi va radia în exterior, contaminându-i şi pe alţii. Nu te aştepta la minuni şi transformări exterioare, fiindcă Absolutul nu este interesat de manifestările schimbătoare. Nu vei obţine nimic în plan material, poate, ci - la început - vei rămâne aceeaşi persoană, cu aceleaşi idei, dorinţe, calităţi şi slăbiciuni. Dar vei adăuga liniştea cu care te vei suporta pe tine, pe alţii şi întâmplările vieţii. Chiar şi în manifestările naturii poţi găsi un indiciu că liniştea absolută există: de exemplu, ochiul uraganului – în centru este pace, dar la periferie este urgie. Din realitatea agitată te poţi refugia în centrul tău magic, atent, detaşat...

Dar asta nu te face vulnerabil, nu te depărtezi de realitatea concretă?

Lumea concretă îşi are legile ei. Transcendenţa îşi are şi ea legile ei. Dacă aplici legile transcendente la realitatea concretă, s-ar putea să ai unele probleme. Fii normal în lume! Şi invers, uită de legile materiei când abordezi transcendenţa, ca să poţi ajunge la ea. Sigur, vei fi mai contemplativ, mai detaşat. Nu le poţi avea pe toate. Să fii şi campion, şi sfânt este imposibil. Vrei o viziune spirituală sau performanţe materiale?!

Dar această stare este indusă artificial, prin autosugestie, este o stare imaginată de minte!...

Budiştii vorbesc despre minte şi stările ei, iar budiştii fac performanţă contemplativă. Nu contează dacă îi spui minte sau supraminte sau conştiinţă superioară. Importante sunt rezultatele. Rezultatul pe care îl cauţi este calmul absolut.

Oare nu cauţi astfel să fugi din faţa problemelor, ca un laş, în loc să le rezolvi?

Calmul detaşat te ajută să rezişti în mijlocul necazurilor vieţii. Dar acelaşi calm te ajută să nu te laşi copleşit de bucuriile ispititoare şi iluzorii ale lumii. Prin urmare, este un mare curaj să laşi deoparte ego-ul, care trăieşte polarizat, având continuu aversiuni şi ataşamente. Liniştea absolută apare când ego-ul dispare temporar; nu este laşitate, ci cel mai mare sacrificiu posibil.

În Colosseum-ul minţii mele
Zarva mulţimii nu conteneşte.
Fie atunci! Mă voi lupta cu leii,
Jos în arenă. Vă chem, bestii mentale,
Să-mi devoraţi atenţia!
Înfometate gânduri sălbatice
Se reped, ridicând praful deşertăciunii.
Dar iată!...
Corpul conştiinţei mele
Se subţiază ireal, dispare...
Leii îngheaţă brusc, tribunele tac,
Şi Colosseum-ul se năruie,
Înghiţit de golul Liniştii pure...

R.P.

Meditaţie şi purificare

Maeştrii iluminaţi ne atrag atenţia că spiritualitatea se sprijină pe doi stâlpi: <u>meditaţia</u> (sau rugăciunea) şi <u>purificarea</u>. Extinzând sensul acestei indicaţii, primul „stâlp" se referă la existenţa nativă sau dobândirea anumitor abilităţi metafizice prin care putem percepe direct realitatea de dincolo de simţuri şi a puterii interioare. Acestea ne sunt necesare pentru a nu ne îndoi de justeţea practicii spirituale, care deseori ne solicită unele sacrificii. Mai sunt utile şi pentru obţinerea de cunoaştere spirituală direct de la Sursă, nu din teorie.

Al doilea „stâlp", <u>purificarea</u>, se referă mai ales la curăţarea minţii de gunoiul mental pe care l-am strâns în această viaţă sau din moştenirile karmice. În căile tradiţionale, purificarea începe cu cea corporală, dar esenţa sa este clarificarea psihică (mentală şi emoţională). Fără această purificare, abilităţile extrasenzoriale pot fi considerate cel mult un talent de magician şi se pot oricând întoarce împotriva deţinătorului lor. Autocunoaşterea, autocontrolul şi dedicarea pentru o cauză nobilă, superioară, lui Dumnezeu, sunt condiţii obligatorii pentru ca abilităţile speciale să fie de folos într-un scop spiritual şi să nu ducă la exacerbarea egoului.

În concluzie, meditaţia este o armă, dar pentru a fi cu adevărat utilă spiritului, trebuie însoţită de purificarea cugetului, prin autoanaliză, introspecţie şi tragerea învăţămintelor din întâmplările vieţii. Viaţa este cel mai bun învăţător şi ne oferă lecţii atunci când nu ne aşteptăm. De aceea, un adept spiritual poate progresa foarte repede atunci când trăieşte o viaţă obişnuită, printre semeni, nefiind nevoie să se retragă ani de zile în sihăstrie, ferit de ispite.

Puternic ŞI pur. Dacă eşti doar puternic, rişti să cedezi ispitelor luciferice. Dacă eşti doar pur, rişti să nu te poţi apăra eficient, rămânând dezamăgit şi slăbit. Imaginea cristică a Puterii este cea a Luminii pure, strălucitoare.

Duelul etern dintre ideologia materialistă şi cea spiritualistă este doar vârful aisbergului războiului nevăzut dintre forţele lui Cristos şi cele ale lui Lucifer. Bătălii nevăzute se dau pentru fiecare suflet care aspiră spre Dumnezeu. Chiar omul Isus a fost ispitit de Lucifer! Fiecare yoghin este supus încercărilor, pentru a i se deturna sensul eforturilor nobile de a se desăvârşi moral şi spiritual. (Am folosit cuvântul „yoghin" în sensul general de om care îşi doreşte unirea (yoga) cu Dumnezeu, făcând eforturi psiho-fizice pentru acest ţel, indiferent de calea pe care o urmează.) Yoghinii sunt preţioşi pentru lumea spirituală, fiindcă sunt puternici interior şi ferm orientaţi. Oamenii obişnuiţi sunt instabili – acum iubesc din suflet, acum urăsc cu patimă, acum sunt cu Dumnezeu, acum sunt ai lui Lucifer. Acţionează automat, natural, fără dileme, sub impulsurile momentului, bune sau rele, cum se întâmplă să fie.

În lipsa purităţii psihice, riscăm numeroase pericole pe calea spirituală. Unele tehnici yoghine dezvoltă energii puternice, care pot arde circuitele impure din organism, cu posibile urmări grave. Sau pot fi deturnate în scopuri pretins spirituale, în sens antidivin. Exemplul cel mai frecvent întâlnit sunt tehnicile sexuale iniţiatice. Pe lângă evidenta obsesie sexuală, ele produc dezechilibre psihologice grave. De fapt, fiecare om are vulnerabilităţile sale, care pot fi exploatate prin tertipuri luciferice în dauna sa şi a dorinţei sale sincere de evoluţie spirituală...

Iată, mai jos, câteva învăţături importante despre yoga mentală, de la maestrul Yog Ramacharaka.

Scopul Raja-yoga este dezvoltarea conştiinţei adevăratului Eu (Sinele superior, Spiritul divin lăuntric), nu obţinerea puterilor paranormale:

«Până când individul nu se trezeşte şi nu-şi recunoaşte adevărata sa identitate, nu e capabil să înţeleagă izvorul forţelor sale. E necesar ca simţul realităţii Eului să devină permanent şi preponderent, în jurul căruia se învârtesc toate gândurile şi acţiunile. Învăţătorii yoghini spun că există două trepte în dezvăluirea fondului real al conştiinţei omului. Prima treaptă îl obligă pe discipol să înţeleagă că Eul este o fiinţă reală, având o viaţă independentă de trup. A doua treaptă este conştiinţa unităţii cu viaţa universală.» (pag.14)

«Adevăratul Eu al individului este scânteia Dumnezeiască trimisă din flacăra sfântă, este copilul Părintelui Divin, nemuritor, veşnic, indestructibil şi invincibil.

Trezindu-se, el constată că posedă şi manifestă însuşiri de care nu era conştient, recunoscând că îi sunt date de Absolut (capacităţi ascunse, paranormale).» (pag.16)

«Iniţierea constă în trecerea de la minte la spirit. În acel moment, omul simte că Eul său real este mai presus de trup şi minte, pe care le poate folosi ca instrumente ale sale.

Iniţierea reprezintă trezirea sufletului la conştiinţa fiinţei sale reale. Dar manifestarea forţei şi strălucirii Eului este numai o slabă reflexie a luminii pe care individul o va vedea în starea specială numită *iluminare*. *Iluminarea* este dezvăluirea naturii reale a spiritului şi a înrudirii sale cu Întregul.» (pag.19)

«Omul trebuie să devină propriul său stăpân înainte de a spera să manifeste vreo influenţă asupra universului dinafara lui sau asupra oamenilor. Fiecare individ trebuie să parcurgă întreaga cale, pas cu pas, trebuie să o străbată prin propriile eforturi.» (pag.20)

Despre starea de meditaţie:

«Trebuie să vă feriţi de a trece din starea de pace fizică şi mentală în stare de somnolenţă. De asemenea, obiceiul meditării nu trebuie să apară involuntar. Individul nu trebuie să se găsească la un moment dat cufundat în adânci raţionamente abstracte atunci când trebuia să se ocupe de lucrurile obişnuite ale vieţii. Starea meditativă trebuie să fie în întregime sub controlul voinţei. Cei care tind spre *iniţiere* nu trebuie să devină visători în stare de veghe. Dimpotrivă, trebuie să fie oameni stăpâni pe ei înşişi, să posede un control total asupra gândurilor, simţurilor, dispoziţiilor şi a tuturor stărilor lor.» (pag.21)

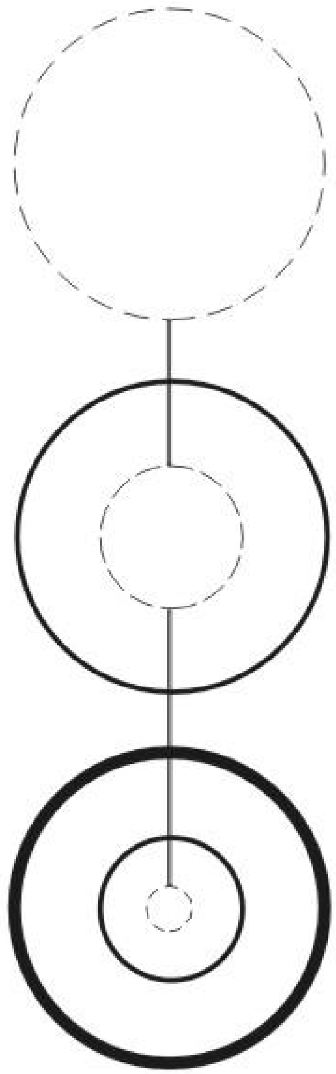
(Citate din „Raja yoga”, de Yog Ramacharaka)

3 iunie 2011

YANTRA CONŞTIINŢEI

Se spune că o imagine face cât 1000 de cuvinte. Cu 6 cercuri şi 2 linii am codificat o filosofie şi un îndemn de mobilizare spirituală. Desenul acesta poate fi pus pe perete, ca un *memento* pentru căutătorul înţelepciunii. Forma, mesajul şi încărcătura energetică a figurii o face o autentică „yantră”, putând aduce privitorul mai aproape de propriul Sine Divin. Acest efect minunat depinde însă de rezonanţa lăuntrică şi aspiraţia spirituală.

Pentru început, priviţi relaxat imaginea şi lăsaţi energia ei să vă pătrundă. Vă creează o stare bună? Dacă da, citiţi semnificaţia ei, în cele ce urmează.

YANTRA CONŞTIINŢEI

Aspect general

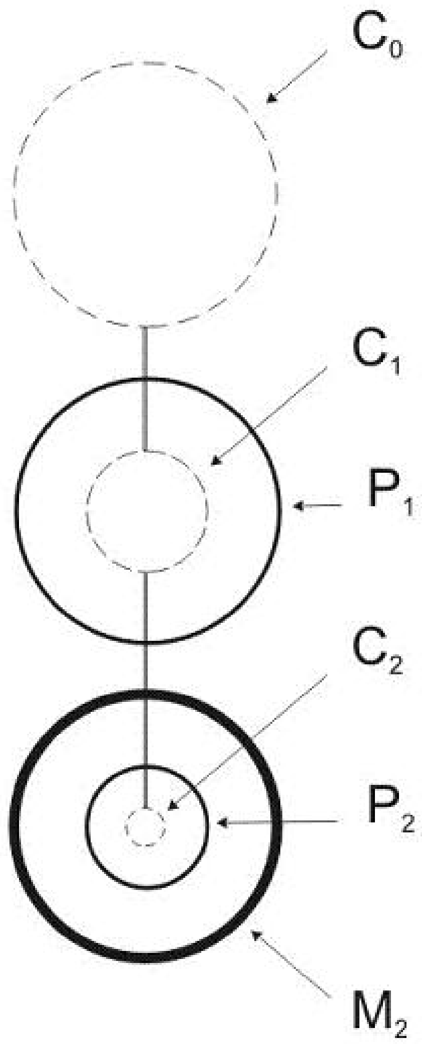
Aspectul general al figurii este unul de verticalitate, de parcurgere rapidă şi fără ocolişuri – provoacă mobilizarea fiinţei spre acţiune înţeleaptă. Contururile rotunde îmblânzesc urcuşul abrupt, alungând orice teamă. Acest desen spiritual este util omului modern, mereu ocupat cu mărunţişuri care-i mănâncă energia şi îi distrag atenţia de la întrebările fundamentale ale vieţii.

Pe această verticală apar două sensuri de parcurgere:

- Sensul descendent este sugerat de micşorarea cercurilor desenate cu linie întreruptă, de sus în jos, pe linia ce le uneşte. Este sensul Creaţiei, de la subtil la grosier. Răspunde la întrebarea fundamentală *„De unde vin eu?”*.

- Sensul ascendent rezultă din subţierea cercurilor mari, de jos în sus, precum şi din scăderea "densităţii", adică a numărului de cercuri. Sugerează evoluţia din sferă în sferă, reîntoarcerea la Originea creatoare. Răspunde la întrebarea fundamentală „*Unde merg eu?*”.

- Întrepătrunderea celor două direcţii oferă figurii un echilibru dinamic. Global, ea răspunde la întrebarea „*Cine sunt eu?*” pe 3 nivele de profunzime. Toate răspunsurile sunt adevărate: sunt un simplu om, sunt un Spirit nemuritor, sunt Însuşi Dumnezeu...

Semnificaţiile esoterice ale desenului

- Cercul cel mai de sus (C_0) reprezintă Divinitatea Supremă, Dumnezeu-Tatăl sau Absolutul. El este alcătuit din PURĂ CONŞTIINŢĂ, necreată, fără început şi fără sfârşit. Fiind nelimitată şi fără o formă reală, conturul cercului este trasat cu o linie întreruptă. Creionăm astfel în mod plastic definiţia poetică a Divinităţii: *„un cerc cu centrul pretutindeni şi circumferinţa nicăieri”*.
- În zona de mijloc a figurii am reprezentat Spiritul, un Spirit oarecare de rang uman. El este format din două părţi principale: nucleul de Conştiinţă (C_1) şi perispiritul (P_1). Conştiinţa spiritului (C_1) este precum *„o scânteie din focul Conştiinţei divine* (C_0)”, un mic fragment cu aceleaşi calităţi. În acest sens, spunem că *„Spiritul este*

creat după chipul lui Dumnezeu". Nucleul Spiritului chiar este o părticică desprinsă din Dumnezeu-Tatăl, după cum sugerează şi desenul.

Perispiritul (P_1) conţine o combinaţie de energii care îi conferă Spiritului unicitate, putere de simţire şi acţiune în Univers. Toate aceste energii provin din Marea Creaţie şi se supun Legii transformării materiei, fiind în permanentă schimbare, adaptare, evoluţie, purificare – conform cu activitatea Spiritului respectiv. Perispiritul poate fi considerat personalitatea Spiritului, cu care acesta analizează şi comandă realitatea înconjurătoare cosmică.

Linia cercului care delimitează perispiritul (P_1) este continuă, sugerând că are o altă calitate decât Conştiinţa (C_1). Orice energie este „materială", grosieră în raport cu Conştiinţa, care este „imaterială", imposibil de detectat sau descris. Conştiinţa (observatorul) sesizează şi coordonează materia, dar nu şi invers!

Pentru ca un agregat de substanţe, o entitate materială să fie „fiinţă vie", ea trebuie să conţină un Spirit care să o coordoneze. Dumnezeu a creat şi creează continuu spirite şi materie. Spiritele sunt cărămizile conştiente ale Universului – fiinţe simple, dar mai complexe totuşi decât Conştiinţa Creatoare Supremă.

Spiritele sunt copiii Dumnezeului-Tată prin faptul că au o Conştiinţă divină în nucleul lor (în figură, filiaţia este sugerată de linia verticală ce uneşte Conştiinţa divină C_0 cu Conştiinţa spirituală C_1). Se poate spune că Spiritele sunt „ochii" şi „mâinile" lui Dumnezeu în lumea creată de El.

- În zona de jos a figurii este reprezentat Sufletul omului. El are o constituţie ternară:

- Conştiinţa umană (C_2) este un fragment detaşat temporar (doar pe durata vieţii omului) din Conştiinţa Spiritului (C_1). Prin acest mecanism sunt explicabile atât libertatea voinţei omului, cât şi continuitatea conştiinţei după moarte.

- Mintea umană are două părţi: o parte superioară (sau „mintea-spirit", P_2) provenind din energiile subtile ale perispiritului (P_1), numită în yoga *buddhi*; precum şi „mintea-corp" (M_2), adică mintea strâns legată de trup şi activităţile acestuia, numită în yoga *manas*. Mintea superioară este preocupată de morală şi cultură (filosofie, artă elevată, ştiinţă universală etc.), pe când „mintea-corp", de tot ce înseamnă supravieţuirea şi întreţinerea corpului fizic. Aceasta din urmă este trasată cu o linie continuă groasă, sugerând aspectul său mai grosier.

Se observă că Sufletul uman este mai complex alcătuit decât Spiritul încarnat care îl coordonează. Personalitatea omului este o combinaţie între personalitatea Spiritului (căci P_2 provine din P_1) şi multe alte elemente aduse de factorii genetici, sociali, psihici, culturali, naturali, cosmici etc. (M_2).

Explicaţii suplimentare

Pe scurt, Spiritul este un fragment de Dumnezeu, iar Sufletul este un fragment de Spirit. Aşa cum Spiritul provine din Dumnezeu, dar este independent de Acesta, Sufletul provine din Spirit, dar e autonom şi diferit de el.

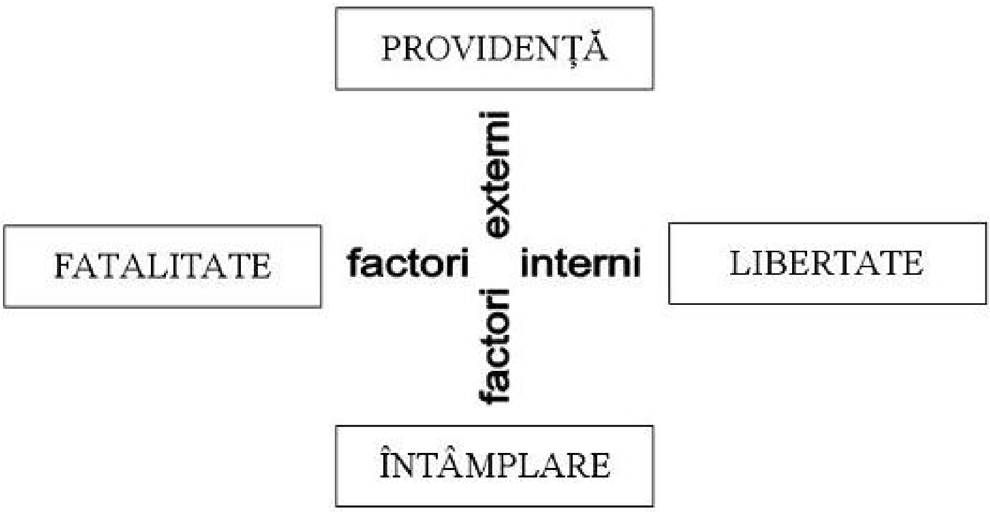
Se poate întâmpla ca Sufletul să fie total rupt de dorinţele Spiritului său, situaţie în care i se potriveşte mai bine numele de „Ego”, des utilizat astăzi în spiritualitate. Acesta este un caz de suferinţă spirituală, din păcate prea des observat în lumea terestră. Deci Ego-ul ar fi, la limită, un Suflet care acţionează fără niciun contact cu lumea spirituală. Nu putem spune că omul egocentric nu are suflet, ci doar că sufletul său trăieşte în întuneric spiritual. Dar timpul, suferinţa şi înţelepciunea le rezolvă pe toate...

Procesul încarnării spiritului constă în SEPARAREA unui fragment de conştiinţă (C_2) şi unui fragment de perispirit (P_2), precum şi crearea unei „minţi-corp” (M_2). Aşa ia naştere un Suflet uman nou într-un corp nou.

Sufletul şi Spiritul sunt strâns legate prin nenumărate legături. Viaţa omului este locul de manifestare a karmei şi predispoziţiilor înmagazinate în perispirit (deoarece P_2 este desprins din P_1), dar şi a liberului-arbitru al Conştiinţei (deoarece C_2 este desprinsă din C_1).

CRUCEA FILOSOFALĂ

Libertatea şi *fatalitatea* coexistă în interiorul omului. După cum, din afara sa, poate interveni *întâmplarea*, ca şi *Providenţa*... Aceştia patru sunt factorii care determină viaţa omului, sintetizaţi în figura numită „Crucea filosofală”, care ar trebui să stea la baza unei filosofii corecte de viaţă.

Crucea filosofală

Deseori, noi confundăm aceşti factori sau îi atribuim unuia o influenţă totală, în ciuda celorlalţi. De exemplu, spunem:

- *„Aşa a vrut Dumnezeu!”*. Dar evenimentul ar fi putut fi, de fapt, rezultatul fatalităţii, sau chiar al purei întâmplări dublate de alegerea noastră liberă...

- *„Fac ce vreau eu, nu am niciun scrupul!”*. Ar trebui totuşi să ţii cont de legile divine, providenţiale şi să manifeşti responsabilitate...

- *„Universul a apărut întâmplător, iar viaţa nu are niciun scop!”*. O Creaţie atât de grandioasă şi complexă, ordonată de legi perfecte, nu putea apare din haos...

- *„Nu poţi schimba destinul!”*. Ba, acţionând înţelept, îţi poţi modifica viitorul în bine...

La <u>moarte</u>, conştiinţa umană (C_2) şi mintea superioară (P_2) se resorb în sursa de unde au provenit: Spiritul (în C_1 şi, respectiv, în P_1). Ar fi deci greşit să afirmăm că „sufletul se reîncarnează”! SPIRITUL este cel care se reîncarnează într-o nouă fiinţă umană.

La fel de eronat ar fi să credem că Ego-ul sau Sufletul ar supravieţui morţii pentru eternitate! Sufletul este trecător (ca ansamblu integral), dar o parte esenţială din el se păstrează în interiorul Spiritului (ca amintiri, predispoziţii, karmă, tipare comportamentale, sensibilităţi provenind din vieţile trăite pe Pământ). La moarte, ne păstrăm <u>continuitatea Conştiinţei</u>, care într-un timp relativ scurt se va familiariza cu realitatea spirituală, cu totul diferită de cea fizică.

Elementul comun al celor 3 paliere de vibraţie este <u>Conştiinţa</u> (divină C_0, spirituală C_1, umană C_2). Orice este creat, orice energie sau substanţă are un sfârşit. Spiritul este nemuritor, precum Dumnezeu (C_0), prin Conştiinţa sa (C_1). Conştiinţa este singura nemuritoare.

Dintr-o perspectivă înalt metafizică, separarea dintre conştiinţe este aparentă, un simplu joc al Creatorului. În planul Conştiinţei există o unitate deplină, indestructibilă şi eternă. Separarea ar fi o „iluzie” generată de energiile şi substanţele diferite (P_1, P_2, M_2) care înconjoară fragmentele de conştiinţă (C_1, C_2).

„Conştiinţa” este o denumire obiectivă şi ştiinţifică, dar modul prin care o putem defini simplu este sentimentul eu-lui („<u>*Eu care percep*</u>”), observatorul interior – pe scurt, EU. Există acelaşi EU în mine, în Spiritul mEU, ca şi în DumnezEU. Diferenţa este dată de învelişurile energetice care opacizează percepţia şi puterea Conştiinţei unice şi de condiţiile exterioare în care este aruncată. Spiritul este un Dumnezeu mai neputincios, iar omul este un Spirit mai orb.

Găsim acelaşi joc de cuvinte şi în tradiţia milenară yoga: Sufletul = jivATMAN, Spiritul = ATMAN, Dumnezeu = paramATMAN (Brahman).

VIAŢA SPIRITUALĂ

Am explicat până acum, pe baza YANTREI CONŞTIINŢEI, autodevenirea Divinităţii drept creatură spirituală şi apoi umană. Dar putem vorbi şi despre traseul parcurs în sens invers, numit „spiritualizare" a omului. Viaţa spirituală NU este o adăugire facultativă la preocupările banale de supravieţuire. Ea este necesară prin însăşi alcătuirea ternară a Sufletului. Fericirea poate veni doar din armonia faptelor şi gândurilor omului cu Sinele lăuntric (Spiritul).

Omul se spiritualizează limitându-şi preocupările grosiere (legate de mintea-corp, M_2) şi străduindu-se să-şi purifice gândurile, astfel ca mintea superioară P_2 să rezoneze cât mai bine cu originea sa P_1. Astfel, „mini-spiritul" din interiorul sufletului ($C_2 + P_2$) devine mai puternic, tot mai aproape vibraţional de sursa sa de provenienţă ($C_1 + P_1$). Spiritualizarea este efortul Sufletului de a comunica şi a semăna tot mai bine cu Spiritul său.

Aprofundând interiorizarea printr-o practică meditativă, omul poate atinge chiar centrul divin al Sufletului (C_2) – Conştiinţa pură, pacea totală, martorul tăcut, lipsa gândurilor, vidul beatific – prin care comunică perfect cu Spiritul şi cu Dumnezeu.

Sufletul poate avea un succes mai mare sau mai mic în a oglindi fidel intenţiile Spiritului în planul material. După sfârşitul fiecărei încarnări, Spiritul îşi face bilanţul şi un nou program vizând arderea karmei negative şi purificarea perispiritului (P_1), în vederea accederii la un nivel cosmic tot mai apropiat de Dumnezeu-Tatăl. Acesta e scopul Spiritului, pe care îl urmează în veşnicie, neplictisindu-se niciodată de experienţele oferite de univers. Într-un final, perispiritul său va deveni atât de pur şi transparent (în plus, foarte experimentat), încât Spiritul va putea fi primit în sânul Absolutului, unde se va bucura de o infinită şi eternă beatitudine.

Iată principalele atribute ale Conştiinţei Pure, descrise de marile tradiţii ale înţelepciunii. (Preluare din cartea „*Războiul viziunilor asupra lumii. Ştiinţă vs. Spiritualitate*", de Deepak Chopra şi Leonard Mlodinow.)

Zece proprietăţi ale Conştiinţei pure

«1. Conştiinţa pură este **tăcută şi paşnică**. Când trăieşti experienţa acestei calităţi eşti eliberat de conflicte interioare, de furie şi frică.

2. Conştiinţa pură este **autonomă** sau centrată pe sine însăşi. Când trăieşti experienţa acestei proprietăţi dispare nevoia de distragere a atenţiei. Te simţi confortabil pur şi simplu aflându-te aici şi acum. Mintea nu mai caută neîncetat stimuli.

3. Conştiinţa pură este pe deplin **trează**. Experienţa acestei proprietăţi este trăită ca alertă mentală şi prospeţime. Mintea nu mai este greoaie sau obosită.

4. Conştiinţa pură are un **potenţial infinit**, fiind deschisă oricărui rezultat. Când trăieşti experienţa acestei proprietăţi, nu mai eşti legat de obiceiurile şi credinţele fixe. Orizontul pare deschis, viitorul, plin de posibilităţi, iar tu devii tot mai creativ.

5. Conştiinţa pură este **autoorganizată**. Coordonează fără eforturi toate aspectele existenţei. Trăieşti experienţa acestei calităţi când lucrurile se rezolvă de la sine. Este nevoie de strădanii mai reduse pentru a forţa diversele părţi ale vieţii să se armonizeze, deoarece rezonezi mai bine cu armonia naturală care domină totul.

6. Conştiinţa pură este **spontană**. Orarele, limitările şi regulile nu se aplică; nici nu sunt necesare. Eliberarea de vechile constrângeri, indiferent care ar fi acestea, te face să-ţi exprimi mai uşor identitatea şi dorinţele. Aceasta este starea de libertate absolută.

7. Conștiinţa pură este **dinamică**. Deși ea nu se mişcă, oferă energie pentru toate activitățile din univers. Această calitate este experimentată atunci când simţi că poți trăi viața la maximum. Când ai energia și dorința de a face lucruri mari.

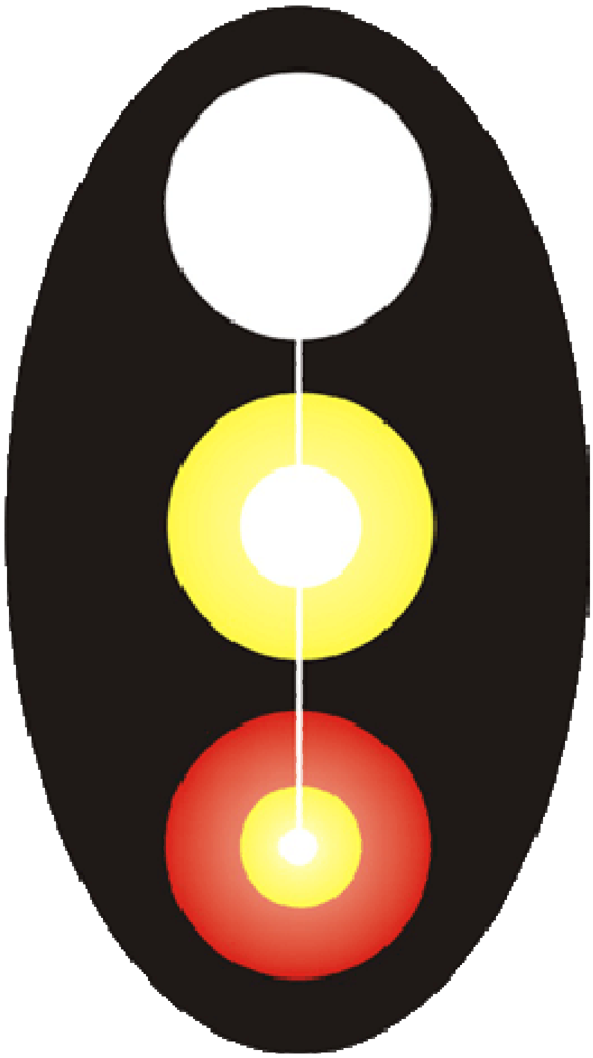
8. Conștiinţa pură este **beatitudine**. Este sursa fericirii în expresia sa cea mai înaltă. Fiecare clipă de fericire, indiferent de cauza ei, este un strop de beatitudine. Orgasmul este fericire; la fel este şi compasiunea. Orice sentiment de dragoste îşi are rădăcinile în extazul conştiinţei.

9. Conștiinţa pură este **cunoaștere**. Conține răspunsuri la toate întrebările și, mai important, cunoștințele practice necesare pentru ca universul, corpul uman și mintea să se dezvolte. Orice fel de intuiție, înțelegere sau adevăr intră în această calitate.

10. Conștiinţa pură este **totalitate**. E atotcuprinzătoare. Astfel, în ciuda diversității infinite a lumii, la un nivel mai profund există un singur proces: tot întregul se mișcă, asemenea unicului ocean care conține în sine toate valurile. Experimentezi această calitate atunci când viața ta are sens şi te simţi ca făcând parte din natură.»

Iată câte lucruri minunate ne pot trece prin minte când privim YANTRA CONŞTIINŢEI. Şi încă altele, nespuse aici. Putem folosi acest desen simbolic drept suport la începutul unei meditaţii. Multe subiecte interesante, de înalt nivel spiritual, pot izvorî din ea dacă ne lăsăm inspiraţi. Deoarece are o formă simplă, uşor de reamintit, nici nu e nevoie neapărat să o privim pe hârtie, ci e de ajuns să o vizualizăm pe ecranul mental, din memorie. Sau chiar să o reproducem rapid pe orice fel de material. Important este să ne dorim a primi idei tainice şi înălţătoare, de largă cuprindere spirituală...

Desigur, multe alte lucruri nu au încăput în această figură simplă... În articolele şi cărţile mele am analizat pe larg principiile care stau la baza acestui desen sintetic şi care nu ar putea nicicum să fie cuprinse în vreo schemă. Ele vă stau la dispoziţie spre lectură dacă doriţi să le aprofundaţi înţelesul.

YANTRA CONŞTIINŢEI (varianta color)

«Pe Dumnezeu trebuie să-L cauţi în cele trei lumi, trebuie ca cele trei lumi să fie puse în armonie. În planul fizic, centrul este soarele, în planul spiritual, este Hristos sau Sufletul universal, iar în planul divin este Dumnezeu însuşi. Trebuie să căutăm centrul în toate regiunile şi să ne legăm de el. Fiecare regiune are un centru, iar centrele tuturor regiunilor sunt legate între ele: trebuie doar să urcăm de la unul la altul pentru a ajunge până la Dumnezeu.» *O.M. Aivanhov („Sfântul Duh")*

1 noiembrie 2012

REIKI – ÎNTRE MAGIE ŞI ŞTIINŢĂ

INTRODUCERE ÎN REIKI

Cuvântul japonez „REIKI" înseamnă energie vitală (ki) de provenienţă spirituală (rei). În Occident s-a popularizat denumirea de „energie universală", pe care am preluat-o şi noi. Energia REIKI este o energie de natură necunoscută ştiinţei actuale, dar care există şi se manifestă în mod clar prin efectele sale benefice asupra fiinţei umane.

REIKI este ştiinţa şi arta utilizării energiei universale în beneficiul propriu şi al celorlalţi. Cu ajutorul ei vrem să înfrumuseţăm natura şi viaţa, vrem să curăţim oamenii de relele pe care ei le suportă, le gândesc şi le fac.

Energia universală vine din Cosmos şi ne străbate pe toţi, dar unii o receptează mai mult, iar alţii mai puţin. Printr-un tratament REIKI se restabileşte circulaţia normală a energiei în organism şi se completează necesarul de energie curată. Energia universală inundă, diluează energia uzată şi o împinge pe traseele energetice, eliminând-o din corp.

REIKI este o metodă naturală de vindecare a trupului, sufletului şi minţii, întrucât energia universală acţionează benefic asupra tuturor nivelelor energetice ale omului (fizic, eteric, astral, mental, cauzal).

Ştiinţa utilizării energiei universale exista din vechime, dar ea s-a pierdut de-a lungul veacurilor. Metoda REIKI, aşa cum o cunoaştem astăzi, a fost redescoperită la începutul secolului XX, în Japonia, de către călugărul şi doctorul MIKAO USUI, în urma studiului profund al unor vechi scrieri şi a unei intense practici meditative.

Mikao Usui

Perioada ascetică şi-a petrecut-o pe muntele sfânt Kurama-yama, unde a primit secretele REIKI prin revelaţie. Ulterior a început să trateze prin REIKI persoanele bolnave din oraşul Kyoto, iar apoi din Tokyo. Era considerat un foarte mare vindecător prin puterea palmelor şi deţinea

puternice capacităţi paranormale, care de altfel i-au şi permis să lanseze noua ştiinţă terapeutică.

MIKAO USUI a instruit câteva persoane mai talentate în toate secretele acestei nobile discipline. Aceştia au devenit maeştri şi au iniţiat, la rândul lor, multe alte persoane, unii devenind şi ei maeştri. Astăzi sunt sute de mii de practicanţi de REIKI pe toate continentele, iar numărul lor creşte an de an.

De la moartea fondatorului, dr. MIKAO USUI, REIKI-ul a suferit numeroase transformări, din dorinţa bine intenţionată a maeştrilor de a adăuga câte ceva din experienţa lor personală. În lumea occidentală REIKI-ul a ajuns prin intermediul doamnei de origine japoneză HAWAYO TAKATA, rezidentă în statul american Hawaii. Domnia sa a primit de la CHUJIRO HAYASHI (desemnat ca succesor al său de MIKAO USUI) iniţierea în gradele I, II, maestru şi încuviinţarea de a transmite REIKI-ul mai departe în Occident.

Chujiro Hayashi

Hawayo Takata

Doamna TAKATA a murit în anul 1980, iar de atunci REIKI-ul s-a ramificat în mai multe şcoli distincte : USUI SHIKI RYOHO (ramura tradiţională), Tehnica Radiantă (condusă de doamna Barbara Ray), Karuna Reiki ş.a. În toate şcolile autentice activarea iniţială a energiei REIKI (acordajul) echivalează cu primirea unui har tămăduitor. Pot exista însă diferenţe între practicanţi, corespunzător puterii de înţelegere, perseverenţei în practică şi, mai ales, forţei şi purităţii câmpului energetic individual. Fiecare maestru îşi organizează cursul aşa cum crede de cuviinţă, cu condiţia să fie corect înţeles şi să efectueze acordajul tradiţional, primit de la maestrul său.

REIKI-ul este împărţit în 3 sau mai multe nivele de pregătire, după cum consideră fiecare maestru. La fiecare nivel elevul capătă noi abilităţi şi descoperă posibilităţi nebănuite ale metodei.

Gradul I în REIKI conferă discipolului capacitatea de a transfera energie universală prin palme către o altă fiinţă vie (sau sieşi) pentru echilibrare energetică şi înlăturarea durerilor sau bolilor. Terapia REIKI constă în simpla punere a palmelor în zona bolnavă. Energia universală vine din Cosmos, intră prin creştetul capului şi iese prin palmele practicantului REIKI către organismul care manifestă un deficit energetic. Efectele pot fi resimţite imediat sau după un timp oarecare. Ele sunt <u>întotdeauna benefice</u> pentru sănătatea fizică, psihică şi mentală.

Gradul II în REIKI întăreşte puterea emisivă a terapeutului. Acesta învaţă să transmită energie universală la distanţă (chiar la sute de kilometri) în diverse scopuri, dar numai în beneficiul celui care primeşte energia. Tehnica de gradul II permite influenţarea în bine a celor din jur şi înlăturarea multor obstacole din viaţă prin transmisii energetice.

Gradele superioare sunt cele de profesor şi de maestru, în care se învaţă metode secrete de mare forţă, dar care nu vor fi accesibile decât după însuşirea temeinică şi obţinerea de rezultate clare prin tehnicile de gradul I şi II.

Mulţi vorbesc astăzi despre REIKI doar ca despre autotratamentul pe care şi-l poate face oricine punându-şi mâna acolo unde îl doare. În parte este adevărat, numai că pentru a putea transfera (ţie sau altuia) energie REIKI este nevoie de o iniţiere specială primită de la un profesor sau un maestru REIKI. În lipsa acestei iniţieri, numită şi „acordaj REIKI", palmele noastre nu vor iradia decât propria noastră bioenergie, pe care o mutăm dintr-un loc într-altul.

ACORDAJUL REIKI

După cum oricine poate să regleze (acordeze) un aparat de radio pe o anumită frecvenţă pentru a asculta postul dorit, în mod similar „acordajul REIKI" vă pune în legătură subtil energetică cu Sursa Cosmică de energie binefăcătoare pentru o perioadă nelimitată (toată viaţa). Însă transferul propriu-zis de energie universală se face doar când palmele intră în contact cu o fiinţă pe care doriţi să o energizaţi.

Acordajul REIKI trebuie să fie acceptat în mod conştient de către candidat (de aceea nu se primesc la curs bolnavi psihici sau copii). Nu cere nici un efort sau pregătire specială. Nu prezintă nici un risc. Nu creează nici o obligaţie celui iniţiat. Nu are implicaţii religioase (metoda REIKI este practicată pe tot mapamondul de credincioşi ai diverselor religii). Chiar dacă REIKI nu este o religie în sine, scopul său este la fel de nobil. Reikistul preferă să facă binele decât să vorbească despre facerea de bine, având ştiinţa şi puterea de a-l face. Un adevărat reikist se va apleca cu evlavie asupra învăţăturilor spirituale autentice şi le va corela cu propria sa experienţă parapsihologică, dobândită prin practică.

REIKI-ul este compatibil cu toate formele spirituale (isihasm, yoga, chi kung, meditaţie etc.) şi cu toate tehnicile energetice (acupunctură, masaj, reflexologie, bioenergoterapie etc.). REIKI-ul se poate combina armonios cu tot ceea ce vine spre binele oamenilor.

1997

SECRETELE ACORDAJULUI REIKI ŞI ALE ALTOR CĂI SPIRITUALE

ACORDAJUL REIKI

Metoda de transfer energetic numită REIKI este genial de simplu de aplicat chiar şi de cei fără cunoştinţe medicale sau de bioenergetică, beneficiile fiind evidente şi imediate. Energia vindecătoare Reiki ne soseşte din Cosmos, noi focalizând-o prin palme, fără vreun efort de concentrare, asupra fiinţei pe care vrem s-o ajutăm. Energia proaspătă este automat preluată şi direcţionată în zonele bolnave de către propria inteligenţă a biocâmpului în suferinţă. Ca urmare, organismul se echilibrează, aducând după sine înlăturarea sau ameliorarea bolilor, durerilor.

Metoda este foarte uşor de folosit doar dacă primim secretul ei de la un profesor sau maestru Reiki. Secretul iniţierii este ACORDAJUL REIKI. Fără el nu putem utiliza niciodată această metodă, iar mâinile vor iradia numai o cantitate limitată de bioenergie proprie. Prin acest ACORDAJ corpul nostru este branşat la Sursa Cosmică de energie binefăcătoare, pe care o putem accesa oricând dorim.

Este o operaţiune subtil-energetică efectuată în cadrul unei ceremonii tradiţionale ce durează câteva minute. Nu cere nici un efort sau pregătire specială şi nu prezintă nici un risc sau obligaţie. Toată munca şi responsabilitatea revine iniţiatorului. Spre pildă, pot apare situaţii când, dacă el greşeşte gesturile rituale, simbolurile prescrise, ori dacă atmosfera camerei este tensionată datorită unor animozităţi între cei prezenţi, ACORDAJUL poate eşua! În primul caz, maestrul îşi va repara greşeala repetându-l. În al doilea, mecanismul este următorul: biocâmpul celui agresat psihic îşi creează spontan o „platoşă” de respingere a efluviilor negative iradiate de persoana antipatică din apropierea sa. Din păcate, această auto-protecţie îi va bloca şi deschiderea naturală spre energiile înalte ale iniţierii Reiki. În cele mai multe cazuri însă totul decurge firesc, fără incidente, toţi având numai de câştigat...

Nu mulţi sunt cei ce pot sesiza fenomenele invizibile produse în cadrul ceremoniei: coborârea coloanei de lumină subtilă purificatoare pe creştetul discipolului, declanşarea anumitor circuite energetice între cap şi mâini, conectarea la misterioasa Sursă Cosmică de energie vindecătoare. Cine şi cum le provoacă - va rămâne o mare Taină...! Deocamdată.

Unii candidaţi se simt emoţionaţi, le dau lacrimile, primesc răspunsuri la probleme de viaţă ce-i chinuie, îşi simt întreg organismul vibrând sau au senzaţii puternice în creştetul capului, furnicături în palme şi degete, se simt înălţaţi sufleteşte ca într-o biserică. Chiar şi cei

mai puţin sensibili au o stare plăcută şi pot să-şi dea seama că, după iniţiere, viaţa lor tinde să se schimbe în bine. Impresiile ACORDAJULUI se prelungesc câteva zile, săptămâni, după care depinde doar de forţa minţii şi puritatea aurei, precum şi de perseverenţa lor pentru a păstra şi amplifica nelimitat binefacerile metodei.

Scriind cele de mai sus am vrut să subliniem caracterul spiritual al Reiki-ului. Reikistul recunoaşte smerit că el este numai un intermediar între bolnav şi Sursa Vindecării. Nerevendicându-se ca religie, Reiki este o metodă practică de a aduce binele în viaţa noastră de zi cu zi. Scopul comun al religiilor, dacă înlăturăm învelişul lor doctrinar, este acelaşi: a curăţa oamenii de relele pe care le suportă, le gândesc şi le fac. Aceasta este şi finalitatea Reiki-ului, la toate nivelele sale de instruire (vindecarea cu palmele, transmiterea energiei la distanţă în diverse scopuri benefice, profesorat, măiestrie).

ACORDAJUL REIKI reprezintă cu adevărat primirea unui har vindecător al trupului şi psihicului. Cine a simţit nemijlocit puterea sa înţelege mai profund şi alte aspecte spirituale. Să lărgim, aşadar, orizontul discuţiei...

ACORDAJUL ÎN CĂILE INIŢIATICE

Îndrăznim să definim INIŢIEREA SPIRITUALĂ, în general, ca fiind „legătura permanentă cu o anumită Sferă de energie, sau Entitate Divină, prin care omul manifestă puteri neobişnuite, primite exclusiv de la acea Forţă". În orice religie sau grupare spirituală serioasă survine un moment crucial, sau mai multe, când discipolul primeşte un ACORDAJ la Forţele generatoare şi protectoare ale acelei căi sau metode spirituale. Poate fi o iniţiere în practicarea unui ritual sau în rostirea unei invocaţii, mantre, rugăciuni ş.a. Efectele suprafireşti vor fi slabe dacă superiorul (maestru, guru, frate etc.) nu „transferă puterea" în novice. Sunt sortite derizoriului tehnicile magice luate din cărţi sau furate de aiurea, fără secretele esoterice. Or, cheia supravieţuirii unei tradiţii mult timp după moartea întemeietorului său este ACORDAJUL. Prin el, practica dă rezultate rapide, prestigiul mişcării se întăreşte şi sunt atraşi noi aderenţi.

Trebuie să spunem că nu întotdeauna calea iniţiatică este şi profund benefică. În lume există o diversitate de iniţieri, pentru orice gust, interes şi orientare morală. Spre exemplu, magia neagră, satanismul apelează la acordaje energetico-informaţionale extrem de periculoase atât pentru discipol, cât şi pentru restul oamenilor. Cosmosul are zone benefice, dar şi zone malefice. De la acestea din urmă îşi trag puterea vrăjitorii, lucifericii. Blestemăţiile lor n-ar trebui subestimate, ignorate sau încurajate prin pasivitatea oamenilor de bine !

În Tainele Creştine regăsim, de asemenea, ACORDAJE, dar specifice religiei. Un preot nu are puterea de a sluji fără binecuvântarea superiorului său (maestru iniţiator), dată prin ritualul (acordajul) de

hirotonisire. Evenimentul cel mai important pentru orice credincios este botezul (acordarea la Energiile Cristice). Şi exemplele pot continua.

O situaţie aparte prezintă acel curios nesăbuit care urmează în paralel căi operând cu energii incompatibile între ele. În corpul nefericitului are loc o confruntare cumplită între cele două forţe antagonice. El va acuza adesea indispoziţii fizice şi psihice. De pildă, cineva botezat creştineşte în regulă aderă la o metodă ocultă care pretinde jertfe animale. Contradicţia este evidentă. Urmarea? Destul de curând va rupe în fapt cu una din cele două căi. Cealaltă alternativă: o îmbolnăvire psihică gravă.

Întâlnim nenumărate doctrine şi învăţători de tot felul. Fiecare cu stilul şi secretele sale. Unii - slujitori sinceri ai lui Dumnezeu, alţii - profitori şi perverşi. Credinţele sunt expuse atrăgător, amatorii aleg. Semeni de-ai noştri migrează către un cult diferit de cel în care s-au născut, ori îşi găsesc zeităţi sau persoane carismatice pe care să le adore „în numele Domnului". Dincolo de explicaţia psiho-sociologică şi cea privind competiţia dintre religii, secte, organizaţii, ar mai putea exista una, nebănuită: aceea că ACORDAJUL primit iniţial de credincios nu a reuşit, deci calea îi este, dacă nu închisă, cel puţin nesatisfăcătoare. Adoptarea unei alte forme spirituale este una din soluţiile la criza şi căutarea sa devoţională.

În concluzie, să reţinem importanţa primordială a Maestrului pentru calea spirituală benefică pe care o promovează. Prin învestitura tradiţională primită, la rândul său, de la alţi maeştri, el are puterea de a-i pune pe discipoli pe aceeaşi cale de dezvoltare personală. Nefiind întotdeauna un sfânt, el poartă totuşi un har unic, cu care poate face mult bine oamenilor...

1999

AM DESCOPERIT „REIKI PARALEL"

Mulţumită cărţii „REIKI MODERN", de Dumitru Hristenco, am putut afla informaţii interesante despre alte sisteme moderne de Reiki. În ultimii ani au apărut zeci de şcoli care, profitând de notorietatea cuvântului „Reiki", şi-l adaugă la denumire, ca să capteze curioşii. Mărturisesc că, practicând Reiki Tradiţional Usui (Usui Shiki Ryoho), m-am convins 100% de eficacitatea şi binefacerile acestei iniţieri. Plecând de la această bază fermă, îmi dau cu părerea despre cele citite în cartea maestrului Hristenco.

Îmi voi îndrepta privirea critică asupra şcolii <u>Reiki Tera Mai</u>, căci m-au frapat simbolurile folosite, ca şi unele afirmaţii ale iniţiatorilor ei.

În primul rând, asupra „entităţii înalt evoluate" care i-a sugerat fondatoarei să modifice – <u>în mod repetat</u> – iniţierile originale de Reiki, se ridică un mare semn de întrebare în privinţa faptului că ar fi ştiut ce face de la bun început. Adică, numai „înaltă" nu era acea entitate.

În al doilea rând, faptul că acel ghid spiritual susţine că Reiki original este o energie „elementală legată de pământ", ea adăugându-i ulterior iniţieri în celelalte elemente (apă, foc, aer), arată că, de fapt, noul sistem lucrează cu energii inferioare. Aşa stând lucrurile, este evident că adăugarea numelui de „Reiki" (care înseamnă „energie divină universală") acestui nou sistem nu e decât o impostură...

În al treilea rând, în legătură cu forma grafică a simbolurilor, am observat că simbolul CKR se trasează în oglindă faţă de varianta Usui, al doilea este identic ca formă cu SHK, al treilea este inspirat din HSZSN, iar al patrulea, din DKM. Ele au însă alte semnificaţii în Tera Mai! De exemplu, primul se spune că foloseşte la „concentrare" (în loc de acces la sursă), iar al treilea, la „accesul la sursa de energie universală" (în loc de transmiterea energiei la distanţă).

Avem tot dreptul să suspectăm o crasă lipsă de imaginaţie a spiritelor (sau oamenilor) care au creat acest sistem. Chiar aveau nevoie să se legitimeze folosind lucruri deja cunoscute în alte contexte?! De ar fi doar asta, încă ar fi bine. Dar este chiar mai mult: o suprascriere şi desacralizare a semnificaţiei originale a simbolurilor respective. Iar practicantul, când trasează simbolul, ce sens îi mai dă, că este deja buimăcit de semnificaţiile diferite?!

Practicanţii de Karuna Reiki afirmă că şi celelalte simboluri Tera Mai seamănă cu cele din iniţierea Karuna, dar „energiile se simt diferit". Este normal ca energiile să se simtă diferit, fiindcă sunt <u>cu totul altele</u> decât cele din Reiki original! Se accesează, de fapt, o sursă cu totul diferită (poate chiar opusă), ale căror efecte pot părea, eventual, mai

puternice (fiindcă sunt mai grosiere), cu urmări impredictibile şi în biocâmpul practicantului de Tera Mai.

Este relevant faptul că simbolul principal CKR se trasează INVERS decât în iniţierea originală Usui. Acea pretinsă „entitate înaltă” mi se pare teribil de lipsită de originalitate. Oare se terminaseră liniile şi curbele?! Mai degrabă consider că a compus o pastişă batjocoritoare la adresa autenticului Reiki. Aşa procedează spiritele luciferice: imită formele concepute de Divinitate, denaturându-le pe ici, pe colo şi încărcându-le cu răutatea lor specifică.

În mod special INVERSAREA simbolurilor sfinte este preferată de satanism (amintiţi-vă de crucile şi pentagramele întoarse cu capul în jos!).

Risvan Rusu scrie în „Dicţionar de simboluri” că «Cho Ku Rei în varianta inversată se foloseşte pentru a extrage lumina dintr-un obiect, situaţie sau persoană», deci, evident, are un efect CONTRAR simbolului Reiki original.

Să nu uităm că spiritele luciferice au căpătat destulă ştiinţă spirituală ca să o folosească acum în astfel de „iniţieri”, dar scopul lor final nu este binefacerea oamenilor, ci de a denigra Marea Operă a lui Dumnezeu, proslăvind, în schimb, „meşteşugul” îngerilor căzuţi. Abia acum am înţeles pe deplin câtă dreptate avea spiritul lui Mikao Usui, când afirma, într-o comunicare telepatică cu mediumul Nina Petre, în 1998: „*atunci când secretele Reiki ajung în mâna unor detractori, ei le pot transforma în alte simboluri, uşor modificate, dar cu rea intenţie, pentru a fi folosite în scopuri egoiste şi la bunul plac al unora*”!

Acum, dacă stăm strâmb şi gândim drept, cei care ajung să primească astfel de iniţieri dubioase, dacă nu chiar malefice, probabil că le şi merită! Majoritatea aleargă după reţete magice prin care să manipuleze oamenii după bunul plac, nefiind interesaţi de transformarea lăuntrică întru Dumnezeu. Cine caută doar soluţii rapide la problemele cotidiene, nu şi înţelepciunea divină, aceştia vor fi atraşi ca muştele de promisiunile mincinoase ale căilor de „Reiki Paralel”. Le spun aşa, fiindcă nu se intersectează cu scopurile nobile ale Reiki-ului tradiţional descoperit de Mikao Usui. La fel de bine le putem spune „Cacealma Reiki” sau „Lucifer Reiki”, căci seamănă ca formă, dar diferă fundamental pe fond.

Multe noi sisteme de Reiki au apărut de niciunde, pe aceeaşi reţetă de succes şi anume „prin revelaţie”. Dar cine le garantează beneficitatea? Doar timpul le va certifica sau nu. Oricum, cred că azi avem mai multe sisteme decât mari maeştri!... Indubitabil este că cei care neagă, minimalizează sau batjocoresc moştenirea lăsată omenirii de Mikao Usui nu au nicio legătură cu spiritul Reiki-ului şi nici cu energia universală, venită de la Dumnezeu.

În tratamente se pot folosi şi energii care NU vin direct de la Dumnezeu, având o anumită eficienţă locală, dar şi cu efecte secundare compromiţătoare. Din păcate, oamenii nu au suficient discernământ

spiritual, intuiţie şi minima rezervă de a nu se arunca cu capul înainte în orice fel de iniţiere poleită cu aur contrafăcut! Partea bună este că, odată ce te îndoieşti de efectele practicii, poţi renunţa la ea, pur şi simplu, încetând astfel să mai fii un releu pentru acea energie prezumtiv nefastă. Doar ai pierdut nişte bani, timp şi energie. (Desigur, în unele cazuri poate că trebuie să faci eforturi pentru a te descotorosi de entităţile ce s-au lipit de tine, cu acordul tău, dar acum nu mai vor să te părăsească...)

Unii îşi fac colecţii de diplome esoterice, bune de pus în vitrină, dar care nu îi ajută cu nimic. Ba chiar le creează şi mai multă confuzie despre ce au de făcut în viaţă. Mai bine puţin şi bun! Iniţierile nu au valoare în sine, decât dacă sunt urmate de experimentarea personală. Numai practica îl face pe maestru.

Recomand cititorului descumpănit să aibă încredere în calea de Reiki tradiţional Usui, fiindcă este şi eficient, şi, mai ales, benefic. L-am verificat personal, după ce am primit iniţierea de la maestrul Dumitru Hristenco.

AUTOSUGESTIE ŞI WISHFUL THINKING

Dacă tot veni vorba despre Reiki, iată o problemă interesantă, care nu merită a fi trecută cu vederea.

Întrebare: Atunci când adeptul trimite energie la distanţă cu ajutorul simbolurilor Reiki, oare nu este vorba despre autosugestie sau „wishful thinking”? Cei care cred în Reiki vor avea impresia că lucrurile se petrec într-un anume fel pentru că aşa le-au programat ei, deşi cauzele ar putea fi cu totul altele, absolut banale...

Răspuns: Din fericire, Reiki este o metodă adaptată scepticismului şi slăbiciunii mentale a omului civilizat! Funcţionează automat, doar pe baza iniţierii. Totuşi, fiind tot o metodă parapsihologică, nu poate face abstracţie de mecanismele psihice implicate în acest domeniu sensibil. Diferenţa dintre un începător şi un maestru Reiki o dă şi cunoaşterea şi aplicarea intuitivă a regulii pe care o voi dezvălui în continuare.

Pentru a lămuri această chestiune importantă în tot esoterismul (ştiinţa religioasă iniţiatică), nu numai pentru Reiki, voi folosi o schemă simplă.

Putem considera MINTEA ca având două laturi complementare: un aspect receptiv, *yin,* şi altul emisiv, *yang*.

- Inteligenţa analitică ţine de aspectul *yin*, cu care mintea primeşte informaţii externe, gânduri, percepţii din realitatea înconjurătoare (nu numai cea fizică, ci şi cea a subtilă), pe care le ordonează şi le combină. Pentru a fi eficientă, analiza trebuie să fie rece, obiectivă, neutră. Altfel, ar produce în mintea omului o distorsionare a realităţii.

- Ceea ce numim „putere mentală" ţine de aspectul *yang* al minţii, fiind un flux de energie trimis de minte în exterior. Aici putem încadra puterea hipnotică, dar şi autosugestia ori credinţa.

În acest aspect, nimic nu este „neutru"! Fie apare o autosugestie pozitivă, fie una negativă. Scepticismul, rezerva, îndoiala se traduc aici prin autosugestie negativă, având un efect de frânare şi chiar de blocare a emisiei în sensul dorit. (În practica parapsihologică, se foloseşte emisia mentală în mod conştient şi educat.)

În esoterism, acest efect se numeşte conflictul dintre voinţă şi dorinţă, din care iese mereu învingătoare dorinţa. „Voinţa" semnifică intenţia conştientă de a realiza ceva, iar „dorinţa", sugestia subconştientă dată emisiei mentale: fie pozitivă, amplificatoare, fie negativă, distructivă. Dacă este negativă, înseamnă că a apărut acel conflict intern ce împiedică realizarea.

În concluzie, acţiunea parapsihologică este o emisie mentală (yang) ce trebuie însoţită de o autosugestie pozitivă (+). Abia apoi urmează feed-back-ul sau analiza rezultatelor, care este un proces receptiv (yin), ce trebuie să fie cât se poate de obiectiv şi sceptic (am obţinut ce mi-am dorit? rezultatele mi se datorează mie sau întâmplării? ş.a.m.d.).

Dacă am proceda invers, efectele ar fi, desigur, nedorite. Astfel:

- Acţiunea parapsihologică, produsă cu îndoială, ar da un rezultat slab sau niciunul.

- Analiza, neobiectivă ori emoţională, ar distorsiona realitatea. În acest caz apare aşa-zisa „wishful thinking" (gândirea dezziderativă), care nu este totuna cu autosugestia (în sensul dat de noi mai sus).

În cadrul modelului amintit, putem spune că o acţiune mentală corect executată constă dintr-un:

1) Scop stabilit de „voinţă", care trebuie să fie alimentat energetic de „dorinţă", în vederea unui rezultat eficient.

Există cel puţin două posibile deviaţii de la normal.

2) În acţiunea mentală ineficientă, „dorinţa" nu alimentează scopul, ci i se opune, prin autosugestie negativă. Am explicat mai sus acest fapt. (Totuşi, se poate ca, uneori, subconştientul să fie mai înţelept decât conştientul şi atunci oprirea unor acţiuni încă din start să fie salutară...)

3) În gândirea dezziderativă, „dorinţa" (emoţiile, prejudecăţile) stabilesc scopul, iar „voinţa" (raţionamentul) o slujeşte. Aceasta este „wishful thinking": o distorsiune perceptivă sau o eroare logică sau respingerea iraţională a argumentelor.

Iată şi reprezentarea grafică a celor 3 procese distincte:

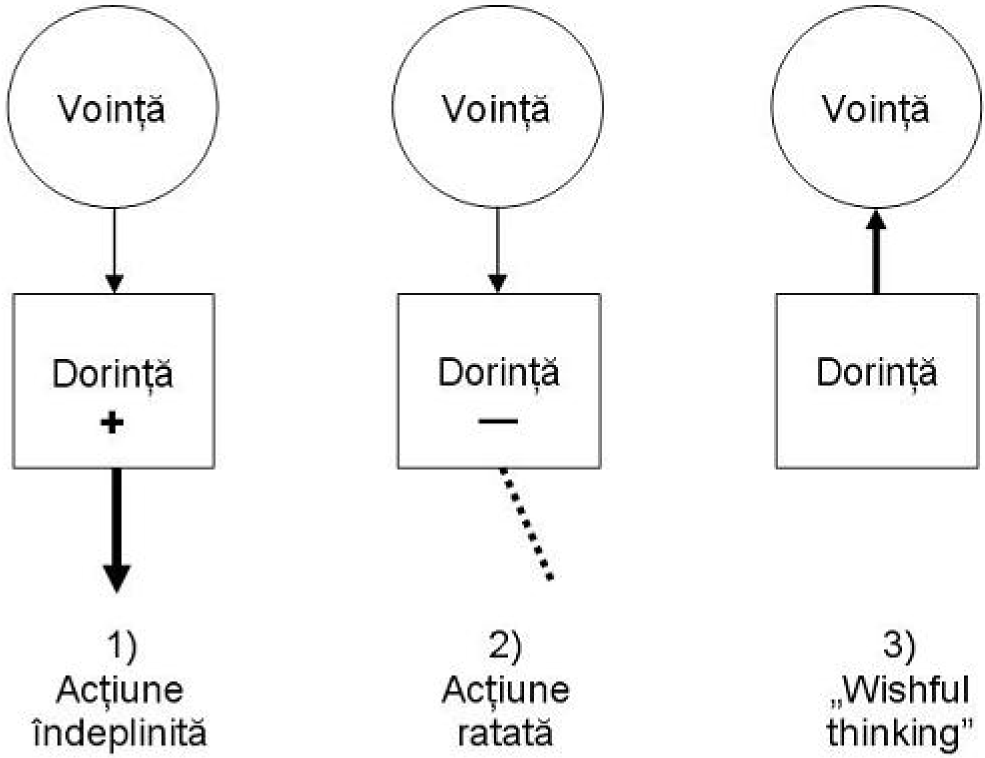

Figura: Relaţia dintre *Voinţă* şi *Dorinţă*

9 iulie 2012

REIKI WU-WEI

Golul sau Tao înseamnă deplina libertate

Cea mai înaltă stare a minţii, în budism, este cea de Gol sau Vid (sanscr., *shunyata*). Denumirea este înşelătoare, iar teologii altor religii au jubilat, acuzându-i pe budişti să zeitatea lor supremă este Nimicul steril sau că sunt atei. Nimic mai fals. Budismul numeşte Gol sau Vid metafizic acea stare absolută „golită" de caracteristicile obişnuite, aflată mai presus de dualitate şi relativitate. E o stare „golită" de cuvinte ce ar putea-o descrie, „golită" de obiecte şi fiinţe, dar totuşi atât de plină şi completă, încât i-a uimit până la lacrimi pe toţi înţelepţii care au atins-o.

În taoism, această stare supremă e numită Tao. Taoiştii au încercat definirea sa prin noţiuni simultan opuse, care sfârşesc inevitabil prin buimăcirea raţiunii. Exprimarea taoistă, ca şi cea din budismul Zen, este antinomică, paradoxală şi la fel de neînţeles.

Să încercăm totuşi o înţelegere parţială! Golul sau Vidul metafizic poate fi oarecum asemănat cu spaţiul obişnuit. Spaţiul permite obiectelor să se mişte în el, le oferă această LIBERTATE. Similar, dar la o scară universală, Golul (*shunyata*) oferă un potenţial infinit de libertate. Cu alte cuvinte, în starea supremă simţi libertatea de a face orice**, ceea ce este imposibil în lumea manifestată, îngrădită de legi şi reguli. Putem numi această stare ABSOLUTA LIBERTATE (A.L.), sau AL-Dumnezeu*.

Sufletul care ajunge în acel plan existenţial se simte infinit de generos, plin de fericire, dornic de a-şi dărui ajutorul plin de compasiune. Simte atunci dorinţa de a dărui fiinţelor toată energia sa purificatoare, puternică. Nu doar ca răspuns la rugăciuni, ci continuu, Starea supremă îşi trimite toată puterea binefăcătoare fiinţelor Creaţiei.

* Creştinii sunt învăţaţi să îl descopere pe Dumnezeu ca pe o Persoană, pentru că are sentimente de compasiune, inteligenţă şi îşi oferă cu generozitate Harul. Budiştii şi taoiştii l-au experimentat pe Dumnezeu ca fiind o stare mentală, impersonală, denumită Gol. Ei au transmis această învăţătură tradiţională urmaşilor. Pentru a concilia şi unifica cele două perspective diferite asupra aceleiaşi Realităţi, propun aici denumirea de „AL-Dumnezeu".

** A face orice nu înseamnă a face Binele şi Răul! Ceea ce provine din starea supremă nu poate fi decât BUN în înţelesul creaturilor. Dumnezeul Absolut este mai presus de binele şi răul pământesc, dar nu Dumnezeu a creat Răul şi nici nu îl admite în sfera Sa. Filosofic vorbind, există un bine şi un rău relative la interesele noastre personale, dar mai există un Bine şi un Rău absolute, clar definite de legile universului.

Orice creează Dumnezeu este BUN pentru creaturi. Orice i se opune în lumea creaţiei, este satanic, chiar sub pretexte de genul *„Să ne fie şi mai bine!"* *„Să ducem binele la extrem!"*. Acolo nu e vorba de Bine. Binele divin este însoţit mereu de moderaţie, de calea de mijloc, de armonia dintre părţi.

AL-Dumnezeu susţine viaţa în univers

Asta face în realitate AL-Dumnezeu: îşi trimite energia sa universală, purificatoare, care întreţine viaţa, către toate ungherele universurilor. În permanenţă, fără pauze, într-o cantitate constantă şi suficientă, dintr-o generozitate fără limite.

Cum se face atunci că la noi ajunge prea puţină? Dacă ar fi suficientă, viaţa ar fi de 10 ori mai lungă, ar lipsi bolile, supărările ar fi superficiale şi uşor de trecut, traiul ar fi mult mai plăcut şi fără stres, cum era în Grădina Edenului. Este clar că ceva intervine pe traseul de la AL-Dumnezeu la om.

Planeta e înconjurată de nori întunecaţi invizibili, iar oamenii au în aură nori negri sau cenuşii. Aceste impurităţi sunt blocajele care se interpun în calea energiei binefăcătoare (Reiki, Sfântul Duh etc.) venite de la Divinitatea Supremă. De asta e viaţa noastră grea sau urâtă, dificilă sau dureroasă: din cauza acestor obstacole obiective existente pretutindeni în noi şi în jurul nostru.

Aceste obstacole au fost create tot de către oameni, de-a lungul timpului istoric, prin „păcatele" lor (acţiuni contrare Legilor Divine care guvernează Universul). În budism, ele se numesc acţiuni „nejuste" sau incorecte (aducătoare de suferinţă, în virtutea legii cauzei şi efectului). Cum totul este „material" în Univers, orice gând sau emoţie se materializează cumva, orice faptă sau comportament lasă urme mai mult sau mai puţin vizibile. Iar tot ce NU urmează liniile Armoniei Divine capătă culori închise, cenuşii, negre, neplăcute estetic. Aceste energii inferioare se coagulează (pe principiul „ceea ce se aseamănă, se adună") şi devin compacte, mai greu de dispersat de energia alb-strălucitoare venită de la AL-Dumnezeu.

Este nevoie de oameni puternici care să strângă lumina divină în fascicule laser. Ei se numesc sfinţi, maeştri, învăţaţi, înţelepţi, iniţiaţi, aleşi ai Domnului. Sunt nişte „relee" divine, preluând energia alb-strălucitoare perfectă, redirecţionând-o, chiar amplificată, către oamenii din apropierea sau depărtarea lor. Astfel reuşesc ei să penetreze armura păcatelor cu care suntem toţi încătuşaţi, îmbunându-ne traiul şi caracterul într-o oarecare măsură.

Se spune că unicitatea şi măreţia prezenţei pe Pământ a Mântuitorului Isus au constat în faptul că El a reuşit să spargă mari breşe printre norii energetici care înconjurau planeta, deschizând astfel o nouă eră spirituală pentru întreaga omenire, o şansă în plus pentru fiecare om de a se îmbunătăţi. (la asta s-ar referi citatul «*Fiara pe care ai văzut-o era şi nu mai este...*» – Apocalipsa 17:8)

De aici, unii au concluzionat, absolut greşit, că toţi cei care îşi spun „creştini" sunt deja mântuiţi, putând omite efortul personal de optimizare prin fapte şi atitudini...

Principiul fundamental în Reiki

Relee divine încearcă să fie şi chiar reuşesc practicanţii de Reiki tradiţional (linia fondatorului Usui). Şi ei mediază, la început mai modest, retransmiterea energiei venite de la AL-Dumnezeu.

Este însă foarte importantă recomandarea fermă primită la iniţierea în gradul II: „*Trimite energia Reiki spre BINELE SUPERIOR al destinatarului ales de tine!*” Aceasta este cheia succesului şi ceea ce diferenţiază Reiki tradiţional de alte feluri de „Reiki” inventate ulterior sau de toate formele de magie. Din nefericire, ca orice lucru foarte bun, este dificil de pus în aplicare şi chiar de priceput.

Când trimiţi energie universală (numită şi Reiki) gândind că este spre BINELE SUPERIOR al ţintei tale, înseamnă că te fereşti să amesteci şi intenţiile tale omeneşti. Doar aşa poţi păstra puritatea iniţială a energiei Reiki (numită energie *neinformată*). Este un fel de binecuvântare foarte eficientă. Orice gând egoist***, adăugat de tine în mod inconştient sau voluntar, va coborî automat vibraţia energiei emise (numită acum energie *informată*). Ceva-ceva tot se păstrează, dar nu mai este energia pură originară.

*** Poate fi un gând egoist şi cel de a vindeca respectiva persoană. Dacă ţi-a plătit şedinţa de tratament Reiki, te simţi obligat s-o recompensezi prin ceea ce se aşteaptă: îmbunătăţirea sănătăţii sale. Ai dorinţa omenească de a o face bine. Numai că aceasta ar putea veni în contradicţie cu BINELE SĂU SUPERIOR, care ar putea-o obliga la suferinţă psihică sau trupească, spre „arderea karmei” spiritului său.

Este deci necesar, în primul rând, ca terapeutul Reiki să aibă descopere semne sau să primească indicii dacă este cazul să intervină cu Reiki asupra acestui pacient, iar în al doilea rând, să acţioneze cu detaşare şi cu încredere în beneficitatea energiei universale. Reiki autentic presupune un discernământ spiritual, căci el nu este (doar) o terapie energetică standard, precum acupunctura.

Mare Maestru de Reiki este cel care reuşeşte să se detaşeze perfect de actul terapeutic, interesat fiind de vindecarea holistică, adică de purificarea întregului sistem trup-suflet-spirit al celui aflat în grija sa temporară. Transmiţând astfel energia Reiki originară, nemodificată de intenţii omeneşti urgente (în afară de dorinţa de inundare masivă cu energia DIVINĂ, a BINELUI, a DUHULUI SFÂNT), ea va opera transformări la toate nivelele energetice şi în ritmul propriu pacientului. Cei care forţează efecte spectaculoase nu sunt Maeştri Reiki, ci poate vraci ori şamani.

Trimiterea energiei în mod detaşat nu înseamnă deloc lipsa unor efecte evidente, ci doar că acestea ar putea diferi de ceea ce ne aşteptăm cu toţii. Orice transmisie de energie Reiki este însoţită de efecte minunate, mai rapide sau mai lent observate, fiindcă ce vine de la Dumnezeu aduce întotdeauna succes şi binecuvântări.

Prin urmare, un practicant de Reiki autentic trebuie să nu adauge propriile intenţii, ci să emită energia divină în starea sa originară, aşa cum a primit-o, spre BINELE SUPERIOR al fiinţei care o primeşte.

În fond, această recomandare este identică cu ceea ce prescrie dificila Karma-yoga: *„Acţionează în permanenţă detaşat de fructele acţiunii tale, consacrându-le dintru început Divinităţii!”*

Mai detaliat, cum scria Annie Bessant: «Să faci bine de dragul binelui, nu în nădejdea unei răsplate. Să lucrezi de dragul muncii şi nu cu speranţa de a-i vedea urmările. Să te pui în serviciul lumii pentru că o iubeşti şi nu poţi face altfel. Gândeşte-te cum ai face un lucru dacă ai şti că Maestrul ar veni imediat să-l vadă; în acest fel trebuie să-ţi îndeplineşti munca.» (citat din *„La picioarele maestrului”*)

Şi este acelaşi lucru cu principiul taoist Wu-wei (non-acţiunea, acţiunea naturală, sincronicitatea continuă), respectiv *a acţiona fără luptă, fără efort, în profunda pace a minţii* (similar cum apa curge fără efort, prin grija legilor invizibile ale gravitaţiei). Aceasta este o fază înaltă, greu de atins, specifică doar marilor maeştri din orice cale spirituală (Reiki, yoga, taoism, budism, creştinism etc.) sau acelor spirite angelice întrupate, nativ pure.

O acţiune Wu-wei exemplară găsim şi în Noul Testament. Maestrul Isus i-a spus femeii vindecate după atingerea hainei Sale *„Credinţa ta te-a mântuit!”* (Marcu 5:25-34). Isus era un releu perfect pentru energia Divină, iar femeia a atras-o, fără voinţa sau cunoştinţa Nazarineanului. Aşa se comportă, automat, energia divină atunci când este disponibilă cu generozitate şi, mai ales, fiind dorită cu disperare. Maestrul nu trebuie să facă mare lucru, ci doar să fie deschis curgerii netulburate a energiei Reiki prin sine. (În alte cazuri, Maestrul poate interveni cu multă ştiinţă şi forţă spirituală, pentru a realiza adevărate miracole, care altfel nu s-ar ivi de la sine.)

Să luăm o situaţie comună printre reikişti: vrei să tratezi un membru apropiat al familiei tale (soţ, copil, părinte). Ca om obişnuit, gândeşti că vrei neapărat să-i dispară boala şi suferinţa. Ce ar însemna ca acest pacient special să NU se vindece, în virtutea „binelui superior”?! Chinurile sale vor continua, măcinându-te şi pe tine, neputinciosul. Mai mult, dacă tu, ca om foarte apropiat şi care vrei să-l ajuţi, vei fi obligat să suferi alături de el, pentru „arderea karmei” împreună, eşti gata pentru sacrificiul de sine?!

Iată deci ce dificultăţi nebănuite pot apare pe drumul către măiestria în Reiki. Adevăratul Reiki este şi o cale spirituală (numită aici „Reiki Wu-wei”), iar profesorul trebuie să sublinieze acest lucru dacă şi elevii au intenţii serioase. De aceea, este de mare folos incursiunea teoretică şi practică în alte căi spirituale autentice, ceea ce mulţi maeştri deja fac.

Recomandarea de a transmite energie spre BINELE SUPERIOR al primitorului contrazice modul nostru natural de a acţiona. Întotdeauna

făurim întâi în minte cu acurateţe planul, scopul şi apoi trecem la realizare. Chiar şi tehnicile parapsihologice ori magice prescriu să ne fixăm bine în minte obiectivul, pentru a avea succesul dorit. În schimb, principiul Wu-wei aplicat în Reiki pare că, dimpotrivă, ne obligă să acţionăm fără a şti ce vom obţine. Nu ar fi mai simplu să spunem o rugăciune, pur şi simplu, fără atâtea complicaţii?!

„Dacă e cu putinţă, rezolvă asta cum îţi cer, Doamne! Dacă nu, facă-se Voia ta!"

Răspunsul este că Reiki Wu-wei este realizat cu smerenia rugăciunii, dar cu forţa şi ştiinţa iniţierii. Reiki este o rugăciune, dar una specială: nu ne rugăm LA Dumnezeu, ci ÎN Dumnezeu (cum i-a sugerat maestrul Yogananda unui discipol [23]). Iniţierea în Reiki ne oferă o Putere pe care nu o aveam înainte. Abia după ce primim acest har, devenim „relee" pentru energia divină. Desigur că, la început, nu putem controla tot ce se întâmplă, ci mai mult asistăm uimiţi la fenomene interesante, iar uneori miraculoase. Numai exersând, ajungem să înţelegem ce facem, până când vom atinge, la un moment dat, pragul măiestriei.

Marii şi rarii maeştri sunt conştienţi de transformările din sistemul trup-suflet-spirit ce se petrec la sosirea energiei Reiki şi înţeleg restricţiile karmice concrete. Aceşti Maeştri nu mai sunt simpli reikişti, ci au devenit canale divine universale, care au dreptul şi înţelepciunea divină de a realiza chiar minuni autentice – sunt Sfinţi şi Îngeri printre oameni.

Fiind atât de greu de urmat, ar fi prea mult să cerem reikistului să aplice Reiki Wu-wei de la început. Totuşi, prin studierea şi altor căi spirituale serioase, prin meditaţie şi reflectare individuală, practicantul se va apropia de înţelegerea acestui principiu celest şi va începe să-l pună în acţiune. De putut, se poate.

SFAT PRACTIC: În Siberia, la aborigenii Koryak, şamanii se împart în două categorii: familiali (terapeuţi ai rudelor apropiate) şi profesionişti. Numai cei mai puternici şi mai avansaţi se încumetă să trateze orice client. (informaţie din „*Calea şamanului - un ghid pentru putere şi vindecare*", de Michael Harner)

Acelaşi lucru îl putem spune şi despre terapeuţii Reiki. Putem trata cu toată compasiunea şi gratuit colegi, prieteni, oameni oarecare. Astfel ne testăm puterile şi cunoaştem latura practică a Reiki-ului. Totuşi, puţini au şi vocaţia vindecărilor şi numai acestora le este recomandat să devină terapeuţi profesionişti folosind Reiki ori alte metode.

27 iulie 2014

---

[23] http://paramhansayogananda.wordpress.com/experiente-cu-yogananda/roaga-te-in-dumnezeu/

HIPNOZĂ ŞI MENTALISM

ETERICUL, SECRETUL HIPNOZEI (noţiuni esoterice)

Savanţii contemporani au descoperit că spaţiul conţine o energie care îl umple complet – „energia vidului" sau „energia punctului zero" (fiindcă ea continuă să existe chiar şi la temperatura absolută de 0 grade Kelvin). Niciun loc nu este gol, ci este pătruns de acest câmp universal. Din el, cu metode potrivite, putem obţine oricâtă energie avem nevoie. Cu mult timp înainte, esoteriştii l-au numit planul sau câmpul eteric.

În jurul şi în interiorul fiinţelor vii, câmpul eteric este bine structurat, dens şi foarte dinamic, purtând numele de corp eteric, prin care circulă energia vieţii (numită şi prana, ki, chi etc.).

Ţesuturile fizice sunt impregnate cu ţesut eteric sau dublu energetic. Cel mai bine „irigat" cu fluid eteric este ţesutul nervos, cel mai slab „irigat eteric" fiind ţesutul osos. De aceea, pasele biomagnetice dau cele mai rapide rezultate asupra tulburărilor de nervi şi mai greu sau deloc asupra oaselor.

Creierul este organul cel mai burduşit cu ţesut nervos, iar creierul eteric îl copiază în detaliu (sau invers!). În creierul eteric există şi mintea, care este un conglomerat energetic ce nu are un corespondent fizic observabil. În minte se găseşte conştiinţa sau conştientul – decidentul şi observatorul pe care îl considerăm a fi EU-l nostru.

Tot în planul eteric există şi memoria, o structură separabilă de minte. Amnezia apare când se întrerupe comunicarea minţii cu memoria.

Volatilitatea multor funcţii cerebrale poate fi explicată tocmai prin caracteristica de fluiditate, de curgere a substanţei eterice. Funcţionarea creierului va trebui analizată în planul eteric pentru a fi corect înţeleasă.

Se ştie că doar o mică parte din ceea ce percepe inconştientul ajunge la conştient. O problemă încă nedesluşită este că multe din aceste informaţii nu ajung pe cale senzorială la inconştient, ci nu se ştie cum. Explicaţia este următoarea: informaţiile ajung la creierul eteric prin câmpul eteric, care transmite nu numai senzaţiile fizice, dar şi cele inaccesibile fizic, precum şi gânduri, sentimente, care călătoresc pe căi mai subtile.

Dacă avem un creier eteric, vor exista şi simţuri eterice sau energetice. De fapt, nu există decât simţurile energetice!... Senzaţiile vin pe canalele eterice care, în mod obişnuit, sunt suprapuse cu nervii senzitivi fizici. De exemplu, cu toţii vedem cu ochii, unde se găsesc nervii senzitivi (conurile şi bastonaşele retinei). Însă în anumite condiţii experimentale, deviind canalul eteric vizual, să zicem către palmă, am

putea vedea cu mâna şi degetele (este fenomenul paranormal denumit în parapsihologie percepţie dermato-optică).

Mai mult, scoţând din alinierea cu corpul fizic o parte a dublului eteric, am putea să ne extindem un fel de tentacul eteric prin care să percepem realitatea de la distanţă. Prin acest fascicul am putea, de exemplu, să vedem ce se întâmplă de cealaltă parte a zidului (vederea eterică). Acestea nu sunt ipoteze, ci experimente confirmate şi reconfirmate!

Ca o paranteză, în cadrul practicilor spirituale orientale se vorbeşte uneori despre TRANSFERUL UNEI ABILITĂŢI PARANORMALE de la Maestru la discipol. Într-un astfel de caz rar şi incredibil, Maestrul degajă şi trimite o porţiune din energia eterică a creierului său spre creierul discipolului, care va ajunge exact în porţiunea responsabilă de performanţa paranormală. Din acel moment de Graţie, adeptul se trezeşte că poate manifesta aceeaşi capacitate uluitoare...

În timpul somnului normal are loc o ieşire a întregului dublu eteric lângă trup, de unde se poate alimenta nestingherit cu energie cosmică regenerantă. În stare de veghe, când etericul este aliniat cu corpul fizic, accesul la energie este mai greoi, insuficient pentru o refacere completă a energiei pierdute peste zi. Pe timpul somnului, dublul eteric nu pleacă de lângă corp, iar mintea obosită nu percepe realitatea eterică decât într-un mod neclar, uneori sub aparenţa viselor.

Întărindu-ne creierul cu suficientă energie eterică, putem începe să distingem mai clar realitatea eterică de lângă noi, să ne controlăm visele (vise lucide) şi, în final, chiar să ne dedublăm.

ALCOOLUL şi unele DROGURI pot ajuta uneori la separarea brutală a etericului de fizic, dar cu efecte nedorite şi PERICULOASE, căci mintea omului obişnuit nu are suficientă energie pentru a controla fenomenele ciudate ce apar. În plus, apare crunta dependenţă şi afecţiunile somatice conexe substanţelor ingerate, dintre care unele sunt ucigaşe. Mai bine lipsă de aşa ceva!

Prin dedublarea eterică, unii oameni îşi desprind de trup un fel de robot eteric dotat cu toate simţurile, care poate vizita lumea eterică. Aceasta este un fel de dublură aproximativă a lumii fizice. S-ar putea spune că este o lume paralelă, fiindcă poţi face acolo acţiuni care nu se repercutează asupra vieţii fizice (vezi relatările lui Robert Monroe[24]). Lumea eterică are o frecvenţă de vibraţie ceva mai rafinată decât creierul eteric; este ca şi cum am compara aerul cu pământul – poţi înălţa de la sol un balon care să plutească în aer ceva timp, după care va coborî obligatoriu pe pământ.

Există mii de relatări (numai în SUA) ale unor persoane care susţin că au fost răpite de extratereştri. Cele mai multe sunt susţinute cu mărturii imbatabile obţinute sub hipnoză. Unii specialişti nu cred că fenomenul este real, ci dau vina pe sugestiile implementate involuntar de

---

[24] http://www.scribd.com/doc/30902456/Robert-Monroe-Calatorii-Extra-Corp-or-Ale

poveştile similare din mass-media. Ar fi un fel de epidemie psihică ce atacă subconştientul oamenilor mai influenţabili. Poate că unele cazuri au această explicaţie... Dar eu cred altceva. Poate că cele mai multe răpiri nu sunt fizice, mai ales când nu există probe concrete. În schimb, ar putea fi vorba de RĂPIREA CORPURILOR ETERICE ale victimelor. Astfel, totul se explică şi contradicţiile dispar. Operaţiile medicale asupra corpului eteric pot lăsa chiar urme fizice, reclamate de unii contactaţi.

Deciziile robotului trimis în planul eteric le ia aceeaşi conştiinţă fizică umană, adică ceea ce numim EU sau EGO.

Însă MAI EXISTĂ UN DECIDENT în fiinţa psihică, cărora unii i-au spus subconştient sau inconştient. (Atenţie la sensul cuvintelor: inconştientul nu este deloc neinteligent şi nici lipsit de conştiinţă!) Acesta este pus în evidenţă nemijlocit în experimentele hipnotice. Cine altcineva decât subconştientul declanşează procesul hipnotic?! Căci mintea conştientă, dorind în mod natural să controleze realitatea, nu ar putea să manifeste, ea însăşi, fenomenele stranii precum halucinaţiile, amneziile etc.

Prin prisma celor menţionate de noi cu alte ocazii, acest decident subconştient este cunoscut şi sub numele de minte astrală.

DECIDENTUL SUBCONŞTIENT ÎN PSIHOLOGIE

Faptul că mai există un decident subconştient, altul decât conştientul, a fost dovedit empiric de către Ernest Hilgard, un cercetător contemporan al hipnozei. Întâmplător, acesta a remarcat existenţa unui „observator ascuns”, care intră în funcţiune când conştientul este sub sugestie hipnotică şi care este tot timpul atent şi perfect conştient. El este mereu acolo, ca un înger păzitor, privind tot ce se întâmplă printr-un fel de tunel.

În viaţa curentă, cele două sisteme de control funcţionează permanent simultan, dar pe nivelele diferite specifice fiecăruia. În condiţii de hipnoză, putem intra în legătură şi pune în evidenţă „observatorul ascuns”, cel care supervizează întregul experiment hipnotic şi se asigură că subiectul nu face şi nu păţeşte nimic rău.

Marele hipnoterapeut Milton Erickson subliniază respectul fundamental datorat subconştientului clientului, care deţine toate resursele necesare vindecării, fiecare persoană atingându-şi obiectivele în modul său propriu, nu după schemele terapeutului. În hipnoza tradiţională, inconştientul era asemănat cu un computer, căruia terapeutul îi introduce diverse programe. În noua hipnoză ericksoniană, inconştientul este solicitat ca o entitate superioară, depozitară a tuturor programelor posibile. Rezolvarea problemelor există deja în inconştient şi, prin terapie, ea prinde formă la nivel conştient. Soluţiile nu au fost

utilizate până acum în mod automat din cauza limitelor puse de experienţele anterioare conştiente ale pacientului.

Există o modalitate simplă şi directă a terapeutului de a comunica cu inconştientul clientului: prin semnalizare ideomotorie. Aceasta înseamnă că inconştientul clientului hipnotizat va răspunde cu DA, NU sau NU ŞTIU la întrebările terapeutului, în mod convenţional, prin mişcări ale degetelor, capului sau chiar prin mişcările unui pendul radiestezic ţinut între degetele subiectului!

În acord cu Milton Erickson, Peter Francuch vorbeşte despre cele două minţi: mintea exterioară (conştientul) şi mintea interioară (subconştientul). «*Mintea interioară cunoaşte perfect toate problemele clientului, motivul lor şi modul de rezolvare a lor, care este unic pentru fiecare individ în parte. Ştie totul despre omul respectiv şi ce fel de ajutor este necesar.*»

Iată şi câteva sfaturi pentru hipnoterapeuţi, din perspectiva sa, ceea ce pune în evidenţă şi mai clar cât de independentă şi înţeleaptă este mintea subconştientă.

« - Când îi dai clientului sugestii, întotdeauna să verifici ce părere are mintea sa interioară, dacă le acceptă sau nu, dacă vrea sau nu vrea să le îndeplinească. Astfel, accentuezi pe libertatea ei de alegere, iar dacă răspunde afirmativ, mintea interioară se va angaja să coopereze şi să-ţi îndeplinească sugestiile. În cazul unui răspuns negativ, trebuie să găseşti ce este în neregulă cu ele, de ce nu au fost acceptate şi ce fel de sugestii sunt necesare în acest caz particular.

- De asemenea, când începi să rezolvi o problemă, întreabă mintea interioară dacă clientul este gata să abordeze acea problemă, să scoată la lumină cauza din spatele ei şi să scape de ea.

- Când consideri că ai terminat de lucrat asupra unei probleme, verifică întâi dacă mintea interioară consideră şi ea că problema a fost rezolvată şi dacă clientul este gata să treacă la următoarea problemă.

Aplicarea acestor proceduri de verificare este o regulă de bază a hipnozei spirituale.» [25]

Consider că acest principiu trebuie să stea şi la baza oricărei practici spirituale, care altfel s-ar baza doar pe autorităţi exterioare şi şi-ar formula scopuri fără atingere a esenţei individuale. DRUMUL SPRE SPIRIT TRECE PRIN SUBCONŞTIENT!

Prof.dr. Ion Dafinoiu, psihoterapeut, scrie despre potenţialul extraordinar de transformare interioară pe care îl oferă simpla luare la cunoştinţă că există un decident subconştient: «*Au fost pacienţi care mi-au spus, spontan, că momentul „convertirii" la doctrina inconştientului a fost cel mai important moment al terapiei prin hipnoză!*»

Suntem şi noi în consens, considerând că rândurile de faţă, ca şi celelalte articole pe care le-am scris, pot schimba în bine pe mulţi dintre cei care le vor citi...

---

[25] http://www.hermes-press.com/francuch1.htm

SCOPURILE HIPNOZEI

Hipnoza poate fi utilizată în scop terapeutic, experimental şi de spectacol.

Hipnoza EXPERIMENTALĂ este realizată, în cazurile cele mai fericite, de savanţi bine pregătiţi, în laboratoare de cercetare ultramoderne. În cazurile nefericite, diverşi amatori iresponsabili îşi găsesc victime printre colegi sau prieteni gata să-şi lase mintea la cheremul lor.

Mai există o a treia posibilitate, ca unele persoane să se auto-hipnotizeze în diverse scopuri, pragmatice (de exemplu, pentru numere de mentalism) sau spirituale (stări de transă mistică).

Hipnoza TERAPEUTICĂ este realizată de medici sau psihoterapeuţi atestaţi, iar utilizările ei sunt benefice pentru sănătatea psihică a pacienţilor. Uneori, chiar şi hipnoterapeuţii descoperă lucruri foarte interesante pe parcursul şedinţelor, care le pot schimba optica asupra lumii. Aşa s-a întâmplat cu unii actuali cercetători spirituali precum dr. Brian Weiss (vezi cartea „Multe vieţi, mulţi maeştri - o mărturie a reîncarnării"), dr. Michael Newton (vezi trilogia „Călătoria sufletelor", „Destinul sufletelor", „Viaţa dintre vieţi") şi mulţi alţii. Hipnoza regresivă poate fi folosită pentru aducerea pacientului în trecutul său traumatizant recent, în copilărie sau chiar mai departe, până în vieţile anterioare ale spiritului sau între vieţile terestre... Aici deja vorbim de terapii spirituale, neomologate de medicina oficială.

Putem adăuga şi hipnoza pentru optimizare în domenii precum sportul sau leadership-ul (pentru eliminarea emotivităţii în situaţii de concurs sau perfecţionarea însuşirii unor deprinderi etc.).

Hipnoza de SPECTACOL este realizată asupra voluntarilor din public de către un operator experimentat şi talentat, care, lucrând la lumina reflectoarelor şi în gălăgia spectatorilor – deci în condiţiile cele mai grele – nu îşi poate permite tatonări sau erori. Hipnotizatorul de scenă trebuie să fie dotat cu anumite capacităţi paranormale, chiar dacă nu le poate explica sau declară că nu le are.

Hipnoza de scenă oferă învăţăminte şi o distracţie pe cinste, dar poate avea uneori şi efecte negative. Ele au fost expuse, printre alţii, de Jeremy Wheeler, un fost hipnotizator [26].

Hipnoza clasică şi cea de scenă diferă ca scop. În plus, pentru hipnoza clasică, formală sunt necesare nişte condiţii diferite (un cabinet, linişte relativă, o voce calmă şi fermă a operatorului, fixarea privirii subiectului sau alte forme de inducţie hipnotică, colaborarea deplină dintre inductor şi indus etc.). Totuşi, în final se ajunge la acelaşi punct critic de sugestibilitate crescută şi subordonare a subiectului la cuvintele inductorului (nu şi la cele ale altor persoane!).

[26] http://www.dangers-of-hypnosis.co.uk/hypnotist_dangers_of_stage_hypnosis.html

Poate veţi fi uimiţi, dar se poate induce transa hipnotică şi în lipsa relaxării! De exemplu, dervişii dansatori îşi autoinduc transa învârtindu-se pe loc. S-au obţinut experimental şi în laborator astfel de transe fără relaxare. O transă hipnotică hiperalertă se caracterizează printr-o tensiune sanguină şi atenţie sporite.

HIPNOZĂ SAU MESMERISM?

Ajunşi aici, trebuie să facem o diferenţă didactică între hipnotism şi mesmerism. Cuvântul mesmerism provine de la Franz Mesmer, medic vienez, care folosea „magnetismul animal" în vindecările sale. În principiu, vindecătorul mesmerian scoate din corp sau respinge fluidul vital al pacientului şi îl înlocuieşte cu al său propriu. Aşa procedează astăzi vindecătorii cu bioenergie.

Putem folosi, prin extensie, cuvântul *mesmerism* pentru efectele spectaculoase realizate de „hipnotizatorii de scenă", pentru a sublinia că ele sunt realizate prin talentul, munca şi energia eterică manipulată de ei. În cazul mesmerismului, subiectul are un rol secundar, efortul principal realizându-l operatorul, cu ştiinţa lui.

În schimb, hipnotizatorul (de la grecesul *hipno* – somn) induce subiectului un fel de somn special (prin metode clasice de tipul focalizării pe un stimul până la inducerea relaxării mentale şi corporale) şi anumite sugestii. În hipnoză, în cadrul interacţiunii inductor-indus, cel din urmă, subiectul, este cel mai important factor (el intervine cu imaginaţia, sugestibilitatea, încrederea, expectanţele sale etc.).

Hipnoza are asemănări atât cu somnul, fără a fi somn, cât şi cu starea de veghe, fără a fi veghe, dar cele mai multe asemănări le are cu starea hipnagogică (dintre veghe şi somn), când în mod natural apar imagerii şi halucinaţii.

La ora actuală nu se foloseşte aproape deloc cuvântul mesmerism şi, de exemplu, în limba engleză, deşi există verbul *to mesmerize* (sinonim cu *to hypnotize*), veţi găsi doar sintagma „*stage hypnosis*".

Conform DEX, substantivul *mesmerian* provine din francezul *mesmerien*. Mesmerianul este un „adept al mesmerismului", dar asta sună de parcă vorbim de o sectă!... De aceea, deşi încă nu apare în DEX, prefer cuvântul *mesmerist*, care sugerează o ocupaţie concretă, nu doar o credinţă. Mesmeristul a mai primit denumirea modernă de *mentalist*.

Mentalistul canadian cu nume de scenă Messmer se autodefineşte ca fiind „*fascinator*" şi recunoaşte că foloseşte şi transferul de energie [27].

Mentalistul britanic Derren Brown demonstrează în emisiunile sale TV cât de spectaculoasă este manipularea energiei eterice [28].

De reţinut: Mesmeristul (mentalistul) controlează foarte bine dublul său eteric şi al subiecţilor săi.

---

[27] https://www.youtube.com/watch?v=mkO4GyDIJyo
[28] https://www.youtube.com/watch?v=dmVfHZgHMUk

TIPURI DE HIPNOZĂ

Analizând mecanismele psihice implicate în hipnoză, ne vom opri asupra celor principale: auto-hipnoza şi mesmerismul. Consider că focalizarea cercetărilor viitoare pe înţelegerea acestora este esenţială.

În funcţie de formele exterioare pe care le îmbracă, hipnoza poate fi de mai multe tipuri, dar în fiecare vom întâlni cele două mecanisme fundamentale amintite:

1

Autohipnoza involuntară sau automată. Este un fenomen comun, cotidian. Îl întâlnim, de exemplu, în starea de reverie sau când privim un film artistic interesant sau lecturăm captivaţi o carte. Atunci suntem „absorbiţi" – uităm că e vorba de o simplă ficţiune şi ne lăsăm purtaţi de sugestiile autorilor. Lectura unei cărţi ne antrenează mai mult imaginaţia decât un film, creând-ne astfel o aventură interioară mai frumoasă.

Unele persoane care practică anumite sporturi (de exemplu, jogging) intră spontan într-o stare de transă hipnotică, creierul lor eliberând endorfine. Ele mărturisesc faptul că au devenit dependente de respectivul sport, neştiind însă cauza psihică.

Pescuitul, prin fixarea ochilor pe firul undiţei, va duce la îngustarea atenţiei şi la o stare de transă, iar apoi la dependenţă de această ocupaţie autohipnotică.

Cercetările în domeniu arată că *efectul placebo* a devenit mai puternic în ultimii ani (reacţia biologică pozitivă la un fals medicament, dar prezentat drept autentic de către medic).

Mai există şi autohipnoza negativă, transa spontană a persoanelor ce suferă de *depresie* sau anxietate.

Un alt exemplu nedorit este *hipnoza de autostradă*, care apare mai ales noaptea. Rulând pe şoseaua monotonă, şoferul obosit fixează cu privirea becurile maşinii din faţă sau doar şoseaua – iată condiţiile în care şoferul poate aţipi, adică intra în stare hipnotică involuntară şi necontrolată, cu urmări posibil tragice.

2

Autohipnoza voluntară. Omul foloseşte diverse metode verificate pentru a intra într-o stare modificată de conştiinţă. De exemplu: metodele de autosugestie, trainingul autogen, sofrologia, procedee de yoga, tehnici şamanice etc.

3

Hipnoza clasică, formală. Necesită prezenţa unui operator care oferă ocazia şi stimulii potriviţi pentru ca subiectul să trăiască o intensă absorbire interioară, ce conduce la o stare de conştiinţă modificată

(autohipnoza). E nevoie şi de colaborarea deplină a subiectului. Dacă operatorul posedă şi calităţi biomagnetice evidente, putem spune că se adaugă şi o doză de mesmerism.

4

Hipnoza (mesmerismul) de scenă. Poate avea uneori un caracter pronunţat mesmeric, după cum, la fel de bine, putem vorbi şi de o doză importantă de autohipnoză. Aceasta din urmă rezultă atât din folosirea procedeelor clasice de hipnoză, cât şi din faptul că, odată ce subiecţii şi-au dat acordul de a „se da în spectacol", decidentul lor subconştient este dispus să-i ajute la jucarea rolului asumat. Deci ei nu se prefac că sunt hipnotizaţi!

5

Mesmerism ocult. Nu solicită acordul subiectului, care devine practic o „victimă". Un exemplu pozitiv ar fi spectacolele de mentalism sau fachirism.

Din păcate, poate deveni şi o metodă de *agresiune psihică* utilizată de satanişti, traficanţii de carne vie şi alţi împătimiţi de putere fără scrupule morale! Este nelipsită din panoplia procedeelor folosite de sectele religioase pentru a-şi racola şi păstra adepţii.

Hipnoza şi mesmerismul sunt încă mistere neînţelese de ştiinţă, în ciuda vehiculării unor teorii. Fiind diametral opuse, teoriile academice asupra hipnozei nu pot fi conciliate nicicum. Hipnoza este unanim considerată un fenomen remarcabil, dar imposibil de explicat şi conceptualizat.

Pe baza noţiunilor esoterice menţionate în introducere, vom încerca totuşi să desluşim posibilele MECANISME ale acestui fenomen enigmatic de conştiinţă. IPOTEZELE pe care le inserez în textele de mai jos vor fi scrise cu acest caracter distinct de literă.

HIPNOZA DE SCENĂ: PERFORMANŢE ŞI EXPLICAŢII

Hipnoza pentru divertisment ne oferă astăzi o cazuistica video variată şi spectaculoasă, care poate fi studiată de oricine. Ea confirmă cazurile din literatura despre hipnoză sau fachirism, care păreau uneori neveridice. „*Nu cred până nu văd cu ochii mei*", este deviza scepticului, pe care îl invităm să vadă, ca să creadă...

Iată două filme cu numere de *hipnoză* (se pot numi şi *mentalism*), pe care le voi cita, încercând să le şi explic în acest capitol. Puteţi să le urmăriţi integral acum, înainte de a citi comentariile mele.

1. Gerald Rogers. Hipnoză de scenă, oferită de el în cadrul unui spectacol, cu scopul de a evidenţia imensele resurse interioare care zac nefolosite în orice om (durata 1h 27min) [29].

2. Derren Brown. Film ce arată numere de mesmerism ocult efectuate asupra unor persoane alese la întâmplare: „*Inside your mind*” (durata 1h 13min) [30].

1. Demonstraţie de hipnoză de scenă, cu Gerald Rogers

Notă: Puteţi alege oricare alt video cu hipnoză de scenă (*stage hypnosis*), căci toate conţin cam aceleaşi elemente.

CONŞTIINŢA-ZOMBI

Pe scenă, hipnotizatorul va suspenda intermitent (în momentele cheie ale spectacolului) voinţa şi simţul critic al subiecţilor aleşi. Astfel, aflându-se într-o transă uşoară, ceea ce ei vor face va scăpa de cenzura ego-ului şi chiar va fi uitat de către ei.

În general, această nouă stare de „copil” este o armă cu două tăişuri. Pe de o parte, dacă subiectul este benefic condus, poate realiza lucruri deosebite, care îi erau imposibile în starea normală de conştiinţă, condiţionată de trecut. Pe de altă parte, voinţa subiectului este la cheremul hipnotizatorului – devenind o conştiinţă-zombi, fără o personalitate bine definită. În mintea subiectului, comenzile primite de la operator trec pe primul plan, iar ceilalţi stimuli trec în plan secundar.

> Apropo de această SELECTIVITATE extremă a stimulilor senzoriali, ea apare şi în auto-hipnoza yoghină prin care se obţine *pratyahara* (retragerea simţurilor). Intrând în această stare, yoghinul nu mai percepe niciun semnal cu cele 5 simţuri, astfel nemaifiind deranjat de nimic şi putându-se concentra exclusiv pe o idee nobilă, un ideal, care îi va induce ulterior starea de transă profundă (extaz).

Cum se poate obţine o conştiinţă-zombi pe scenă? Fie prin hipnoză, fie folosind mesmerismul. Mesmeristul învăluie subiectul cu fluidul său eteric. Astfel, gândurile primului sunt receptate imediat (uneori și fără cuvinte) și țin loc de voință proprie a celui de-al doilea. Fluidul eteric al operatorului hipnotizator îi filtrează subiectului realitatea înconjurătoare, la propriu. Deci este posibilă și hipnoza fără cuvinte, care nu sunt esențiale în mesmerism, unde apare o comunicare telepatică foarte eficientă. Așa putem discerne imediat dacă avem de a face cu un procedeu de hipnoză sau unul de mentalism.

Există discuţii între specialişti privind cât de mult rău ar putea face un om total dependent de voinţa operatorului. Într-o stare de hipnoză

[29] https://www.youtube.com/watch?v=0D4IpP9hbSI
[30] https://www.youtube.com/watch?v=5iJmjpqWipM

„uşoară" limita răului este trasată doar de SIMŢUL MORAL INTERIORIZAT al subiectului. El ar putea face un rău mai mic sau mai mare, la comanda operatorului. Fiecare om are propriile sale limite morale interiorizate, stabilite de decidentul subconştient propriu.

De exemplu, s-a observat că somnambulii nu comit niciodată fapte imorale sau ucigaşe. Somnambulul se găseşte într-o stare de autohipnoză mai adâncă în care este prezentă doar conştiinţa decidentului subconştient. El poate merge şi acţiona cu ochii închişi, percepând realitatea cu văzul eteric şi având un relativ discernământ al faptelor sale.

Există şi demonstraţii contrare, cum ar fi experimentul sofisticat, dar reuşit al lui Derren Brown de a crea un ucigaş sub hipnoză: „*The Assassin*" [31].

SUGESTIA POST-HIPNOTICĂ

Observăm pe parcursul spectacolului şi introducerea unor sugestii post-hipnotice asupra subiecţilor, de obicei de a-şi aminti sau a nu-şi aminti evenimentele petrecute pe timpul şedinţei de hipnoză. Comenzile nu se adresează memoriei însăși, ci decidentului subconștient, instanța superioară care poate comuta accesul conștientului fizic între blocurile de memorie.

Sugestiile post-hipnotice pot conţine cuvinte-cod sau imagini, gesturi, simboluri etc., care îi vor declanşa ulterior subiectului un comportament inexplicabil, atunci când le percepe din nou, în stare de veghe.

În demonstraţia lui Gerald Rogers e prezentat un exemplu de reacţie posthipnotică [32] (între minutul 0:31:00 şi 0:36:00). Femeia se ridică în picioare şi chiuie la auzul cuvântului „prosperity", iar la cuvântul „safety" bărbaţii se manifestă ca nişte... centuri de siguranţă. Impulsul de a face asta le vine de la decidentul subconștient. Tot el le blochează accesul la amintirea faptului că acea comandă a fost primită de la hipnotizator cu câteva clipe înainte. Li se pare că acel comportament vine din propria inițiativă...

În alte contexte, cuvintele-cod se pot folosi şi pentru a declanşa auto-hipnoza ori în hipnoza prin telefon, după o primă şedinţă de hipnoză reuşită.

Sugestiile post-hipnotice pot fi eliminate într-o şedinţă ulterioară de hipnoză. Peste sugestia iniţială a amneziei este „suprascrisă" sugestia eliminării stimulului ascuns.

Alteori, când stimulul-cod s-a insinuat singur în minte (de obicei într-o situaţie traumatizantă), hipnoterapeutul induce sugestia rememorării conştiente a momentului critic acum uitat, eventual comandând inconştientului să disocieze emoţia negativă de faptul obiectiv. Acesta din urmă devenise un stimul-cod pentru un

---

[31] https://www.youtube.com/watch?v=oC9J6O6soHA
[32] https://www.youtube.com/watch?v=oD4IpP9hbSI&feature=youtu.be&t=31m2s

comportament dăunător, supărător pentru pacient, însoţit de aceeaşi emoţie negativă inexplicabilă.

În urma unor iniţieri spirituale de tip oriental, adepţii primesc într-un cadru special o anumită mantră. Dacă iniţiatorul este un maestru autentic, iniţierea le induce realmente o stare ce poate fi numită hipnotică, în sensul benefic de apelare a unor instanţe psihice superioare. Adepţii sunt instruiţi să continue zilnic practica repetării mantrei. Putem deci presupune că, uneori, *mantra este un cuvânt-cod* care reiterează aceeaşi stare autohipnotică de la ritualul de iniţiere.

În Programarea neurolingvistică (NLP), cuvintele-cod care declanşează reacţii posthipnotice se numesc *ancore*. Deşi NLP nu foloseşte hipnoza, fondatorii sistemului consideră că oamenii se află mereu într-o transă mai profundă sau mai superficială, aşa că mecanismele hipnozei funcţionează şi în aşa-zisa stare de veghe.

CATALEPSIA

Catalepsia este un fenomen foarte spectaculos ce desemnează blocarea, întărirea unor părţi ale trupului, ca şi cum ar fi pietrificate.

În practica hipnoterapeutică se foloseşte acest termen pentru a desemna incapacitatea subiectului de a-şi mişca voluntar mâinile, picioarele, pleoapele, întregul corp. Cauza pare a fi tot o contractură musculară echilibrată, dictată însă de subconştient.

Merită să privim catalepsia realizată în finalul spectacolului lui Gerald Rogers. Poza de mai jos este făcută în momentul final al demonstraţiei [33] (între minutele 1:19:00 şi 1:23:30).

Punte cataleptică (*sursa pozei* [34])

[33] https://www.youtube.com/watch?v=oD4IpP9hbSI&feature=youtu.be&t=1h19m9s
[34] http://geraldrogers.com/live-big/hypnosis-show/

Aceeaşi sugestie nu ar funcţiona în starea de hipnoză uşoară (conştiinţa-zombi) în care se găsesc ceilalţi participanţi de pe scenă. Pentru a realiza „puntea cataleptică" (termen clasic pentru suspendarea corpului între două puncte de sprijin), se induce starea de somn (o transă mai profundă), ca decidentul subconştient să preia controlul total. Prin urmare, performanţele realizate cu trupul se datorează subconştientului, care se dovedeşte a fi un executant extrem de ascultător şi conştiincios, spre deosebire de conştientul obişnuit.

Oare câte alte performanţe nu ne-ar deveni accesibile dacă am avea o legătură mai bună cu decidentul subconştient chiar în stare de perfectă luciditate?! Nu se pune problema suprimării simţului critic specific conştiinţei fizice. Conştientul are un rol evident în integrarea omului în mediul înconjurător. Ce n-am face fără discernământ? Am fi ca nişte somnambuli manipulabili de către alţii, incapabili să înţelegem realitatea în profunzime. Totuşi, uneori ne-am dori să ne mobilizăm toate resursele interne pentru unele sarcini dificile (asimilarea rapidă a unei imense cantităţi de informaţii, vindecarea de o boală, rezolvarea unei situaţii critice etc.). Conştiinţa fizică – ce mereu se îndoieşte, analizează, compară situaţiile cu trecutul – are propriile sale limite şi nu reuşeşte întotdeauna, iar omul cedează, pierde, este înfrânt de viaţă. În cazurile mai dramatice ar fi deci salutar apelul la posibilităţile decidentului subconştient (eventual prin hipnoză) de a ne mobiliza complet resursele nelimitate ale organismului.

Specia umană va evolua, fără îndoială. Scrutându-i viitorul, vom găsi un tip de om al cărui conştient şi subconştient vor fi una, o echipă perfect sudată. Omul viitorului va şti instantaneu orice va dori şi îi va fi cu putinţă subconştientului să afle. În acelaşi timp, el va acţiona în acord deplin cu sfaturile bine intenţionate şi competente ale subconştientului. Hipnoza va deveni inutilă şi inaplicabilă, căci toţi oamenii vor fi nişte iluminaţi, în noua rasă umană...

2. Numere de mentalism şi hipnoză cu Derren Brown

SELECŢII din filmul „*INSIDE YOUR MIND*" şi COMENTARII

- Blocarea temporară a memoriei (episodice) a unor subiecţi aleşi de pe stradă: Secvenţele 00:02:20 – 00:04:16 şi 00:13:15 - 00:15:00. [35]

- Fetele au impresia că furculiţele se îndoaie, deşi în realitate nu se întâmplă nimic: Secvenţa 00:39:00 - 00:41:20. [36]

- Cărţi de joc ghicite în Cazino: Secvenţele 00:08:50 - 00:13:10 şi 00:15:00 - 00:20:00. [37]

---

[35] https://www.youtube.com/watch?v=5iJmjpqWipM&feature=youtu.be&t=2m20s
[36] https://www.youtube.com/watch?v=5iJmjpqWipM&feature=youtu.be&t=38m57s
[37] https://www.youtube.com/watch?v=5iJmjpqWipM&feature=youtu.be&t=8m52s

- Citeşte orice pagină dintr-o carte oarecare: Secvenţa 00:34:20 - 00:38:00. [38]

Explicaţie: Derren Brown memorează paginile prin metoda numită „Photo Reading”, care de curând a fost oferită publicului de Paul Sheele. Desigur, numai un om foarte dotat nativ poate reţine cu atâta exactitate orice detaliu din carte. Procedeul de memorizare nu este conștient, ci apelează exclusiv la memoria eterică (subconștientă), după intrarea subiectului într-o stare de semitransă.

O altă posibilă explicaţie, la fel de neobișnuită, ar fi că el nu memorează nici paginile din carte și nici cărţile de joc – așa cum pretinde în faţa necunoscătorilor. Ci privește cu ochii eterici pagina indicată, precum și cărţile de joc întoarse (pe toate, pe rând, fără efort, rapid). Totul ţine deci de antrenamentul său în citirea și memorarea cu <u>vederea eterică</u>.

Derren îşi impune voinţa casierei, suspendându-i temporar puterea de raţionare şi făcând-o să îi dea nişte bani nemeritaţi. (Aşa proceda şi legendarul Wolf Messing.) Explicaţie: el trimite un fascicul eteric către creierul acesteia ce conţine gândul, puternic mentalizat, că „biletul ar fi cel câştigător”. Secvenţele 00:44:40 - 00:48:00 şi 00:51:00 - 00:53:50. [39]

Mentalistul poate şti imediat ce vede şi gândeşte persoana din faţa sa, după cum îi poate şi impune o anumită alegere, fără ca ea să îşi dea seama că voinţa nu-i aparţine în acel moment. Pe canalul eteric, informaţiile circulă neperturbate în ambele sensuri, dar numai persoana sensibilă extrasenzorial poate controla fenomenul. În inducţia telepatică, cuvintele doar ușurează munca operatorului, vorbirea nefiind însă esenţială.

- Secvenţa 00:04:20 - 00:08:50 (studenta la Psihologie) [40]
- Secvenţa 00:41:20 - 00:44:40 (recepţie la Universitatea Oxford) [41]
- Secvenţa 00:59:00 - 01:02:20 (inducerea telepatică a numele lui Orson Wells) [42]

ALTE PERFORMANŢE OBŢINUTE PRIN DIVERSE TIPURI DE HIPNOZĂ

<u>Învăţarea în starea de transă uşoară</u>. De data aceasta, nu se rupe comunicarea cu memoria (ca în amnezia indusă), ci dimpotrivă, se asigură o legătură netulburată între minte şi memorie.

[38] https://www.youtube.com/watch?v=5iJmjpqWipM&feature=youtu.be&t=34m9s
[39] https://www.youtube.com/watch?v=5iJmjpqWipM&feature=youtu.be&t=44m42s
[40] https://www.youtube.com/watch?v=5iJmjpqWipM&feature=youtu.be&t=4m19s
[41] https://www.youtube.com/watch?v=5iJmjpqWipM&feature=youtu.be&t=41m24s
[42] https://www.youtube.com/watch?v=5iJmjpqWipM&feature=youtu.be&t=59m7s

De ce nu ar fi posibil acest lucru în stare de conştiinţă normală? Fiindcă nu există suficientă concentrare asupra sarcinii de lucru. Secretul bunei memorizări este perfecta concentrare asupra celor lecturate sau auzite. În transa uşoară, concentrarea este naturală, nu oboseşte creierul, datorită condiţiilor speciale impuse de hipnotizator. Am putea obţine aceeaşi performanţă dacă ne-am asigura perfectă linişte şi nu ne-ar distrage nimic de la învăţare. De aceea, nu este igienic mental să lecturăm cu fond muzical sau alţi stimuli suplimentari inutili.

Insensibilitatea la durere (analgezia). Ştim că durerea este transmisă de nervi, dar nervii funcţionează cu eter. Fără eter, apare insensibilitatea. Deci, se elimină parţial etericul din locul respectiv supus testului. Şi mijloacele medicale obişnuite pot realiza acest lucru. Anestezicele scot temporar din locul ei energia eterică, ceea ce automat blochează transmisia neuronală.

Inducerea simptomelor. Atunci când ţi se sugerează că te-ai ars şi chiar îţi apar băşici pe piele, ce se petrece? Prin puterea voinței subiectului (dirijate însă de comanda hipnotizatorului), se modifică învelișul eteric în locul respectiv. Desigur, unii subiecţi au o mai mare putere de autosugestie, adică de manipulare a substanţei eterice personale. Prin acest mecanism psihic, autoprovocat involuntar, unii studenţii la medicină simt că au simptomele de boală despre care tocmai studiază...

Se poate chiar muri prin autosugestie, prin ieșirea completă a dublului eteric din corpul fizic. Există relatări în acest sens ale unor persoane care au suferit o moarte clinică. De exemplu, înţeleptul Ramana Maharishi, în copilărie, s-a gândit intens la cum este atunci când mori şi... chiar a murit puţin. În documentarul francez *„Falsa plecare”* [43], o doamnă relatează moartea sa clinică, survenită din... spaima că va muri.

Orbirea hipnotică (invizibilitatea aparentă). Este o halucinaţie deprivativă de senzaţii. Într-o experienţă, subiectului i s-a sugerat că nu era nimeni în cameră, iar subiectul chiar nu-i vedea pe experimentatori. Vedea doar o ţigară aprinsă plutind în aer, dar nu vedea şi fumătorul. Acest gen de orbire hipnotică este prezentat în documentarul „*Captive minds: Hypnosis and beyond*” [44] (între minutele 5:30 şi 8:50).

Neuroştiinţele nu explică acest fenomen decât cel mult în termeni filosofici. Se ştie că impulsurile neuronale de la retină sunt transmise către creier, unde sunt prelucrate în aşa fel încât recompun realitatea obiectivă care este văzută la nivelul ochiului. Noi vedem cu creierul! În acest proces misterios sugestia hipnotică intervine modificând imaginea reconstruită, eliminând sau adăugând elementele impuse de hipnotizator. Nu se ştie însă cum.

O posibilă explicaţie esoterică a acestui fenomen este introducerea vederii subiectului (poate a tuturor simțurilor) în planul eteric. Mediul eteric este identic cu cel fizic, cu excepţia persoanelor indicate prin sugestie.

[43] http://vimeo.com/35472344
[44] http://youtu.be/yWJrUYPr6r4?t=5m30s

Schimbarea realității eterice se face la voința minții subconștiente a subiectului. Deci explicația orbirii hipnotice este comutarea simțurilor subiectului în planul eteric simultan cu modificarea ambientului eteric de către subconștient, conform sugestiei.

Levitaţia. Acest fenomen obiectiv contrazice părerile unora conform cărora „sub hipnoză nu poţi face decât ceea ce ai fi putut face şi în stare conştientă dacă te-ai fi concentrat suficient de bine"... Dumneavoastră ce credeţi: oare levitaţia este realizată de subconştientul subiectului, la comanda hipnotizatorului sau oare este operată direct de hipnotizator asupra subiectului care, aflându-se în transă, este mai uşor de manevrat eteric? Gravitația este un efect al câmpului eteric al planetei. Levitația se produce prin contrabalansarea câmpului eteric înconjurător, ceea ce implică niște procese despre care știința academică nu știe mai nimic.

Obţinerea invizibilităţii, dematerializării sau rematerializării obiectelor sau propriului trup nu face obiectul hipnozei, ci a activităţii MAGICIENILOR. Aceste fenomene incredibile, dar reale, au la bază translaţia perfect controlată a obiectului sau corpului viu din planul fizic în cel eteric şi viceversa.

Pentru exemplificare, câteva demonstraţii de levitaţie autentică:

- Ednovi: Levitación con Liliana Lago [45]
- Penn and Teller Levitation Magic - The One Show [46]
- Buddhist Monk Levitation (minutul 35) [47]

VREI SĂ FII HIPNOTIZAT?

Un profesor care vorbea despre hipnoză a fost întrebat de către un student: „Dumneavoastră aţi vrea să fiţi hipnotizat?". Profesorul răspunse: „Nu!". „De ce nu?", veni replica învăţăcelului. „Fiindcă mi-e teamă că îmi va plăcea prea mult!", răspunse magistrul...

Hipnoza realizată de un operator poate avea asupra subiectului un uşor efect ulterior de creştere a sugestibilităţii şi docilităţii în viaţa de zi cu zi, din cauza plăcerii pe care a gustat-o de a se lăsa condus şi dominat de voinţa hipnotizatorului. Dar în viaţă, rareori dăm peste oameni bine intenţionaţi, cei mai mulţi având în minte să profite de bunăvoinţa noastră. Unii dintre ei ştiu să îşi impună voinţa în faţa celorlalţi. După cum alţii sunt predispuşi la obedienţă. De aceea, în principiu, este periculos să ne antrenăm mintea să devină prea receptivă. Trebuie, în schimb, să ne întărim autocontrolul şi imunitatea la sugestiile exterioare ale colegilor, vecinilor, rudelor, cunoştinţelor, duşmanilor etc.

Desigur, cele spuse mai sus nu se aplică şi cazurilor medicale în care se impune hipnoterapia. De asemenea, omul trebuie să îşi păstreze

---

45 https://www.youtube.com/watch?v=Tk78y4lSY_I
46 https://www.youtube.com/watch?v=_CyKeSCPojo
47 https://www.youtube.com/watch?v=PyrgcwziASA&feature=youtu.be&t=35m30s

nealterată capacitatea de autohipnoză voluntară (utilă în rugăciune, meditaţie, schimbarea unei stări emoţionale negative, gustarea plăcerii unui spectacol, lecturi etc.).

Paramahamsa Yogananda spunea fără ocolişuri, în „*Autobiografia unui yoghin*” [48], spre finalul capitolului 5:

«Hipnotismul a fost folosit de medici în operaţii minore sau ca un fel de cloroform psihic pentru persoanele a căror viaţă putea fi periclitată de folosirea anestezicelor. Dar hipnoza este periculoasă pentru cei care i se supun frecvent; ea poate suscita un efect psihic negativ capabil să lezeze celulele cerebrale. Hipnoza este o incursiune în conştiinţa altuia. Acest fenomen temporar nu are nimic a face cu miracolele împlinite de sfinţi. Conştienţi de Dumnezeu, adevăraţii sfinţi provoacă transformări în această lume de vis datorită voinţei lor, perfect acordată cu cea a Visătorului Cosmic Creator.»

HIPNOZA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

S-ar putea să avem impresia că hipnoza nu are prea mult de a face cu existenţa noastră cotidiană. În fond, prea puţini dintre noi ajung la hipnoterapeuţi sau participă la numere de hipnoză de scenă, nu-i aşa?! Totuşi, vă propun să vă gândiţi cum, prin câteva cuvinte ale hipnotizatorului, cineva poate uita cum se numeşte sau, dimpotrivă, să îşi amintească vieţile anterioare, cum poate deveni capabil de performanţe incredibile fizice sau mentale, sau, dimpotrivă, poate halucina privind la lucruri inexistente...! Vedeţi cât de simplu poate fi restructurat universul psihic al oricărui om?!

Să nu uităm că suntem bombardaţi cu diverse sugestii pe toate canalele mass-media. Unele sunt reclame sau promo-uri care au tocmai acest rol, dar şi simpla urmărire atentă a unei emisiuni oarecare ne predispune la primirea şi inducerea în subconştient a unor idei, unele chiar contrare dorinţelor noastre. Practic, aproape tot ceea ce urmărim ne marchează subconştientul, mai ales că în faţa televizorului ne găsim într-o stare pasivă, receptivă mental, ca într-o hipnoză uşoară. De aceea, este important să ne alegem cu mare discernământ emisiunile la care privim...

Poate că deseori suntem direct sugestionaţi, manipulaţi, participăm la o irealitate... Realitatea obiectivă are multe faţete şi noi obosim să le luăm în considerare pe toate. Preluăm viziunea oferită de societate, ne supunem gândirii colective, ne abandonăm voinţa în faţa celor mai puternici. În loc să cercetăm adevărul cu toată curiozitatea, ne mulăm leneşi pe tiparele existente, blocându-ne intuiţia şi inteligenţa superioară. Cel mai adesea, ne lăsăm duşi de părerile celorlalţi sau de prejudecăţi, considerându-le în mod fals drept repere absolute. Desigur, putem ulterior să ne corectăm, uneori cu greu, dar până atunci ne-am pus

---

[48] http://spiritus.webege.com/yogananda/autobiografie/cap5.htm

credinţa într-o minciună, trăim o iluzie, hrănim irealitatea. Chiar nu suntem sub hipnoză sau doar halucinăm că nu suntem sub hipnoză?!

Oare n-ar trebui să fim mereu alerţi, treji, atenţi la sugestiile permanente ale mediului şi să ne întrebăm în sinea noastră: oare cât e frumos şi bun din ce văd şi aud? oare sunt eu cel care m-am obişnuit să fiu sau pot fi mult mai mult? oare realitatea e aşa cum o percep acum sau lumina adevărului trece printr-un filtru până la ochii, inima şi mintea mea? În orice moment ai putea cădea sub o „vrajă” venită de aiurea dacă nu încerci să te păstrezi treaz.

- De unde a apărut violenţa şi desfrânarea din şcoli? Este o reacţie post-hipnotică la sugestiile din mass-media.

- De ce se apucă oamenii de diverse vicii nocive? De inteligenţi ce sunt? Nu, ci fiindcă sunt sub hipnoza obiceiurilor proaste.

- Ai făcut vreodată lucruri pe care le-ai regretat ulterior? De ce le-ai făcut? Fiindcă în acel moment erai sub hipnoză şi nu puteai gândi.

- Te-ai simţit fermecat(ă) de un partener de sex opus nepotrivit, pe care apoi l-ai respins? Erai sub hipnoza atracţiei pasionale.

- Traversai strada cu mintea aiurea şi era să te omoare o maşină? Ai fost somnambul pentru câteva clipe.

- Te trezeşti că vorbeşti urât, înjuri fără rost? Eşti sub hipnoza anturajului de proastă calitate.

- Ce să mai zicem de efectele alcoolului, drogurilor, muzicii de tip „trance”, boxelor date tare şi altor metode de pierdere a cunoştinţei?

- Eşti de părere că dacă ai avea mulţi, foarte mulţi bani, toate grijile vor dispărea şi vei fi fericit proporţional cu valoarea averii? Eşti sub hipnoza banilor.

- Hipnoza stă la baza unor aspecte umane precum: spectacolul modei sau al fotbalului, religia, propaganda politică, instrucţia militară, dependenţa de pornografie sau jocurile video etc...

- Nenumăraţi oameni au fost convinşi că anul 2000 va aduce sfârşitul lumii, translaţia planetei, trei zile de întuneric etc. Au fost victimele unei hipnoze globale. Apoi au crezut că sfârşitul vine pe 21 decembrie 2012! La câtă campanie s-a făcut, chiar şi oamenii cu capul pe umeri au fost puţin atinşi de îngrijorare. Urmarea este slăbirea minţii şi a voinţei multor indivizi.

Cine sunt hipnotizatorii? Poate fi o persoană, un grup, ego-ul propriu (trăsături de personalitate, gândurile şi emoţiile automatizate etc.), subconştientul colectiv, propriul nivel de conştiinţă ş.a.m.d. Chiar nu contează. Se schimbă mereu. Ce contează e să ieşi din starea de hipnoză. Şi apoi vei înţelege mai multe...

Poate că nu vei fi de acord cu cele afirmate mai sus. Nu crezi că ai fi hipnotizat. Crezi că faci numai ce doreşti conştient. Da, mai există şi momente când nu te afli sub hipnoză. De exemplu, acum, când citeşti aceste rânduri. Dar mă întreb: oare nu vei uita ceea ce tocmai citeşti acum?! Uite cum poţi verifica că am avut dreptate. Se va întâmpla, cu siguranţă, să citeşti sau să auzi undeva cuvântul „hipnoză”. Dacă însă nu-

ţi vei aminti că poţi fi şi tu sub un gen de hipnoză, înseamnă că vei avea o amnezie hipnotică tocmai atunci...

În documentarul intitulat „*Captive minds: Hypnosis and beyond*” [49] veţi găsi câteva exemplificări concrete ale ideilor despre care am scris.

DEHIPNOTIZAREA SPIRITUALĂ

Este important de subliniat că hipnoza aceasta comună nu este continuă, ci intermitentă. O bună ilustrare a pendulării instantanee între starea normală şi cea hipnotică o puteţi găsi în documentarul tocmai amintit - între minutele 5:30 şi 8:50 (fenomenul de orbire hipnotică) – unde hipnotizatorul (după ce i-a indus subiectului o sugestie post-hipnotică legată de mişcarea capului său) îi comută vederea alternativ de la realitatea fizică la cea imaginată şi invers. Aşa e şi în viaţă: nu putem şti niciodată dacă în clipa următoare nu vom intra într-o realitate modificată de chiar psihicul nostru.

Puţine sunt lucrurile pe care te poţi baza la exterior, dictate de legi obiective. Cea mai importantă parte a vieţii tale se petrece în universul tău psihic şi în relaţiile interpersonale, construite pe viziunea variabilă a celorlalţi. Or, în planul subiectivităţii există o mare fluditate şi un potenţial de schimbare bruscă, dramatică uneori. Realitatea nu e chiar atât de solidă, la urma urmei...

Dacă te-a impresionat ceva din filmele despre hipnoză, să revezi şi să-ţi aminteşti acel lucru cât mai des! Îţi poate folosi cândva şi mereu, fiindcă îţi înlătură obişnuinţa de a gândi banal, te ajută să te eliberezi de hipnoza colectivă sub care trăim cu toţii. Dacă te vei întreba mereu „lucrul ăsta chiar este real sau e doar o sugestie acceptată de toată lumea?”, îţi vei adânci discernământul. Vei putea să diferenţiezi nu numai între realitatea fizică obiectivă şi cea psihică, ci şi între acestea şi intervenţiile metafizice! Deseori oamenii fac confuzii între cele trei. De exemplu, cineva poate lua drept miracol ceea ce este doar un efect placebo. Sau o halucinaţie drept fapt real, dacă nu-şi ia elemente de control. Sau drept un fapt explicabil fizic, ceea ce a fost un fenomen paranormal. Şi invers. E atât de uşor să confunzi lucrurile, mai ales că sunt amestecate...!

Interogaţia permanentă te poate ajuta şi să te decondiţionezi psihic. Când vrei neapărat un lucru oarecare, te poţi întreba: „îl doresc fiindcă sunt sub hipnoză sau acel lucru este esenţial pentru mine?”. Dacă îţi displace ceva, te poţi întreba: „oare nu mă aflu într-o sugestie hipnotică ce mă face să reacţionez agresiv?”. Numai când crezi în hipnoza colectivă eşti bine înarmat să te opui ei. Hipnoza este o forţă adevărată, ea te poate trece instantaneu într-o realitate alternativă. Şi pe ceilalţi de lângă tine.

---

[49] https://www.youtube.com/watch?v=yWJrUYPr6r4

De aceea trebuie să fii mereu treaz!... «*Vegheaţi neîncetat!*», spunea Mântuitorul Isus. Oare la ce se referea?

Cum petreci tu timpul?
Iată, într-o poză:
Noaptea, în visare,
Ziua, sub hipnoză!

Dacă vei urmări să te observi cât mai des, mai ales când te afli sub stres sau în stare de relaxare (când intrarea în transă este mai probabilă), nu înseamnă că nu vei mai cădea în plasa hipnozei despre care am vorbit. Însă imediat vei conştientiza şi îţi vei reveni, vei putea domina starea în care te afli. Voalurile succesive de hipnoză zilnică vor deveni tot mai transparente. Vei intui sau vedea ce se află dincolo de ele. Luciditatea este euforică. Claritatea mentală tot mai mare îţi va oferi noi prilejuri de descoperiri uimitoare.

Când vei cunoaşte nu numai intelectual, ci prin *insight*, din experienţa proprie, că oamenii se află în cea mai mare parte a timpului într-un fel de transă, vei deveni mult mai înţelegător cu ei şi cu tine însuţi. Vei căpăta înţelepciunea şi compasiunea!

Atenţie! Ceea ce am prezentat mai sus este o tehnică pentru dehipnotizare spirituală. Ea trebuie însoţită obligatoriu de păstrarea disponibilităţii pentru autohipnoză (cu toate utilizările sale pozitive, menţionate deja)! Altfel ar putea apare fenomene secundare neplăcute precum prea mult pragmatism, materialism, incapacitate de a visa, de a te bucura de frumos şi de viaţă, sau inacţiune şi pasivitate. Nu trebuie să respingi ceea ce conştientizezi. Nu trebuie să-ţi pierzi entuziasmul şi curiozitatea, ci să le muţi pe un nivel superior...

Alte materiale interesante legate de domeniul minţii, hipnozei, mentalismului:
- Canalul YouTube al mentalistului Keith Barry [50]
- Canalul YouTube al mentalistului Derren Brown [51]
- „Minuni obţinute prin hipnotism” [52], capitol din cartea „*Egiptul secret*”, de Paul Brunton

10 decembrie 2012

---

[50] https://www.youtube.com/user/keithbarryvideos/videos?view=0
[51] https://www.youtube.com/user/OfficialDerren
[52] http://spiritus.webege.com/viata-spirituala/paul_brunton-egiptul_secret.htm

MAGIA, CA SPECTACOL

Magia-spectacol şi fenomenele paranormale. Rolul progresist al magiei „de scenă" şi „lângă spectatori"

Motto: **Iluzionistul** ne face să credem că o iluzie este realitate, pe când **Magicianul** ne face să credem că realitatea este o iluzie...

Magia există, iar una dintre formele ei este magia de spectacol. Desigur, în show-biz predomină scamatorii, prestidigitatorii, iluzioniştii, care folosesc trucuri ingenioase. Dar uneori asistăm la numere de magie adevărată şi mentalism (între cei doi termeni nu este o diferenţă majoră). Astfel de magicieni se pot folosi deseori şi de diverse trucuri şi iluzii, dar ele nu sunt temeiul profesiei lor. Mai ales că, de mici copii, au simţit chemarea spre magie, reuşind să demonstreze calităţi native, care nu pot fi învăţate prea uşor. Cărţile de magie sunt pentru curioşi, nu pentru profesionişti. Unele dintre demonstraţiile lor depăşesc orice explicaţie ştiinţifică, dar au una paranormală, la fel de raţională.

Scepticii afirmă că „*magia nu există*" şi că numai naivii se pot lăsa fraieriţi de maeştrii trucurilor supertehnologizate, cumpărate cu bani mulţi. Uneori credinţa lor este justificată. Nu întotdeauna. Ei încearcă să demonteze raţional numerele de magie, dar se opresc la mijlocul explicaţiei, neputând decât specula teoretic.

De fapt, paradoxal, opinia lor este sprijinită chiar de către unii magicieni, care confirmă (cu jumătate de gură) că la mijloc sunt iluzii şi trucuri. De ce? Din mai multe motive. Primul: în acest fel ne aţâţă curiozitatea de a cumpăra bilete la spectacolele lor, pentru a descoperi trucul. Al doilea: dacă ar recunoaşte public că fac magie, acest lucru le-ar alunga spectatorii, o parte din ei nemaifiind curioşi să găsească explicaţii, iar cealaltă parte temându-se de un om cu astfel de puteri necontrolabile, care, cred ei, le-ar putea face cine ştie ce rău. Al treilea: desigur că uneori folosesc şi trucuri. Al patrulea: orice ar susţine ei, mereu se vor găsi cârcotaşi care „ştiu mai bine" că legile fizicii nu pot fi încălcate!...

Spre exemplu, magicianul român Johannes nu a avut atâţia bani cât să cumpere nu-ştiu-ce trucuri de prin Occident, aşa că a trebuit să se bizuie pe propriile forţe mentale neobişnuite, încă de mic copil. De fapt, este mult mai ieftin şi mai comod să foloseşti resursele nelimitate pe care ţi le pune la dispoziţie natura, imaginaţia şi puterea minţii (dacă le ai), decât să apelezi la tehnologii greu accesibile sau amenajări scenografice complicate! Şi încă nu există tehnologii capabile să de- şi re-materializeze obiecte şi oameni, să creeze levitaţie cu atâta lejeritate, să ofere invulnerabilitate biologică ş.a.m.d.

Vorbim despre abilităţi paranormale reale, întotdeauna sprijinite de forţe spirituale specializate în efecte materiale. Nici un magician nu se bazează doar pe propriile puteri, ci conlucrează fără greş cu entităţi invizibile care îl asistă şi îl protejează în timpul numerelor de spectacol. Ei formează o echipă. Odată ce am înţeles acest lucru, admitem că legile fizicii pot fi depăşite, prin angrenarea unor legi naturale de ordin superior.

Acum, poate că simţim o oarecare frustrare: *„Dacă magicienii pot face minuni, de ce viaţa omenirii este atât de grea şi complicată? De ce nu ne scapă de boli, de ce nu creează bani din aer? De ce nu ajută guvernul, populaţia ca să iasă din criză?"*

Magicienii, deşi au unele puteri paranormale, nu sunt neapărat nişte înţelepţi. Şi chiar dacă ar fi, nu la ei vor apela guvernele şi potentaţii zilei. Înţelepţii nici măcar nu sunt băgaţi în seamă, deşi sfaturile lor ar fi salvatoare. Ce ar putea face un magician pentru societate, decât să-i dea exemple şi sfaturi? Dar oamenii nu vor doar sfaturi, ci minuni de-a gata. Să plouă cu bani din cer, de exemplu... Oare aceasta ar rezolva problemele lumii? Nu, desigur.

Magicianul este un aducător al unui mesaj ascuns, expediat din lumea spiritelor, el nu are ca misiune salvarea Pământului. Pentru asta există politicienii... Hai să ne gândim, ce s-ar întâmpla dacă un magician ar dori să producă bancnote în serie. În primul rând că nu îi este permis să fure bani, fie şi prin aport paranormal, din seifurile bine ferecate ale cine-ştie-cui bogătaş. Tot furt este. Şi este o acţiune care va atrage o contrareacţie de apărare. În al doilea rând, oamenii trebuie să-şi câştige existenţa prin muncă cinstită în folosul oamenilor, iar un magician (ca om printre oameni) trăieşte din spectacolele sale, ce au un rol important pentru societate.

Cum ar fi viaţa fără spectacolele de magie? Ternă, închistată, fără orizontul unei schimbări profunde, cândva în viitor. Speranţa, optimismul, uimirea, bucuria sunt cuvinte înrudite cu magia „de scenă" sau cea „lângă spectatori". Rolul magiei nu este doar de divertisment, ci şi unul progresist: stârpirea modului de gândire materialist, slăbirea stereotipurilor, a prejudecăţilor, schimbarea paradigmei ştiinţifice, întărirea credinţei că „imposibilul" poate fi uneori posibil. Cei care spun că nu au văzut niciodată vreun fenomen paranormal cu ochii lor, să caute pe internet numere de magie reală, produsă prin fenomene paranormale.

„De ce nu ne dă Dumnezeu la toţi astfel de capacităţi?" Dacă este adevărat că omul deţine un potenţial nelimitat (iar unele fenomene umane ne demonstrează acest potenţial), totuşi omenirea, în ansamblul ei, nu a ajuns încă la nivelul mental şi moral cerut de atingerea acestor performanţe. Planeta evoluează încet, încet, prin toate fiinţele încarnate pe ea. Priviţi nenorocirile de pe lume şi vă veţi da seama ce dezastru ar putea produce unii dintre semenii noştri dacă ar deţine puteri de asemenea calibru! De fapt, majoritatea oamenilor nu ştiu încă să

folosească în mod optim ceea ce le-a dat deja Dumnezeu. De aceea, magicienii care le deţin sunt obligaţi la păstrarea secretelor şi mai ales la o anumită morală faţă de semenii lor. Îi distrează şi îi uimesc cu numerele magice, pentru a le deschide orizontul gândirii, dar nu li se permite să îi manipuleze în scopuri personale. În caz contrar, vor fi ei înşişi pedepsiţi de entităţile cu care conlucrează. Sau vor fi părăsiţi de ele. Deci magicienii nu sunt dumnezei pe pământ, deşi aşa ar părea. Şi nu pot face chiar orice minune, există limite şi pentru ei.

Nu am fi surprinşi dacă am afla că marii magicieni sunt încarnaţi din spirite care şi-au făcut stagiul pe planete cu civilizaţii superioare, unde puterile „paranormale" sunt comune tuturor. Aceste spirite păstrează abilităţile obţinute pe acele planete atunci când se încarnează ca oameni. Paranormali. Puţini pământeni pot avea o misiune atât de specială. Doar cei care au fost fachiri sau yoghini în alte vieţi şi au acumulat experienţă în modelarea şi controlul materiei.

Rostul acestor demonstraţii este nu doar divertismentul, ci şi mobilizarea resurselor psihice ale oamenilor, prin credinţa că orice miracol este în puterea noastră, prin ştiinţă şi concentrare. Acesta este marea miză a magiei de spectacol: apropierea oamenilor de natura lor profundă demiurgică, divină, care poate supune şi utiliza materia şi legile sale atât de rigide. Suntem fiinţe celeste în primul rând şi trebuie să supunem voinţei noastre ceea ce este grosier şi inert în noi şi în jurul nostru, atât material, cât şi psihologic. Dumnezeu aprobă şi sprijină magia-spectacol, datorită rolului ei progresist. El este Marele Magician care a creat Universul din nimic, iar noi suntem copiii Săi, creaţi după chipul Său şi în vederea unei tot mai mari asemănări cu El.

Oricine priveşte un spectacol de magie nu poate fi decât încântat, bulversat, emoţionat. Aici sunt amestecate arta, ştiinţa, concentrarea mentală, fenomenele paranormale, generozitatea şi plăcerea magicienilor de a ne fermeca.

Petreceţi clipe minunate pe internet, în compania unora dintre cei mai talentaţi magicieni ai lumii:

- David Copperfield, tăiat pe din două [53]
- Criss Angel, o fată intră prin el [54]
- Hans Klock, 10 magii în 5 minute [55]

30 ianuarie 2009

53 https://www.youtube.com/watch?v=x6miSPHonMw
54 https://www.youtube.com/watch?v=fTCM_wAm6vg
55 https://www.youtube.com/watch?v=2DpYqYq-DOw

MENTALISMUL NU E ILUZIE

În industria divertismentului există 3 tipuri de „fermecători”: magicienii, mentaliştii şi iluzioniştii. Fac ei acelaşi lucru, sub nume diferite? După declaraţiile lor, da. Judecând după fapte, NU. Iată, în cele ce urmează, o clarificare „pour les connaisseurs”, pe care nu o veţi găsi nicăieri, fiindcă nimeni din această industrie nu este interesat să lămurească lucrurile, ci dimpotrivă, să păstreze misterul, pentru atragerea interesului publicului.

1. MENTALIŞTII îşi folosesc forţa minţii lor puternice şi antrenate pentru a face lucruri incredibile asupra propriei persoane, a altora sau asupra unor obiecte. Uneori ei le explică prin „simple” jocuri psihologice, dar alteori sunt performanţe ce ţin evident de paranormal. Mintea umană are încă secrete care îi fac să pară drept „supraoameni” pe cei care le aplică. Totuşi, mentaliştii nu pot explica toate mecanismele subtile implicate – pur şi simplu, ei îşi propun ceva, iar Mintea lor îi serveşte. Curentul modern al „mentalismului” recuperează onoarea, oarecum pierdută, a magiei de spectacol, astăzi confundată cu iluzionismul...

Ce pot face mentaliştii, „pe bune”: citirea gândurilor, inducerea telepatică a ideilor, controlul funcţiilor involuntare ale organismului, psihochinezia (de exemplu, îndoirea lingurilor, mişcarea unor obiecte la distanţă sau întreruperea/generarea electricităţii), percepția extrasenzorială (de exemplu, descrierea unor locuri, obiecte sau evenimente simultane aflate la distanţă), abilităţi mintale deosebite (teste de memorie, calcule matematice rapide), hipnoza pe scenă asupra unui grup de oameni, conducerea automobilului legat la ochi etc.

Unii maeştri de arte marţiale fac şi ei demonstraţii care ţin de mentalism (lupte fără contact, prinderea din zbor a gloanţelor, invulnerabilitate fizică, aprinderea focului doar cu mâinile şi alte performanţe de acest gen). Desigur, fiecare mentalist are doar anumite specializări din cele amintite mai sus, nimeni nu le stăpâneşte la perfecţiune pe toate.

Exemple de realizări mentaliste:

- Un mentalist român, Cristian Gog [56] , care s-a lansat la televiziune.
- Un mentalist invitat de câteva ori în emisiunea “Surprize, surprize”: magul spaniol Anthony Blake [57].
- Performanţele maestrului vindecător John Chang, care, printre altele, aprinde focul cu mâna goală [58].
- Arte marţiale chinezeşti: o lovitură incredibilă cu o bilă de energie (stilul beţivului) [59].

---

[56] http://happyhour.protv.ro/video/premiat-si-contestat.html
http://happyhour.protv.ro/video/cristian-gog-rupe-o-lingura.html
http://happyhour.protv.ro/video/vezi-un-truc-incredibil-cu-zahar.html

[57] https://www.youtube.com/user/anthonyblakeoficial

[58] https://www.youtube.com/watch?v=AosohnwiHt8

- Celebrul mentalist David Blaine (street magic), cu numeroase videoclipuri pe YouTube.com

2. <u>MAGICIENII DE SCENĂ</u> sunt şi ei <u>mentalişti</u>, doar că apelează uneori şi la spirite puternice, care le permit nişte realizări fizice incredibile (levitaţie, dematerializări şi materializări, teleportare, interpenetrarea obiectelor solide, predicţii apropiate în timp etc.). Mintea umană are nişte limite care pot fi învinse doar cu ştiinţa spiritelor. Mai precis, magicianul (care, în acest caz, este şi un <u>medium</u> special) vine cu mintea şi energia sa, iar spiritele, cu ştiinţa rafinată a miracolelor. Graniţa dintre mentalism şi magie este foarte subţire şi mişcătoare, aşa că orice mentalist poate aluneca, chiar fără să o ştie, spre magie, din când în când.

Celebrul magician de spectacol David Copperfield a readus această artă în atenţia telespectatorilor de pretutindeni.

«În Statele Unite există un magician numit David Copperfield. De fapt este un maestru al capacităţilor supranormale, ceea ce i-a permis să treacă prin Marele Zid. În momentul trecerii prin zid, a folosit o pânză albă pentru a se acoperi pe sine şi zidul şi apoi a trecut. Când a ieşit, a scos o mână în afară, a ridicat pânza şi a păşit afară. De ce a făcut asta? În acest fel audienţa crede că este spectacol magic. Motivul pentru care ei denumesc aceste capacităţi supranormale magie este că nu le folosesc pentru a-şi cultiva corpul, ci pentru distracţia spectatorilor sau pentru a prezenta minuni pe scenă.» (Master LI HONGZHI, fondatorul celebrei grupări spirituale Falun Gong).

Un la fel de vestit magician este şi Chriss Angel, protagonistul emisiunii de televiziune „Mindfreak”, ale cărui numeroase videoclipuri pot fi găsite pe YouTube.com.

Există şi oameni obişnuiţi care, fără a se declara mentalişti sau magicieni, reuşesc uneori performanţe similare acestora. E vorba de o reamintire a unor abilităţi deţinute de spiritul lor într-o încarnare anterioară, când poate au fost fachiri, yoghini, asceţi, călugări, ce au dobândit respectivele puteri în urma unor practici îndelungate şi obositoare. Mai este posibil ca asemenea capacităţi „nepământene” să provină din încarnările anterioare ale spiritului lor pe planete superioare Pământului. În general, orice putem realiza fără mare efort, aproape ca-n joacă, este efectul binemeritat al eforturilor antecesorilor noştri spirituali, de care noi profităm acum...

3. <u>ILUZIONIŞTII</u> folosesc <u>trucuri</u> pentru a poza în magicieni sau mentalişti. Nu este nimic miraculos, ci totul se bazează pe tehnici de manipulare a atenţiei spectatorilor, scamatorii tehnice etc.

Iată o situaţie obişnuită când iluzionistul se pretinde a fi <u>clarvăzător</u>, deşi nu este: el alege o persoană din public „la întâmplare” şi începe să îi spună unele lucruri personale pe care nu avea de unde să le cunoască. În acest caz, iluzionistul poate folosi 3 tipuri de „citire” a persoanei:

Tehnica <u>*Hot reading*</u> semnifică obţinerea de informaţii preliminare despre subiect – devenit astfel o victimă – prin orice metodă

---

[59] https://www.youtube.com/watch?v=UmEOR6a68OE

detectivistică (cercetarea biografică, tragerea de limbă a vecinilor, tragerea cu urechea la conversaţiile subiectului, discuţii prealabile cu membri ai echipei iluzionistului, folosirea complicilor, a microfoanelor, camerelor video etc.). În filmul „Leap of Faith" (Salt în credinţă) [60] este arătat cum funcţionează această tehnică în industria miracolelor religioase.

Tehnica *Warm reading* – iluzionistul face nişte afirmaţii generale, care se potrivesc marii majorităţi a oamenilor, utilizând principiile psihologiei. Uneori încearcă să impresioneze sau să sugestioneze subiectul într-un anumit sens, pentru a-i smulge confirmarea. Alteori, frazele sunt astfel concepute încât să menţioneze atât o anumită trăsătură, cât şi opusul său, acoperind astfel toate faţetele unei chestiuni (este o metodă des folosită şi de astrologi) – de exemplu: „*eşti o persoană amabilă şi calmă, dar când cineva îţi înşală încrederea, eşti furios*".

Tehnica Cold reading semnifică obţinerea de informaţii despre subiect printr-o discuţie liberă cu acesta, timp în care falsul-clarvăzător îi studiază rapid limbajul corpului, vârsta, îmbrăcămintea, tunsoarea, genul, religia, rasa, etnia, nivelul de educaţie, maniera de a vorbi, locul de origine etc. Iluzionistul este foarte atent la semnalele de răspuns faţă de afirmaţiile sale, ca să îşi dea seama dacă ghicitul său merge în direcţia bună sau nu, îndepărtându-se rapid de pistele greşite şi multiplicând supoziţiile pe direcţia probabil corectă.

Această ultimă tehnică nu poate funcţiona fără intuiţia foarte dezvoltată a performerului, devenind cu timpul o abilitate naturală a minţii acestuia, care va părea de-a dreptul paranormală. (De fapt, intuiţia în sine este o calitate inexplicabilă ştiinţific.) I se poate spune „citire subconştientă", calitate ce se dezvoltă la mulţi profesionişti care lucrează mult cu publicul (poliţişti, psihiatri, psihologi, preoţi, profesori, avocaţi etc.).

„Sfânta" confuzie a iluzionismului

Atenţie! Se întâmplă adeseori ca tocmai magicienii ori mentaliştii autentici să pretindă că ei realizează numai şi numai iluzii - afirmaţii ce produc cu adevărat multă confuzie. Este pe jumătate o minciună, dar pentru care aceştia nu se simt deloc vinovaţi, fiindcă oricum spectatorul se aşteaptă să fie păcălit cu ceva, cumva. Dar această ambiguitate are şi ea un preţ: mentaliştii vor fi puşi în situaţia penibilă să nu li se recunoască meritele reale, ci să fie acuzaţi că fraieresc publicul.

Ei au totuşi nişte motive puternice pentru care aleg această deghizare: fie pentru a stinge suspiciunea celor foarte religioşi, fie pentru a se proteja de agresiunile de dincolo de scenă (vezi lovitura de pumn fatală primită de vestitul magician pretins „invulnerabil" Houdini), fie pentru a păstra suspansul spectacolului sau din alte motive pragmatice.

[60] http://www.divshare.com/download/12731289-907
http://www.divshare.com/download/12731615-fdd

Dacă s-ar pretinde a fi „paranormali” sadea, tot soiul de imbecili pisălogi le-ar putea cere să demonstreze acest lucru în afara scenei, ceea ce ar deveni foarte supărător.

Pe de altă parte, este adevărat, mentaliştii chiar intercalează trucuri şi iluzii „clasice” în programul lor, de obicei pentru „încălzire”, pentru că sunt mai simplu de realizat. Iar asta le oferă cârcotaşilor materialişti satisfacţia de a le putea explica (prin analogie cu trucurile deja dezvăluite în cărţi, pe internet sau la cursurile dedicate pseudo-magiei).

Deseori, magicienii realizează versiuni personale ale trucurilor clasice, păstrându-le doar forma exterioară aparentă, însă la care explicaţiile cunoscute nu se mai potrivesc. Nu orice număr de scenă realmente magic poate fi reprodus şi nici măcar înţeles de către iluzionişti. Aceştia sunt cam invidioşi pe adevăraţii mentalişti sau magicieni, cărora încearcă să le minimalizeze performanţele incredibile.

Mi-a atras atenţia afirmaţia unui mentalist într-un interviu. Zicea el: *„Aş jigni inteligenţa spectatorilor dacă aş pretinde că ceea ce fac eu pe scenă este altceva decât o iluzie!”*. În realitate este tocmai invers! Asta e, niciodată nu poţi pune bază pe vorbele unui „fermecător”... Ce cred eu despre afirmaţia de mai sus? Ca spectator, este normal să te laşi păcălit de un truc de scenă, luându-l drept o realitate pretins „paranormală” şi apoi să cauţi o explicaţie logică, analizând toate amănuntele. Uneori ai putea-o bănui. În schimb, dacă nu găseşti acea explicaţie, nu e deloc o dovadă de inteligenţă să priveşti un fenomen posibil paranormal ca fiind un truc sau iluzie, doar aşa, din obişnuinţă şi în ciuda glasului raţiunii. Mai ales că numerele de magie sunt disponibile azi şi pe video, încât ai posibilitatea să revezi toate detaliile. Iar când laudă galant o asemenea obtuzitate mentală, mentalistul citat mai sus nu face, în fapt, decât să evite să şi-i pună-n cap pe spectatorii idioţi, cu minţile adormite, dar agresivi în semidoctismul lor.

Astăzi lumea merge în direcţia multiplicării miracolelor şi, în paralel, a credinţei oamenilor în existenţa fenomenelor paranormale. Pe lângă magia inovaţiilor tehnologice de ultimă oră, mai există, realmente există posibilităţi inimaginabile ale minţii umane (deocamdată doar a unor persoane speciale), care vor deveni treptat comune, obişnuite, pe măsura regenerării speciei umane.

Indiferent de diferenţele fundamentale dintre ei, iluzioniştii, magicienii şi mentaliştii aparţin aceleiaşi bresle, de „show entertainers” şi îşi împrumută unii de la alţii idei, numere, trucuri. În fond, ei fac acelaşi lucru: <u>uimesc oamenii</u>, îi fac să uite pentru câteva clipe de grijile cotidiene şi, mai ales, de concepţia materialistă, care ne conduce tuturor vieţile, într-un mod foarte autoritar. Ei ne prezintă lucrurile altfel decât se petrec în mod obişnuit, iar acest fapt ne destinde, ne înveseleşte, ne blochează temporar prejudecăţile, deschizându-ne mintea, ne aduce aminte că suntem copiii lui Dumnezeu cel fără limite... Ceea ce ne va ajuta, poate, să învingem obstacolele întâlnite pe drumul destinului...

23 mai 2012

JOHANNES - un magician pentru neliniştea noastră

Motto: **Teologii scolastici nu au vrut să se uite prin telescopul lui Galilei întrucât credeau că ştiu deja, din Scripturi, ordinea cerurilor.**

MAGIA NU ESTE ILUZIONISM

Iluzionismul se poate şi învăţa, la şcoli scumpe din America. Magia este nu doar un talent nativ, ci şi o misiune de viaţă.

Iluzionistul ne păcăleşte că o iluzie este realitatea. Magicianul ne demonstrează că realitatea este o iluzie.

Iluzionismul a apărut din nevoia de a reproduce pe scară largă ceea ce numai câteva persoane din lume pot face „pe bune". Iluzionismul este o copie mecanică a unor spectacole „fermecate", la propriu şi la figurat.

Pe când iluzionistul are ca scop câştigurile financiare din industria divertismentului, magicianul mai are un scop ascuns, nemărturisit. Magicianul autentic (şi sunt foarte puţini pe lume) va realiza nişte lucruri incredibile chiar în faţa ta, fără ascunzişuri, fără lumini obscure, fără fast sau păcăleli optice. Va face acte realmente „magice", prin care legile cunoscute ale materiei sunt încălcate. El te face să te îndoieşti cu adevărat de omnipotenţa legilor cunoscute ale materiei fizice, sugerându-ţi astfel să cauţi singur mai departe explicaţiile, desigur, nu în ştiinţă, unde ele lipsesc. Poate în parapsihologie, poate în esoterism, poate în religie...

„VĂD, DECI NU CRED..."

Înainte de a vedea un număr reuşit de magie de spectacol, noi, oamenii obişnuiţi, ne bizuim pe vechea zicală „nu cred până nu văd". Aşa a rostit şi apostolul Toma când l-a văzut pe Isus revenit în trup, aşa spunem şi noi când ne îndoim de ceva. Dar după ce vizionăm un act de magie, unii dintre noi o schimbă cu altă zicală, una puţin cam iraţională: „am văzut, deci nu cred". Spectatorul vede şi pipăie miracolul petrecut în faţa sa. Totuşi, se îndoieşte de propriile simţuri, fiindcă acţiunea pare a contrazice ce ştia de când s-a născut şi anume că: omul nu se poate opune gravitaţiei, omul nu poate suporta anumite dureri fără să crâcnească, omul nu poate merge pe apă, omul nu poate trăi fără aer, omul nu poate mişca obiectele de la distanţă, obiectele sau părţi din ele nu pot dispărea şi nici apărea din neant, omul nu îşi poate face invizibile unele părţi sau întreg corpul etc.

Ei bine, toate acestea şi multe altele devin posibile dacă un magician vrea să le demonstreze pe viu. Astăzi toate actele de magie se filmează,

pot fi reluate şi analizate spre a găsi „trucul”. Dar un magician nu foloseşte trucuri. El ne arată nouă, ignoranţilor, că mai avem multe de învăţat despre univers şi că ştiinţa noastră este o copilărie în faţa misterelor de care lumea e plină. După un spectacol de magie, unii dintre noi devin sau mai umili, sau mai entuziaşti, sau mai curioşi, sau foarte nervoşi, sau încearcă să uite imediat ceea ce le tulbură comoditatea unui trai căldicel, în limitele normalului.

Da, avem în România cel puţin un magician de spectacol care ne tulbură comoditatea gândirii. Are numele de scenă Johannes, pentru cunoscuţi, Ionuţ Stoian. Pare a fi un băiat de cartier care a învăţat nişte trucuri ca să se „dea mare”. Numai că tot ce face are loc la lumina zilei, magicianul poate fi atins şi vorbeşte cu oamenii în mijlocul cărora se află. Asta dă peste cap toate socotelile scepticilor!

Desigur, scepticismul devenit dogmă i-a îmbolnăvit cronic pe unii, care nu vor să creadă că ce face Johannes este adevărat. Ei caută înfriguraţi pe internet şi strigă: *„Uite, am găsit trucul lui Johannes pe net, se face aşa şi aşa.”* Adevărul este că Johannes preia uneori numere realizate şi de alţii, dar le face cu totul altfel, sfidând orice logică!

De exemplu, mulţi iluzionişti şi fachiri s-au lăsat închişi în sicrie şi îngropaţi sub pământ, unde au zăcut multe minute sau ore, desigur fără oxigen. Este o demonstraţie de mentalism, de dominare a corpului cu puterea minţii, prin care metabolismul este încetinit până la punctul în care omul nu mai are nevoie de aer pe o perioadă determinată, intrând într-un fel de hibernare. A făcut şi Johannes acest număr, dar în stilul său incredibil. Îngropat la 2 metri sub pământ şi acoperit cu pământ într-un sicriu, a ieşit de acolo viu după aproape o oră, sub ochii îngrijoraţi ai rudelor, producătorilor TV şi ai telespectatorilor. Din această descriere nu reiese însă elementul IMPOSIBIL: JOHANNES A IEŞIT SINGUR DIN PĂMÂNT! Cum a reuşit el întâi să deschidă un sicriu acoperit de o coloană de 2 metri de pământ (fără să se vadă nimic la suprafaţa gropii) şi apoi să „înoate” prin pământ până la suprafaţă, acesta este adevăratul miracol nemaivăzut la alţi fachiri (care erau dezgropaţi în procedură inversă decât fuseseră îngropaţi).

Johannes a făcut multe alte demonstraţii stranii (deghizate în numere de „divertisment”) [61] . Dacă nu aveţi prea mult timp de privit sau doriţi o demonstraţie scurtă despre tot ce am spus mai sus, vă propun următoarea „fază”, care ne arată, într-un minut, ce poate face magicianul Johannes. Este vorba despre transformarea instantanee SUB OCHII NOŞTRI a unei cărţi de joc în alta. După vizionarea acestei demonstraţii de „dematerializare şi materializare” [62] putem începe să înţelegem mai uşor toate celelalte numere incredibile cu cărţi de joc pe care le face Johannes. Şi să ne convingem că toate fenomenele numite „paranormale” chiar există, iar unii oameni le pot crea la dorinţă.

---

[61] https://www.youtube.com/user/ochiulmeu/videos
[62] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBQmJucF9CWmVyYlk/edit

MAGICIANUL NU E NECURATUL

Acum, că ne-am convins, nu trebuie nici să cădem în adulaţie oarbă şi nici să ne speriem de cei care pot face astfel de lucruri. Nu ne referim aici la performanţele de mentalism, specifice fachirilor, prin care îşi supun trupul la abuzuri incredibile, cu ajutorul minţii lor bine antrenate. Dar în special în numerele de magie există anumite forţe spirituale care îl însoţesc pe magician, ele fiind cele care realizează acele fenomene. Rolul principal al magicianului este să imagineze anumite numere, să dea comanda mentală şi uneori să îşi exteriorizeze energia, iar treaba de fineţe o face entitatea spirituală desemnată cu această misiune. Să fim bine înţeleşi: acea entitate nu este dracu' în persoană! Unii se sperie de o asemenea putere „supranaturală” şi o pun pe seama demonilor. Dar nu trebuie să ne temem, ca nişte naivi, ci să ne deschidem mintea...!

Natura spectacolului impune în mod obligatoriu manipulări ale substanţei fizice, care să poată fi observate clar de oricine, spre a se minuna. Show-urile sunt mai puţin potrivite pentru fenomenele telepatice sau alte percepţii extrasenzoriale, rezervate de obicei laboratoarelor de parapsihologie. Manipulările materiei sunt spectaculoase şi convingătoare pentru oameni, dar ele sunt de tip grosier. Există şi alte fenomene, mai uimitoare, care rămân însă ascunse până când vom fi suficient de maturi spirituali.

Mai sus m-am referit la magia de spectacol, dar pot exista şi magicieni cu aceleaşi puteri care nu îşi fac publicitate, ci păstrează secretele doar pentru ei. Şi le folosesc numai în anumite contexte, în anumite scopuri personale sau spirituale.

Să ne amintim că şi Isus a realizat astfel de miracole materiale, ele fiind cele care i-au convins pe iudei să Îl declare „rege”. Dar Isus nu dorea adulaţia unor oameni ignoranţi, căci El iubea oamenii, nu voia să îi domine, ci voia să îi ajute să se înalţe ei înşişi la puterea de a înţelege şi apoi de a realiza minuni asemenea Fiului de Dumnezeu. Să reţinem deci că şi Isus era un mag după toate standardele, dar unul smerit.

Noi, oamenii obişnuiţi, ne aflăm oricând în pericolul de a ne supune necondiţionat unui om care dovedeşte că poate face minuni cu obiectele sau cu natura, ori alte trucuri paranormale. Deţinerea unei puteri suprafizice nu este neapărat un semn de sfinţenie, ci ea trebuie corelată cu nivelul moral al persoanei respective. Dacă slujeşte oamenii şi Binele, înseamnă că acel om este ajutat de Entităţi angelice. Chiar şi unii călugări deţin astfel de puteri extraordinare, aşa că ele nu sunt rele în sine.

ANTICRISTUL ŞI MAGIA

Profeţiile creştine ne avertizează că Anticristul va avea şi el astfel de puteri uimitoare. Iar lumea întreagă va fi îndemnată să creadă atunci că, prin puterile sale paranormale, Anticristul va rezolva toate problemele acute ale lumii dacă va primi învestirea de conducător suprem.

Să fim precauţi cu astfel de soluţii pretins miraculoase! În primul rând că ele nu concordă cu Legile Divine. Dumnezeu vrea ca fiinţele să îşi rezolve singure problemele (cauzate, de fapt, tot de ele) cu mijloacele de care dispun, fiindcă aşa capătă multe lecţii de viaţă. Înlăturând problemele în mod artificial, dispar şi mijloacele de progres spiritual. În al doilea rând, pretinsele puteri paranormale au o bătaie scurtă, pentru că se opun legităţilor naturale. Ele realizează efecte de scurtă durată sau cu obiecte limitate. Nimeni nu poate hrăni planeta cu mană cerească fabricată prin magie! Este o speranţă deşartă.

Iudeii l-au declarat pe Isus „rege" fiindcă făcea minuni. Comunitatea internaţională, spun profeţiile creştine, îl va încorona „împărat" pe Anticrist dintr-un motiv similar, spunând că e Cristos venit a doua oară. Om trăi şi om vedea...

Dar până atunci, putem fi siguri că Johannes (sau alt magician talentat) nu e nici Anticristul, nici diavolul împieliţat şi aceasta dintr-un motiv simplu: el nu se declară mai mult decât este – un magician de spectacol! Asta munceşte, din asta trăieşte şi asta e misiunea lui. Anticristul, dacă va apărea vreodată, va juca în cu totul alt registru: se va înconjura cu o aură de falsă sfinţenie, mister, carismă, gravitate, va pune în scenă un teatru magic fără de noimă şi va avea o susţinere financiară şi politică neobişnuită. Dacă vom fi familiarizaţi cu performanţele magicienilor, nu ne vor mai mira reprezentaţiile similare ale Anticristului, dornic să impresioneze lumea debusolată din acele timpuri tulburi.

Fără a ne aştepta ca viitorul să urmeze neapărat litera profeţiilor (oamenii mai au şi liber arbitru!), este bine să fim informaţi despre acestea. Iată ultimele profeţii ale părintelui ELPIDIOS despre Anticrist (martie 2014) [63], care le completează pe cele din aprilie 2013 [64].

10 martie 2014

[63] http://saccsiv.wordpress.com/2014/03/06/traducerea-preofetiei-parintelui-elpidie-pentru-2014/

[64] http://saccsiv.wordpress.com/2013/06/09/profetia-parintelui-elpidie-voi-cei-mici-il-veti-vedea-pe-antihrist-despre-noul-papa-profetul-mincinos-razboi-foamete-elite-cipuri-text-integral-preluat-din-revist/

ATENŢIE LA NEW AGE !

Începând cu mişcarea hippie din anii '60, civilizaţia occidentală a încercat diverse căi de a contrabalansa accentul excesiv pus pe tehnică şi economie, recuperând în felul său dimensiunea spirituală a fiinţei umane. Curentele de idei şi atitudini în sprijinul ridicării individului la rang de Persoană şi a naturii la rang de Conştiinţă au devenit tot mai contagioase. Ele poartă acum o etichetă: NEW AGE. Apariţia sa vulcanică acum peste un sfert de secol a primit un sprijin decisiv de la savanţii din fizică, ştiinţele medicale, biochimie, psihologie, filosofie etc. Noua optică socială cuprinde ideologii şi metode extrem de diverse, dar cu un scop declarat profund umanist: să ne împrietenim cu Natura-mamă, să optimizăm relaţiile dintre oameni, să ne găsim armonia lăuntrică.

Odată cu eliberarea din închisoarea ideologică comunistă, noi, românii, ne-am reînnoit entuziaşti tradiţia bisericească, dar totodată ne-am deschis şi spre informaţiile culturale şi fenomenele sociale inedite propuse de New Age. Iată o scurtă enumerare a câtorva aspecte noi, prezente în societatea românească după decembrie 1989:

- Răspândirea terapiilor „blânde" de vindecare, complementare medicinii clasice – bioenergie, reiki, acupunctură, masaj, cromoterapie, homeopatie, meloterapie, aromoterapie, cristaloterapie, sacroterapie ş.a. Tratamentul vizează întâi întregul organism şi apoi organul bolnav, urmărind reechilibrarea generală a funcţiilor, purificarea de toxine, armonizarea energiilor. Pacientul este privit în integralitatea sa (holistic), ca trup, suflet şi spirit.
- Apariţia unor cursuri unde se predau tehnici de eliminare a stresului, obţinerea confortului psihologic, a dezvoltării mentale şi comunicarea cu propriul subconştient – metoda Silva, radiestezie, Meditaţie Transcendentală, programare neurolingvistică etc. Sunt tehnici preluate din gândirea yoghină, budistă, taoistă şi adaptate vremurilor de azi. Unele vorbesc şi despre manifestarea puterilor paranormale, comunicarea cu entităţile din planurile paralele, purificarea şi evoluţia spirituală. Aceste metode pot fi utile dacă sunt folosite cu discernământ şi numai spre binele oamenilor
- Înfiinţarea şcolilor Waldorf, privind problematica educaţiei copilului dintr-un unghi cu totul nou, antroposofic.
- Popularizarea fenomenelor paranormale, de multe ori apelând la studii serioase şi obiective, conduse de specialişti de înaltă probitate profesională şi morală. Aflăm că trăim într-o lume a misterelor, care sfidează orice gândire materialistă – mişcarea obiectelor cu puterea

minţii, transferul gândului direct de la creier la creier, vederea cu ochii legaţi, levitaţia, poltergeist, răpirile organizate de extratereştri, dialoguri mediumnice sau prin mijloace electronice cu spiritele, acestea şi multe altele sunt deja fapte cunoscute celor care se informează.

- Proliferarea endemică a ghicitului (în tarot, cafea, astre etc.) şi a vrăjitoriei (amestec de autosugestie, hipnoză agresivă şi maleficitate).
- Apariţia unor indivizi înzestraţi cu pretinse puteri mistice – „aleşi", „iluminaţi" – precum şi a unor grupări pseudo-religioase, bazate pe o logistică bine sponsorizată. Speculând unele doctrine abil alcătuite, aceşti „binefăcători spirituali" îşi câştigă averile subjugând conştiinţele unor persoane vulnerabile. Să adăugăm aici şi activităţile înfiorătoare ale sectelor satanice chiar şi pe plaiurile mioritice...

Unii semeni de-ai noştri, copleşiţi de această avalanşă informaţională, preferă să o respingă în totalitate, nedorind să înţeleagă că bioenergia, spiritismul, hipnoza şi satanismul sunt chestiuni total diferite între ele. Dar, subiectul este extrem de complex şi controversat, ca şi vremurile în care trăim. Depinde ce vrem să vedem.

Putem privi New Age ca pe un amestec hibrid şi bulversant de doctrine diferite, chiar antagonice: invocarea divinităţii versus satanism, ştiinţa relaxării şi autohipnoza versus utilizarea drogurilor, reiki versus vrăjitorie, armonizare cu natura versus homosexualitate ş.a.m.d.

Putem privi însă apariţia sa în Europa Occidentală şi America de Nord ca semn al necesităţii obiective a unei „revoluţii spirituale". New Age-istul, deşi recunoaşte împrejurările vitrege ale Apocalipsei, în care deja trăim, vrea să creadă că efortul indivizilor conştienţi de a se îmbunătăţi întâi pe ei înşişi va duce în final la schimbarea lumii, fără convulsii sociale. Nu este acesta un ideal lăudabil ?!

Probabil că acest fenomen reprezintă o tendinţă firească a societăţii omeneşti actuale. Să-l privim mai de aproape.

<u>Ce nu este New Age</u>? New Age se vrea altceva decât religiile şi cultele creştine. Nu se identifică nici cu religiile asiatice, deşi preia (mai mult sau mai puţin eronat) unele elemente doctrinare.

<u>Ce este New Age</u>? Este, înainte de orice, un curent de gândire, o nouă spiritualitate. Acesta a inspirat apariţia a zeci de mii de grupuri şi instituţii; se pot umple cărţi întregi numai cu listele asociaţiilor Noii Ere şi a mentorilor acestora! „New Age" nu este o organizaţie, ci mai mult o ETICHETĂ. În mişcare putem alătura, dacă vrem, nu numai Amnesty International (apărători ai drepturilor omului) şi Green Peace (militanţi ecologişti), ci şi secta „Templul Poporului" a lui Jim Jones, care a şocat opinia publică prin sinuciderile în masă din Guyana. Sub paravanul ideilor revoluţionare ale „Erei Vărsătorului", tot felul de secte şi culte cu scopuri venale sau chiar anti-umane momesc cu vorbe goale pe acei

creduli dornici de a ieşi din stresul şi banalul cotidian sau de a găsi un grup cu care să împărtăşească aceleaşi idei generoase.

Caracteristica principală a organizării New Age este lipsa de organizare. Cu alte cuvinte, grupurile s-au dezvoltat în reţea, fără ierarhii, similar Internetului, chiar înainte de apariţia acestuia. De altfel, Internetul este azi liantul de bază al mişcării. În aceasta constă şi puterea ei – dizolvarea unei grupări nu modifică cu nimic peisajul general (vezi cazul sectei „Templul Poporului"). Cine are interes de a manipula mediatic poate să-şi continue nestingherit intoxicarea din chiar sânul mişcării. Nu există autorităţi, nici critică. Şi chiar dacă ar fi date în vileag, n-ar afecta mişcarea globală, care este prin definiţie autonomă local, legată doar prin idei, nu prin programe comune, cu atât mai puţin prin persoane sau instituţii. S-ar părea că mişcarea New Age este indestructibilă!

Dar, oare, această atât de complexă spiritualitate nu are şi ea un „călcâi al lui Ahile" ?

În opinia noastră, o eroare a spiritualităţii New Age (explicabilă prin preluarea fără discernământ a învăţăturilor orientale) este negarea dualităţii Bine-Rău. Se consideră că răul ce trebuie combătut de fiecare, prin dezvoltare personală, este IGNORANŢA SPIRITUALĂ, adică necunoaşterea esenţei lăuntrice superioare. Suntem de acord cu acest imperativ, dar cunoaşterea de Sine nu contrazice în nici un fel viziunea dualistă. Dimpotrivă, devenind mai sensibili la subtilităţile Naturii şi ale Spiritului, învăţăm marea lecţie a înfruntării şi echilibrului dinamic dintre contrarii, dintre Dumnezeu şi Satan, dintre Isus şi Lucifer.

Putem interpreta această eroare grosolană ca fiind ea însăşi un efect al conjuraţiei satanice împotriva Creatorului. Dacă gândirea materialistă L-a exclus radical pe Dumnezeu din sfera preocupărilor umane, Noua Spiritualitate face un compromis viclean: nu-L neagă direct, ci doar elimină dualitatea Bine-Rău din învăţăturile spirituale. S-o spunem franc: morala nu este o invenţie pur omenească, ci un îndemn divin! Omenirea nu poate stabili răul şi binele absolut decât prin prisma unui reper spiritual – îngerii ne sfătuiesc şi lucrează pentru bine, iar demonii, pentru rău. Prin urmare, noul mod subtil de a anula importanţa Divinităţii constă în relativizarea principiilor morale la contextul geo-istoric şi cultural.

New Age îl pune în centrul universului pe omul însuşi. Se afirmă că, dacă esenţa omului este spiritul, care este una cu Dumnezeu, înseamnă că, prin revelarea spiritului, omul devine Dumnezeu (!). Cât orgoliu şi nesăbuinţă! El vrea să se auto-mântuiască, la fel ca în budism. Numai că budistul autentic (oricât de atee ne-ar părea nouă această doctrină) urmându-şi religia, este ajutat de maeştrii şi spiritele protectoare ale Căii. În schimb, adeptul New Age nu se sprijină decât pe el însuşi, eventual şi pe colegii săi. Un orb care conduce alţi orbi. Să înţelegem de aici cât de vulnerabil este el în faţa atacurilor mentale ale entităţilor malefice şi dezavantajul său faţă de religiile ierarhizate canonic, unde învăţătorii îşi

pot îndruma ucenicii în situaţii dificile pe baza tradiţiei patristice şi a harului păstoresc.

Nimic omenesc pe lume nu este 100% bun sau rău. Unele lucruri bune au fost pervertite, iar altele rele au clarificat situaţii confuze, ducând în final la victoria adevărului. Gândirea şi mişcarea New Age conţine multe elemente valabile. Dacă am conveni că satanismul, drogurile, homosexualitatea şi vrăjitoria nu aparţin Noii Spiritualităţi, după cum Inchiziţia nu aparţine spiritului creştin, poate că şi cei mai acerbi critici ar deveni mai îngăduitori cu susţinătorii „Erei Vărsătorului".

New Age a produs o nemaiîntâlnită efervescenţă culturală şi o sinergie a preocupărilor spirituale pe tot globul. A făcut cunoscute prin mass-media marile cunoştinţe esoterice, ţinute secrete de atâta timp. Deşi publicarea lor satisface curiozitatea generală, totuşi nu garantează punerea în practică cu succes a acelor teorii. Lipseşte „know-how"-ul tehnologiei spirituale, cunoscut doar în căile autentice. New Age oferă mii de metode şi manuale esoterice, dar pentru cel care vrea o schimbare profundă şi o mutaţie de conştienţă, ele sunt doar primul pas, stimularea curiozităţii. Uneori, punându-le în practică, sunt suficiente în sine, până la un anumit nivel. Însă de cele mai multe ori ne cheamă la aderarea la un grup, un maestru, o disciplină, un cult. Şi riscăm să găsim mai ales impostori! Nu există criterii ştiinţifice care să ateste valabilitatea, bunele intenţii sau curăţenia sufletească a unui astfel de „magnetizator de conştiinţe". Dar, din fericire, avem pilda evanghelică: *„pomul se cunoaşte după roade, iar omul după fapte"*, a cărei înţelepciune ne poate fi ghidul de căpătâi în cercetarea oamenilor.

Referinţe: Bruno Wurtz, *NEW AGE,* Editura de Vest

2001

DANSUL FALŞILOR PROOROCI

Vă prezint analiza veridicităţii unui text esoteric, pe care am făcut-o la cererea unui cititor, care tocmai descoperise un „articol spiritual interesant". Iată răspunsul pe care i l-am trimis.

Răzvan Petre

Ca răspuns la propunerea dumneavoastră de lectură, vă scriu câteva rânduri. Eu însumi fiind un om avid de cunoaştere, m-am grăbit să răsfoiesc materialul pe care ni l-aţi trimis, „*Dansul falşilor zei roşii şi albi*". Profit de această ocazie ca să realizez o sinteză despre modul cum abordez eu lecturile esoterice în general, şi această lectură în particular.

1. În primul rând, sunt de la început circumspect în privinţa veridicităţii textului. În câteva minute decid dacă voi părăsi lectura definitiv sau o voi continua. Astăzi, când bibliografia esoterică poate umple zeci de rafturi, este necesar să ne ascuţim discernământul. A-ţi pierde timpul cu o lectură inutilă înseamnă să te privezi de o altă lectură valoroasă.

Cred că putem stabili valoarea unei scrieri metafizice având în vedere 3 criterii:

a) Sinceritatea autorului.
b) Veridicitatea informaţiilor.
c) Ce folos ne aduce (intelectual, moral, sufletesc, spiritual etc.).

Dacă pică la unul dintre criterii, cartea ezoterică merită a fi abandonată. Iată câteva situaţii posibile:

- Un limbaj prolix, abundând în neologisme şi cuvinte inventate, ar putea fi o acoperire pentru lipsa de originalitate sau de idei a autorului.
- Prezentarea unei „realităţi" fără puncte comune cu nimic din ce se cunoaşte deja, poate fi un semn de creativitate, dar şi un posibil semn al invenţiei pure şi lipsei de veridicitate.
- Un autor despre care nu găsim nici o referinţă ar putea fi un pseudonim de ocazie. Oare de ce îşi ascunde identitatea? Se teme să nu-şi pericliteze statutul social? Nu crede nici el în ce scrie? Doreşte să dezinformeze intenţionat cititorii? Oricum, ceea ce se permite în mediul scriitorilor de literatură de ficţiune, nu este onorabil în domeniul - mai pretenţios - al literaturii esoterice.
- Abordarea unui subiect greu de verificat este o mină de aur pentru cine vrea să scoată bani pe o carte, dar de un folos discutabil pentru cititor. Ceea ce s-a întâmplat acum 3 milioane de ani nu numai că este irelevant pentru noi, dar este şi imposibil de verificat...

- Unii autori reuşesc să facă atâtea conexiuni fantasmagorice între noţiuni fără legătură între ele, încât pare a fi opera unei minţi diabolice, pusă pe batjocorirea răbdării şi inteligenţei cititorului.

- Un autor care preia informaţii exacte şi reale, dar le prezintă, fără curaj, drept literatură de ficţiune, diminuează forţa de impact a acelor informaţii importante. Potrivită acestui stil e mai degrabă prezentarea unor principii generale, cum face ilustrul Paolo Coelho.

- Odată ce prezumţia de sinceritate a autorului a căzut, fiindcă i-am descoperit una sau mai multe minciuni deliberate, întreaga operă cade în derizoriu, indiferent cât de valabilă pare a fi în rest.

- Traducerea unor cărţi esoterice nerespectând litera şi spiritul cărţii originale este un gest extrem de dăunător, chiar dacă sub pretextul adaptării. Am întâlnit traduceri ale scrierilor unor mari autori în care s-au adăugat idei personale, completări specifice unei alte şcoli de gândire, rezultând o traducere mai mult decât liberă – ceea ce constituie o complicitate la dezinformare şi o murdărire subtilă a creaţiei originale. Acest traducător poate doreşte, eventual, să fie un co-creator, dar sfârşeşte prin a fi un demolator.

2. Revenind la cazul concret intitulat *„Dansul falşilor zei roşii şi albi”*, iată câteva observaţii personale:

a) Textul se doreşte a fi un „channeling” prin mediumul numit MILA. În Occident, aceasta este o metodă cunoscută şi acceptată, „channel” fiind o denumire modernă pentru medium. Datorită lipsei de criterii obiective şi referinţe, oricine poate fi proclamat „channel” şi impus în mass-media. Literatura abundă de falşi prooroci. Sunt prezente şi în mass-media românească astfel de persoane.

Cât este de sincer mediumul MILA sau, dacă el este de bună credinţă, cât este de autentic mesajul primit de el?

Analizând limbajul, îl găsesc greu de înţeles, necesitând un efort substanţial de decodificare. Aceasta este o bilă neagră pentru autor, ştiind că orice spirit superior care comunică ceva oamenilor o face pentru a fi înţeles de cât mai mulţi.

Pe de altă parte, este adevărat că mesajul spiritului este îmbrăcat în cuvintele proprii mediumului. Dar asta înseamnă că gândirea lui MILA este destul de alambicată şi confuză – o altă bilă neagră. Chiar şi o idee corectă şi bună se poate pierde în lipsa clarităţii mentale. Şi invers, lipsa unor idei clare şi a unei finalităţi constructive se poate masca prin cuvinte pretenţioase şi greu de înţeles.

<u>Părerea mea</u>: nu sunt cuvinte inspirate, ci propria gândire a autorului.

b) Subiectul abordat este imposibil de verificat, fiind vorba de pretinse întâmplări din urmă cu zeci de mii şi milioane de ani. Chiar dacă mintea omului obişnuit are limite, nu înseamnă că trebuie să renunţăm la discernământ, dând frâu liber imaginaţiei necontrolate. În fond, toate

informaţiile la care accedem ar trebui să ne fie de vreun folos, or fără contribuţia raţiunii de a le valida, ordona şi folosi, ele rămân speculaţii inutile, hrană pentru vise, antrenament poetic...

c) Am extras din textul lui MILA câteva afirmaţii de-a dreptul incredibile sau absurde:

«1. Pământul şi sufletele din el nu au fost niciodată de acord să înglobeze forma delfinilor şi a balenelor; 2. iar Pământul nu a fost vreodată de acord să înglobeze forma umană. 3. De fapt Pământul nu ştia că delfinii şi balenele existau pe suprafaţa sa, deoarece aceste specii au rămas într-un vis separat ancorat în jurul Pământului de către savanţii Sirieni, odată cu scuturile de gheaţă.» «4. Durata vieţii majorităţii oamenilor de atunci era de 2000 de ani omeneşti.»

Comentariu: acest citat se împiedică cel puţin de următoarele dificultăţi logice:

1. Ştim că speciile sunt create de Îngerii creatori, adaptându-le la viaţa terestră. Sufletele se mulţumesc să se încarneze în formele de viaţă create de Îngeri, neavând nivelul de evoluţie să pună în discuţie planurile superioare.

2. Aici, Pământul este considerat o entitate distinctă, cu păreri proprii. În realitate, există o confrerie de spirite superioare care guvernează planeta şi care se subordonează Voinţei lui Dumnezeu. Este absurd să crezi că Pământul se opune Planului Divin, nedorind să fie populat cu oameni. Or, omul este suprema creaţie fizică!

3. Apoi, ori Pământul este un spirit atoatecunoscător – că doar se contrează cu creatorii speciilor! – ori e o forţă brută cu gândire fără orizont şi fără ştiinţă...

4. Pare a fi o întrecere cu relatările biblice: dacă Matusalem a trăit 900 ani, hai să fie MILA mai original şi să le acorde o durată dublă de viaţă! Am putea accepta această vârstă numai pentru umanoizi diferiţi de noi, în condiţii diferite. Dar tocmai această descriere lipseşte din povestirea lui MILA. Imaginaţia l-a părăsit tocmai când putea să ne picteze un tablou ceva mai convingător...

d) Apar în text preluări ale unor idei binecunoscute, înveşmântate în cuvintele lui MILA. Exemple:

- „visul”= încarnarea unui spirit
- „plane holografice”= lumi paralele de existenţă, plane vibratorii invizibile, inclusiv planul akashic (depozitarul înregistrărilor trecutului)
- Însămânţarea planetei din exterior cu cele câteva rase umane.
- Cele câteva civilizaţii omeneşti anterioare, care au fost distruse sau s-au autodistrus.
- Extratereştrii gri.
- Cauzele dispariţiei dinozaurilor.

- Centrele inteligente de pe stele îndepărtate (Sirius, Alfa Centauri, Pleiade etc.)
- Existenţa sufletelor în planurile eterice, după părăsirea formei fizice.
- Războiul stelelor

În rest, textul este doar o speculaţie pe aceste teme „clasice"...

Ce folos ne aduce acest text?

Mie personal mi-a folosit la analiza de faţă, dar altfel aş fi renunţat să-l citesc imediat pe următoarele motive:

- Dificultatea lecturii nu este compensată de utilitatea sa.
- Informaţii pe teme similare pot fi obţinute din surse mai credibile şi într-o formă mai atrăgătoare.
- Unele dintre teme nu sunt de interes real. Nu sunt împotriva lărgirii orizontului de cunoaştere, dimpotrivă. Dar orice dilatare a gândirii în infinit ar trebui să fie însoţită şi de o înălţare sufletească, pe care textul abordat nu o oferă, ceea ce îmi arată că pe undeva, ceva este fals. Mâine putem găsi o carte cu afirmaţii antagonice acestui text, care ne-ar putea „băga în beznă".
- Textul în sine este o făcătură, un fals, pretins a veni din surse superioare.

În final, trebuie să mărturisesc că n-am avut puterea şi curiozitatea să citesc textul până la sfârşit, ci doar l-am răsfoit... Din contră, sunt cărţi pe care le recitesc cu plăcere. De exemplu, cartea care provine de la adevăraţi mesageri divini, intitulată „Din tainele vieţii şi ale universului" a lui Scarlat Demetrescu - un scriitor talentat şi un om de ştiinţă dedicat adevărului.

Nu mi-am propus să fiu un casap al non-valorilor literare esoterice. Oricine are dreptul să se exprime. Încerc însă să fiu exigent cu ceea ce îmi umple mintea, timpul, îmi consumă energia şi îmi clădeşte opiniile, deci viitorul.

Sper că nu v-am supărat cu vreuna din afirmaţiile mele, că poate îmi veţi da dreptate şi că n-am greşit în privinţa textului trimis spre analiză!

15 aprilie 2007

FALSA APOCALIPSĂ

Oamenii sunt atraşi de veştile apocaliptice. Morbidă curiozitate! Îi face oare mai morali, mai nobili, mai înţelepţi? Ar trebui, dar mă îndoiesc. Un om echilibrat nu agreează veştile alarmante răspândite prin mass-media, care au rolul doar să înspăimânte. Ele nu fac bine nimănui, nici nu aduc vreun profit sufletesc cuiva, poate doar speculanţilor la bursă.

Fie ce-o fi! Lasă grija Apocalipsei în seama lui Dumnezeu! Tu poţi muri chiar mâine, şi cu siguranţă că vei muri cândva. De ce acorzi atâta importanţă Apocalipsei? Nu stă în puterea ta nici să o provoci, nici să o eviţi. Sfârşitul lumii. Asta te interesează. Dar sfârşitul tău, la el nu meditezi? Ce importanţă ar avea că mori singur sau împreună cu câteva alte milioane de semeni? Lumea este o creaţie divină, are grijă Dumnezeu de ea. Dar sufletul tău este responsabilitatea ta directă. Ai grijă de el? Cauţi să îl înnobilezi, să îl elevezi, să îl apropii de Divinitate? Te fac suferinţele mai înţelept?

În cursul vieţii sale, fiecare om are parte de una sau mai multe apocalipse personale. În sensul de crize existenţiale, terminate sau nu cu transformări psihologice ireversibile. Ar fi mai util să studiem arhivele Psihologiei şi Spiritualităţii decât să pierdem timp şi vlagă ascultând veşti aiuritoare despre viitoare sinistre naturale. Genocidurile, războaiele sunt adevăratele apocalipse, create chiar de oameni. Cele mai înspăimântătoare, dar care pot fi evitate prin inteligenţa umană. Totuşi, ele au loc mereu în istorie. Ba mai mult, atrag, prin legea karmei, şi dezastrele naturale. Nu vă speriaţi de Natură, ci de anti-naturaleţea unor demoni umani! Natura nu face decât să reacţioneze la încălcarea legilor firii. Ea nu pedepseşte decât atunci când dreapta măsură a fost încălcată de specia umană. Dar pe demonii încarnaţi îi putem depista şi să le anihilăm influenţa.

Mai intervine aici un aspect filosofic important. Conceptul de „sfârşit al lumii” ar putea pune oamenii necredincioşi într-o mare dilemă privind rostul vieţii lor. Ne place să credem că trăim pentru a lăsa ceva în urma noastră: un copil, un pom, o casă, o operă... Dacă s-ar adeveri un „sfârşit” general, s-ar spulbera toate idealurile nobile, iar hedonismul şi egoismul ar putea triumfa. „Deşertăciunea” vieţii umane are o mare miză ideologică asupra ateilor şi materialiştilor.

Satana vrea să convingă oamenii fără credinţă în veşnicia sufletului că distrugerea lumii este inevitabilă şi îi va afecta personal, dar Dumnezeu ne îndeamnă să nu ne preocupăm obsesiv de această chestiune imprevizibilă şi suprapersonală. De aceea se şi spune că, în timpul vremurilor grele, oamenii se separă în două categorii distincte: pe de-o parte, cei terifiaţi de distrugerea vieţii şi lucrurilor fizice şi, pe de

altă parte, cei cu idealuri spirituale, pentru care distrugerea nu este o aşa mare tragedie. Dumnezeu a creat şi va crea în veşnicie viaţă. Cât despre viaţa noastră umană, ştim sigur că se va termina într-un târziu. Ceea ce nu este deloc înspăimântător, fiindcă existenţa noastră va continua pe un nivel superior...

MESAJ APOCALIPTIC

Iată o mostră de mesaj destinat înspăimântării oamenilor. Se spune că provine din însemnările găsite în camera celebrului Padre Pio, călugăr catolic (capucin) care manifesta uneori stigmatele rănilor lui Cristos când fusese răstignit pe cruce. Sunt nişte presupuse însemnări ale acestuia care conţin avertismente clare şi cutremurătoare despre un cert război nuclear şi măsurile pe care trebuie să le luăm în acest caz.

Versiunea în limba română [65] care circulă pe internet este evident diferită de versiunea în limba engleză, unde apare şi DATA mesajului: Padre Pio and the Three Days of Darkness [66]

Problema cu acest mesaj tulburător şi prea des citat este că, în varianta românească, a fost dat publicităţii fără nişte elementare indicii suplimentare, care ar lămuri cititorii că nu au de ce să se teamă. Mesajul este tradus ca şi cum se adresează fiecărui cititor de azi, deşi este evident adresat personal lui Padre Pio şi apropiaţilor lui (în versiunea în limba engleză).

Mesajul este datat în anul 1950, părintele murind abia în 1968. Dacă ar fi fost un mesaj adresat lumii întregi, posesorul său l-ar fi făcut public la data primirii sale de la Isus Hristos, ceea ce nu s-a întâmplat. Dacă a fost un mesaj real, atunci este clar că planurile de distrugere aparţinând unor lideri inconştienţi au fost deturnate la timp de către Forţele Luminii, în anul fatidic 1950, deci mesajul nu îşi mai are rostul în prezent. Mai putem lua în calcul şi varianta că mesajul este un fals ordinar, ceea ce ar explica de ce a fost scos la iveală după moartea posesorului său. În oricare variantă, rezultă că un om bine intenţionat nu va populariza asemenea profeţii neîmplinite sau poveşti inventate, decât cu mari rezerve şi precauţii.

Faptul că este răspândit în România fără a se furniza date despre contextul în care a fost scris, într-o traducere liberă, ne îndreptăţeşte să credem că este încă o metodă perfidă de înspăimântare a oamenilor. Încă un cui la coşciugul omenirii. Se doreşte să ne îndreptăm, plini de speranţă, înspre acelaşi om care, de obicei, ne induce şi spaima, dar ne arată şi „calea” de salvare: urmându-l doar pe el. Naivii cred că individul care popularizează astfel de „revelaţii” groaznice este unsul lui Dumnezeu şi îl urmează cu gura căscată. De obicei, este tocmai invers!

---

[65] http://www.scribd.com/doc/220635117/Mesajul-Lui-Iisus-Hristos-Prin-Padre-Pio
[66] http://www.tldm.org/news/darkness-11-13-98.htm

Din fericire, lumea nu s-a sfârşit de fiecare dată când a apărut vreun mesaj despre pieirea sa. Probabil că Dumnezeu are forţa şi interesul să nu o distrugă, ci doar să o îndrepte, pentru ca noi să conştientizăm ce este bine şi folositor de a gândi şi a face.

Internetul este plin de nerozii propovăduite de personaje fără discernământ şi caracter...

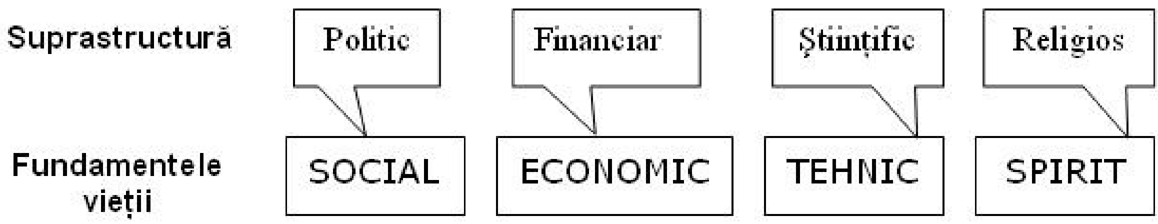
2008

Doar cei <u>foarte optimişti</u> se îngrijorează de Apocalipsă...
Fiindcă îşi imaginează că ei vor supravieţui!

28 septembrie 2011

DESPRE „EPOCALIPSĂ"

Comunităţile umane au nevoie să fie conduse şi astfel au luat naştere politica şi disputele pentru putere. Activităţile economice au avut nevoie să îşi crească dinamismul şi, pentru uşurarea schimburilor, a apărut banul şi forma sa modernă - finanţele. Tehnica şi tehnologia au ajutat oamenii să-şi uşureze munca şi să-şi sporească confortul. Iar în acest scop a apărut ştiinţa, care cercetează legile naturii, oferind soluţii noi mai eficiente. Politica, finanţele şi ştiinţa sunt domenii secundare, suprapuse, emanate de cele fundamentale, vitale, care sunt tehnica, economia, socialul.

Încet, încet domeniile suprapuse au căpătat autonomie şi şi-au dezvoltat teorii proprii, metode proprii, academii. Astăzi ele realizează activităţi „pentru sine": cercetarea ştiinţifică fundamentală, tranzacţiile financiar-bancare, jocurile politice etc. Toate acestea au urmat o evoluţie similară care, din păcate, a dus la consecinţe dăunătoare asupra fundamentelor societăţii.

Minţi „strălucite" au inventat arme de foc cu o putere de distrugere înmiită a întregii planete, precum şi viruşi de laborator ce ar putea decima populaţia în timp scurt. Pieţele financiare s-au rupt aproape complet de realitatea economică şi de rolul de suport pe care ar trebui să îl ofere economiei. Politica se face doar pentru avantaje personale, electoratul este manipulat fără remuşcări, unele decizii politice lovesc

direct în cetăţeni. Se pare că domeniile menţionate s-au delimitat de motivaţia şi sursa care le-a creat, devenind un fel de tumori canceroase în organismul civilizaţiei. Ştiinţa fără conştiinţă. Politica fără conştiinţă. Finanţele fără conştiinţă.

Religia a emanat din Spirit, dar a devenit şi ea o activitate „pentru sine". Spiritul susţine viaţa, el este viaţă. Religia e o suprastructură care, iniţial, avea rolul de a ajuta manifestarea Spiritului în societatea umană. Cu timpul, ca şi în cazul celorlalte domenii suprapuse, religia s-a depărtat de la scopul său nobil. Religia fără conştiinţă. Sau „*litera ucide, spiritul dă viaţă*"...

Desigur, în toate aceste cazuri, vina principală o au acei oameni din vârful piramidei care dau direcţia acestor activităţi *necesare*. Dar în aceste vremuri, omenirea nu îşi mai permite să fie condusă de lideri politici, financiari, ştiinţifici, religioşi lipsiţi de scrupule morale! S-a atins „masa critică" a conştiinţei planetare. Fie respectivii se vor trezi la timp, fie înseşi aceste domenii secundare vor intra în colaps: politica, finanţele, ştiinţa, religia - care şi-ar putea pierde încrederea oamenilor şi s-ar putea dovedi *dispensabile*. Cu alte cuvinte, ne aflăm la un pas fie de o nouă civilizaţie mai rafinată şi armonioasă, fie de una mai rudimentară, involuată, fără suprastructură.

Nu, lumea nu se sfârşeşte când moare o civilizaţie! Alte 4 sau 5 civilizaţii au dispărut până acum pe planetă şi abia dacă am aflat că au existat aievea. Scriem Apocalipsă, dar trebuie să citim „Epoca-lipsă"... Asta înseamnă moartea istoriei, a memoriei colective şi reluarea de la zero a efortului de creare a suprastructurii. O civilizaţie dispare prin prăbuşirea suprastructurii sale. Însă viaţa reală, elementele de bază continuă să existe, prin voinţa divină...

1 ianuarie 2012

APOCALIPSA INDIVIDUALĂ

Oamenii să nu mai vâneze zvonuri despre Apocalipsă! Sfârşitul lumii nu va avea loc cum gândesc ei!

Dar dacă sunt atât de atraşi de catastrofe, atunci să studieze Istoria şi o să găsească enorm de multe Apocalipse locale, cu distrugeri de oraşe, populaţii, chiar civilizaţii şi toate formele imaginabile de cataclisme.

Iar dacă rămân convinşi de ideea unui sfârşit inevitabil, atunci să se gândească serios la propriul punct terminus! Acesta este mult, mult mai probabil, ba chiar sigur. Să-şi revadă viaţa, alegerile şi opţiunile de viitor prin prisma efemerităţii fiinţei lor. Măcar aşa vor deveni mai înţelepţi!

Interesul pentru distrugerea generală este păgubitor. De ce adică să sufere atâta omenire în jurul tău?! Doar fiindcă tu te temi de viitor sau că ai o boală gravă sau că eşti nemulţumit de viaţa pe care o duci?! E o strategie psihologică bolnavă de a rezista în faţa greutăţilor vieţii, prin

imaginarea împărtăşirii unei sorţi dramatice cu alţi semeni. Fiecare om va avea parte de Apocalipsa sa individuală, mai blândă sau mai grea. De unde plăcerea asta satanică de a ne gândi la punerea în comun a necazului, de ridicarea dezastrului la scară planetară şi cosmică?! Să fie aceasta invidia omului suferind faţă de semenii săi care manifestă bucurie, bunăstare?!

Poate unii care n-au griji sau preocupări serioase şi vor să-şi ridice adrenalina, ca la vizionarea filmelor de groază, sunt tentaţi de scenariile apocaliptice. De la distanţă, pentru divertisment. Dar dezastrul umanitar scoate întotdeauna în evidenţă tot ce este mai rău în oameni, ca şi omenia extremă. Nu moartea, ci epidemiile, foametea, lipsa resurselor de viaţă şi securitate, acestea şi multe alte manifestări sociale care însoţesc Apocalipsa sunt cele mai cumplite! De aceea, nu-mi doresc nicio Apocalipsă şi nu vreau nici măcar să o atrag cu gândul! Îmi ajunge grija zilei!

20 august 2014

10 boli cu transmitere spirituală

traducere şi adaptare de Răzvan Petre

după „Eyes Wide Open: Cultivating Discernment on the Spiritual Path” [67]

Mariana Caplan [68] şi-a petrecut ultimii 15 ani cercetând şi scriind despre discernământul pe calea spirituală. Cunoscând sute de învăţători şi mii de practicanţi spirituali, ea a observat cu stupefacţie că viziunea şi practica noastră spirituală poate fi „infectată” de câteva „boli cu transmitere spirituală”. Iată principalii „contaminanţi”:

1. Spiritualitatea de tip „fast-food”: Amestecaţi spiritualitatea cu o cultură occidentală care promovează viteza, multitasking-ul şi recompensarea imediată şi veţi obţine probabil o spiritualitate „fast-food”. Ea provine din fantezia noastră, comună şi de înţeles, că eliberarea de suferinţa umană poate fi un proces rapid şi uşor. Totuşi, un lucru este clar: transformarea spirituală nu poate fi obţinută dintr-o dată.

2. Falsa spiritualitate: Este tendinţa de a umbla, a te îmbrăca şi a acţiona aşa cum ne imaginăm că ar face o persoană spirituală. Dar aceasta este doar o imitaţie a realizării spirituale autentice, precum sunt produsele contrafăcute vândute ieftin pe la colţul străzii.

3. Motivaţia confuză: Deşi dorinţa noastră de evoluţie spirituală poate fi autentică, ea este deseori amestecată cu motivaţii mai pământeşti, cum ar fi dorinţa de a te simţi iubit, dorinţa de a fi legat de cineva, nevoia de a-ţi umple goliciunea sufletească, credinţa că drumul spiritual îţi va alunga orice durere şi ambiţia spirituală, adică dorinţa de a fi cineva „special”, mai grozav ca alţii.

4. Identificarea cu experienţele spirituale: În această boală, ego-ul îşi asumă meritul experienţei spirituale şi începem să credem că noi suntem întruchiparea iluminării. De obicei, fenomenul nu durează la nesfârşit, dar tinde să se prelungească la cei care se consideră persoane iluminate sau care au statutul de învăţători spirituali.

5. Ego-ul spiritualizat: Boala apare când structura profundă a personalităţii este profund pătrunsă de concepţii şi idei spirituale. Ego-ul se retrage la adăpost sub această carapace „spirituală”, ceea ce îl face impenetrabil la critici, sfaturi, feedback, stimuli proaspeţi. Ne blocăm creşterea spirituală reală tocmai în numele ideilor noastre îndelung elaborate, dar pietrificate, despre spiritualitate.

6. Producerea pe bandă rulantă de maeştri spirituali: La ora actuală există numeroase şcoli şi tradiţii spirituale la modă care îi fac pe discipoli să creadă că ei se află la un înalt nivel de iluminare spirituală, lucru departe de a fi adevărat. Totul se produce conform reţetei: primeşte lumina, trăieşte experienţa mistică şi – gata! – eşti iluminat şi pregătit

[67] http://www.huffingtonpost.com/mariana-caplan-phd/spiritual-living-10-spiri_b_609248.html

[68] http://realspirituality.com/

să-i iluminezi şi pe alţii în acelaşi mod. Problema nu este că astfel de oameni predau lecţii despre spiritualitate, ci că ei se cred a fi ajuns deja maeştri.

7. Orgoliul spiritual: După ani de eforturi, practicantul atinge un anumit nivel real de înţelepciune, ceea ce îi stimulează mândria, sentimentul de „superioritate spirituală”. Boala se manifestă sub forma gândurilor de genul „sunt mai bun, mai înţelept şi deasupra celorlalţi, fiindcă eu sunt un om spiritual.”

8. Mintea colectivă: Cunoscută şi sub numele de gândire de grup, mentalitate de sectă sau boală de ashram, este un virus insidios al dependenţei. Într-un grup spiritual se fac convenienţe subtile şi inconştiente despre cum ar fi corect să gândeşti, să umbli, să te îmbraci, să acţionezi. Indivizii şi grupurile infectate cu acest virus resping persoanele, atitudinile şi circumstanţele care nu se conformează regulilor nescrise ale grupului.

9. Complexul „poporului ales”: Acest complex de superioritate nu aparţine exclusiv evreilor. Este credinţa că „Grupul nostru este mai evoluat spiritual, mai puternic, mai iluminat, pur şi simplu, mai bun decât orice alt grup”. Acest crez maladiv nu trebuie confundat cu recunoaşterea faptului că ai găsit calea cea mai bună pentru tine, adică învăţătorul spiritual sau comunitatea potrivită ţie!

10. Virusul mortal - „Am ajuns!”: Această boală este terminală, mortală pentru evoluţia noastră spirituală. Este vorba de credinţa că „am ajuns” la scopul final al căii spirituale. Din momentul în care credem că nu mai este nimic de atins, progresul spiritual şi orice dezvoltare ulterioară încetează.

În dobândirea discernământului pe calea spirituală este important să ne descoperim bolile ego-ului şi autoînşelării, al căror morb îl avem cu toţii. Atunci avem nevoie, mai mult decât oricând, de simţul umorului şi sprijinul prietenilor spirituali veritabili. Când înfruntăm obstacolele de pe cale, pot interveni şi clipe când cădem în disperare şi ne scade stima de sine, sau ne pierdem credinţa în disciplina pe care o urmăm. Totuşi, trebuie să ne păstrăm credinţa în noi înşine şi în ceilalţi ca să putem realiza ceva important pe lume.

Completări, de acelaşi autor

după „When the Student Is Ready:
The Perils and Rewards of Choosing a Spiritual Teacher” [69]

DISCERNĂMÂNTUL SPIRITUAL

Discernământul spiritual, numit în sanscrită *viveka khyatir*, se spune că este „înţelepciunea supremă” pe calea spirituală. Discriminarea

[69] http://www.huffingtonpost.com/mariana-caplan-phd/is-guru-a-fourletter-word_b_704336.html

este un cuvânt care semnifică capacitatea de a distinge şi a selecta ceea ce este adevărat, superior, cel mai potrivit la un moment dat. Cei care au discernământ spiritual aplică această abilitate intuitivă în chestiunile spirituale şi pot face alegeri inteligente, echilibrate, excelente în viaţă. Cu cât avem mai mult discernământ, cu atât ne mişcăm mai lejer printre meandrele pieţii de consum spiritual şi ne adâncim în viaţa spirituală cu eficienţă şi înţelepciune. Facem opţiuni şi acţiuni minunate care îi ajută pe ceilalţi, într-un fel sau altul, şi devenim parte din Forţa de evoluţie şi vindecare sufletească care acţionează pe Planetă.

MAESTRUL SPIRITUAL

Când ridici problema necesităţii sau importanţei guru-lui, 4 tipuri de reacţii umane sunt constatate în practică:

1) Opinia că sursa spiritualităţii vine din interior şi că nu avem nevoie de un învăţător exterior.
2) Cei care au deja un guru şi care cred că acesta este centrul universului, aceştia se înrolează cu toată fiinţa în misiunea maestrului lor.
3) Unii cred că, în general, cu toţii avem nevoie de un învăţător, care nu este neapărat învăţătorul lor.
4) Mai sunt cei care fie se întreabă dacă au nevoie de un guru, fie caută unul, dar nu îl pot găsi.

A tânji după ghidare spirituală, a nu fi sigur că ai găsit ghidul potrivit pentru tine, a suferi când ai fost îndrumat greşit, toate acestea sunt mari teme în misticismul de pretutindeni şi oricând. Uşurinţa accesării maeştrilor spirituali în ziua de azi vine cu reversul medaliei: cum ne alegem un guru dintre mai multe oferte şi cum ne dăm seama că am greşit alegerea iniţială? Privind din sens opus, ne putem întreba: oare eu sunt compatibil cu această cale, sunt capabil să mă devotez ei, nu cumva cer prea mult din partea maestrului, sunt dispus să îi cedez lui responsabilitatea vieţii mele ori mă simt mai responsabil ca înainte?

CALEA SPIRITUALĂ

După mulţi ani de studiu, practică şi cercetare pe calea spirituală, autoarea Mariana Caplan a învăţat că nu există un singur fel de credinţe şi practici care să se potrivească oricărei fiinţe umane. Chiar şi când vorbim de căi bine bătătorite şi religii care şi-au dovedit valabilitatea, de fapt, fiecare dintre noi merge pe cale în modul său unic şi diferit. Fiecare om urmează o traiectorie singulară spre Spirit, Adevăr, Dumnezeu.

13 aprilie 2011

YOGA, IUBIREA ŞI LUCIFER

Articolul conţine şi fragmente din articolul „Sexul şi Nirvana” (1998) cu addenda „Despre Brahmacharya” (2009), intercalate aici ca subtitluri.

Diferenţa dintre o învăţătură spirituală divină şi una luciferică poate fi greu de depistat, uneori. Novicele poate fi indus în eroare. Am să dau nişte exemple concrete, ca să înţelegeţi bine şi să vă amintiţi acest lucru.

TEORIA OCULTĂ A IUBIRII

În unele secte care se folosesc de spiritualitatea multimilenară indiană, pe lângă chestiunile clasice, cunoscute pretutindeni în lume, se strecoară şi false îndemnuri, care par să provină din aceeaşi sursă de înţelepciune. De fapt, sunt învăţături trunchiate şi ajustate după interesele guru-lui ce conduce acea grupare.

Poate cea mai celebră teorie esoterică este cea despre cele 7 chakre, oferind un minimum de informaţii introductive în marile secrete oculte. Anahata chakra, centrul energetic din mijlocul pieptului, este considerată responsabilă cu aspectele afective, de iubire. Profesorii unor şcoli de yoga recomandă discipolilor să lucreze asane care energizează acest centru energetic, ca să capete o mai mare capacitate de a fi fericiţi şi a iubi. Trecând la un palier superior în yoga, se fac concentrări sau meditaţii asupra acestei chakre sau unor stări corespondente... Până aici, totul pare frumos şi clar! Însă de la teorie la practică este cale lungă...

Din păcate, în acest punct se deschide o capcană rafinată, în care unii profesori de yoga chiar au căzut, împreună cu adepţii lor. „*Teoria iubirii*” de mai sus îi face pe aceşti rătăciţi să considere că iubirea este o energie ca oricare alta, putând fi manipulată oricum. Secretul ar consta în cunoaşterea acestei „teorii” şi aplicarea ei cât mai des. Dar unde să fie eroarea?

ERORI DE PRINCIPIU ALE TEORIEI IUBIRII

În primul rând, unii dintre cei amintiţi afirmă că „*iubirea trebuie exersată pentru a fi perfecţionată*”. Voi reveni mai jos asupra scopurilor ascunse în spatele acestei afirmaţii. Deocamdată, să reţinem că: doar a provoca artificial, în asane sau prin tehnici mentale, apariţia unei emoţii de tipul iubirii, fericirii (sau ceva asemănător) nu este suficient nici pentru a perpetua această stare la nesfârşit (oricât de des am practica), dar mai ales nici pentru a ridica nivelul de conştiinţă al adeptului... Nu există o corelaţie directă între stările euforice obţinute prin diverse metode spirituale şi evoluţia spirituală! O stare plăcută sau chiar una de

conştiinţă modificată nu aduce neapărat cu sine şi discernământul spiritual! Iar fără discernământ, nu putem vorbi de evoluţie. Acesta e un adevăr crud, pe care amatorii de spiritualitate trebuie să-l ştie.

În sectele de tip new-age, extazul este un obiectiv principal, motiv pentru care sunt şi atât de căutate şi populate. Oamenii vor să evadeze din realitatea banală, prin diverse mijloace. Iar pe cei puţini care reuşesc să obţină o trăire iluminatorie, ceilalţi adepţi îi ascultă cu gura căscată, ca pe nişte mici maeştri spirituali.

Şi nu mă refer la stările psihice patologice. Nici la poveştile fantastice inventate de mitomani, ca să-şi dea importanţă. Ci la cele care ar putea fi încadrate cu onestitate în categoria „stări mistice". Nu mă declar deloc împotriva acestora, dimpotrivă - cine le are, este un fericit. Scriu aceste rânduri pentru cei care întrezăresc faptul că spiritualitatea înseamnă mult mai mult decât nişte stări neobişnuite sau percepţii vagi ale altor lumi.

Experienţele paranormale pot apare ocazional în urma unor tehnici spirituale, cum ar fi meditaţiile contemplative. Uneori sunt numite „iluminare" sau „revelarea Sinelui" sau „percepţie extrasenzorială". Însă ele nu sunt decât simple etape facultative pe lungul drum al evoluţiei spirituale, simple jaloane, care pot şi lipsi, fără probleme. EVOLUŢIA SPIRITUALĂ nu se cuantifică prin numărul de stări paranormale trăite într-un interval de timp (eventual, provocate printr-o metodă predată la un curs esoteric). EVOLUŢIA SPIRITUALĂ se defineşte prin comportamentul cotidian în acord cu acele stări spirituale beatifice. E cale lungă de la „experienţe, stări" la „evoluţie spirituală"!

Cuviosul Siluan de la Athos a primit trăiri duhovniceşti nenumărate, dar la un moment dat ele s-au oprit. Disperat, a început să se lamenteze Mântuitorului, că el vroia neapărat să mai primească Harul Duhului Sfânt! Iar Isus i-a trimis un mesaj telepatic scurt, dar concludent: *„Ţine-ţi mintea în iad şi nu deznădăjdui!"*. Însuşi Isus îl sfătuia să nu mai viseze la experienţe extraordinare – la care, sincer vorbind, nădăjduiesc toţi discipolii în esoterism – ci să îşi păstreze luciditatea în infernul lumesc, în care cu toţii TREBUIE să trăim cât mai frumos.

Discernământul spiritual nu are nicio legătură cu experienţele metafizice! Acest discernământ nu vine dintr-o dată, ca un act de Graţie, ci el trebuie dezvoltat zi de zi, viaţă după viaţă chiar. E nevoie de experienţă de viaţă şi să munceşti pe plan psihologic cu tine însuţi înainte de a obţine discernământul; nu sunt de ajuns nişte stări plăcute ocazionale, fortuite sau invocate...

În al doilea rând, cel care se plasează deasupra iubirii, pe care crede că o poate controla cu mintea lui când şi cum vrea, este deja pe marginea prăpastiei luciferice. Dimpotrivă, omul lui Dumnezeu se pune necondiţionat în slujba Iubirii, lăsând-o pe Ea să îi controleze viaţa. Atenţie, Învăţătorul Isus ne îndemna să fim *„blânzi ca porumbeii şi vicleni precum şerpii"*! „Viclenia" se referă la trezirea minţii. „Blândeţea"

este calitatea inerentă omului care lasă Iubirea Divină să lucreze în el. Este Graţia care nu îl părăseşte pe cel sincer şi simplu în aspiraţie.

Graţia este mult mai zgârcită cu cel care crede că poate fenta legile spirituale, folosind diverse tehnici. Au şi aceste metode rolul lor util, dar a striga către Dumnezeu „de ce nu-mi aduci în suflet Fericirea, căci eu am practicat spiritual mai mult ca alţii?”, arată un orgoliu stimulat – mai ales, dar nu exclusiv – în sectele religioase, care se pretind singurele deţinătoare ale marilor secrete oculte. Şi este rezultatul firesc al neînţelegerii faptului că Iubirea este suprema forţă care conduce Universul şi Ea nu e la cheremul nostru. Poate fi dobândită doar prin dăruirea de sine către Spiritul Divin... Această atitudine lăuntrică poate fi mai greu definită şi explicată decât teoria chakrelor, dar în schimb, aplicarea ei intuitivă, din inimă, are efecte superioare, minunate.

EXPLOATAREA TEORIEI IUBIRII

Lucifericul pomeneşte foarte des despre iubire şi poate fi chiar seducător, mai ales că deţine o mare putere de influenţare psihică a auditoriului. Este expert în afirmaţii savante, ce îi dau o aură de mare realizat spiritual, care „se bate pe burtă” cu Dumnezeu... Lucifericul vorbeşte despre iubirea universală „necondiţionată”, dar el o condiţionează strict – prin efectuarea unor tehnici de tip yoga, mai grosiere sau mai subtile. În afara acestora, iubirea nu apare, în viziunea lui. Nu are cum, căci iubirea, fiind doar o energie care trebuie manipulată, nici nu poate să apară „de capul ei”!

E adevărat, prin obţinerea măiestriei în unele tehnici, yoghinul poate (auto)induce starea de *îndrăgostire*. Dar cum ea este trecătoare, de scurtă durată (proporţional cu energia mentală implicată), rămâne în urma ei un gust amar, de deşertăciune şi iluzie, senzaţia că „iubirea” ar fi un fel de prăjitură, servită din când în când de maestru, dacă şi numai dacă el vrea.

Prin acest tratament psihic preparator au trecut multe femei în unele secte new-age, ca să nu rămână cu impresia că au fost violate de „guru” când s-au culcat cu el, ci că ar fi fost *îndrăgostite*. Vorbim de o stare tranzitorie, cel mult o dispoziţie plăcută ce poate dura câteva ore, în cel mai bun caz. Nu se poate confunda o pasiune de o clipă cu un sentiment. Dragostea adevărată diferă de îndrăgostire măcar prin faptul că ea nu dispare odată cu oprirea tehnicii mentale, ea se autoîntreţine. Dragostea de cuplu este reciprocă, mult mai complexă, implicând multe aspecte ale fiinţei umane, dintre care cel mai important este compatibilitatea dintre spiritul bărbatului şi cel al femeii.

Se mai afirmă că tehnicile yoga sunt doar „cârje” până la activarea totală a centrului Anahata şi „scufundarea în oceanul beatific al iubirii universale”. Acest slogan nu se adevereşte niciodată. În realitate, tehnicile devin scopuri în sine, pentru care practicantul convins lasă

deoparte toată omenia, căci „scopul scuză mijloacele”. Ce nu face omul pentru iubire, iubirea divină, nu-i aşa?!

Prin urmare, profesorul luciferic de yoga spune că iubirea e o energie ca oricare alta, ce poate fi trezită, manipulată şi oprită la comandă. Acesta ar fi idealul yoghinului – controlul total al sentimentelor. Dacă yoga ar fi doar asta, atunci ar avea dreptate cei care o critică! Să te crezi şi chiar să lucrezi pentru a deveni un astfel de „supraom” (mai degrabă, „neom”) este o acţiune luciferică. Din contră, adevăraţii Maeştrii spirituali (yoghini sau ne-yoghini) se recunosc smeriţi a fi instrumentele Divinităţii, ale Iubirii. Ei pot manifesta mari puteri supranaturale, dar în slujba misiunii încredinţate lor de Dumnezeu, pentru ajutorarea semenilor.

YOGA NU ÎNSEAMNĂ SEX

Ajungem aici la confuzia, întreţinută artificial în unele cercuri iniţiatice, dintre yoga şi tantra sexuală. După cum bănuiţi, iniţierea în cea din urmă începe cu teoria yoghină a iubirii, aşa cum este ea înţeleasă de guru. Iar de la „iubirea” universală la „sex” nu pare a fi decât un pas. Aceasta e marea mistificare pe care o voi demonta, în câteva cuvinte. Căci sistemul yoga autentic nu are nimic de a face cu sexualitatea!

În India, s-a făcut de mult timp distincţia dintre „tantra de mâna stângă” – adică, practicile sexuale magice – şi „tantra de mâna dreaptă” – adică, adevărata tantra-yoga, o doctrină filosofică foarte înaltă şi complicată, care pune accent pe devoţiunea către Divinitate, în diversele Sale forme revelate oamenilor, şi pe tehnici yoghine superioare. Deşi se folosesc şi de unele tehnici yoghine, cei care fac sex exclusiv în scopuri oculte, fără sentimentul de iubire, NU FAC YOGA! Yoga autentică cere respectarea unui cod moral foarte strict (yama şi niyama, similar cu cele 10 porunci creştine). Tocmai din acest motiv, yoghinii de pretutindeni resping ferm practicile de tantra sexuală care se pretind a fi „deasupra moralei”.

Deturnarea cuvântului „tantra” de la sensul său pur metafizic (prezent în tantrismul budist şi cel hindus) s-a făcut cu multe secole înainte, fiind o manevră luciferică de inducere a confuziei şi strecurarea perversităţilor în căile spirituale autentice indiene, poate cam prea tolerante.

Nu aş putea declara ritos că în cuplurile care practică tantra sexuală nu există iubire romantică. Dar acestea sunt excepţii, când iubirea autentică apăruse înainte de adoptarea exerciţiilor tantrice. În schimb, între bărbatul şi femeia ce se apropie sub umbrela acestor învăţături luciferice nu se poate înfiripa un sentiment sincer, fiindcă este imediat deturnat. Din contră, mult mai frecvent se constată că vechile cupluri se despart odată cu adoptarea noii filosofii de viaţă „a-morale”.

DESPRE BRAHMACHARYA

Şcolile yoga şi ordinele monastice din aproape toate religiile adoptă abstinenţa sexuală. Aceasta este o luptă directă cu unul dintre cele mai puternice instincte, prin care Dumnezeu creează şi susţine viaţa pe Pământ. Nu te poţi juca cu ea în cazul celibatului: ori o învingi, ori te învinge. Totuşi, ar fi mai uşor să te împrieteneşti cu ea, să o îmblânzeşti. Sunt unii care reuşesc să-şi suprime dorinţa sexuală, dar ei nu sunt regula. Marii yoghini şi sfinţi reuşesc să îşi folosească intens chakrele superioare, ceea ce duce la o relativă lipsă de interes pentru cele inferioare (hrană, sex, avuţii, ambiţii). La ei, sexualitatea s-a redus sau a dispărut natural, prin reorientarea profundă a fiinţei către Dumnezeu. Plăcerile spirituale sunt infinit mai intense şi mai prelungi ca cele sexuale.

Desigur, sunt nenumărate cazuri de celibatari sau văduvi (de ambele sexe) care sunt forţaţi la singurătate. Totuşi, ei sunt obligaţi din exterior la inhibarea instinctului, care încă le marchează comportamentul. Cei mai mulţi îşi refulează poftele, dar unii reuşesc să îl sublimeze în alte forme de creaţie, în alte preocupări ce îi absorb. Refularea nu este un rezultat optim, ci un chin, o suferinţă interioară, pe care psihologii o pot depista. Sublimarea este calea înţelepţilor, inclusiv a yoghinilor.

Se ştie că femeile îşi controlează potenţialul sexual mai bine decât bărbaţii (sunt desigur şi excepţii de ambele părţi). De aceea, lor le este mai uşor să se abţină. Bărbaţii trebuie să angreneze mai multă voinţă şi exerciţii speciale pentru a reuşi. *Brahmacharya* este o normă din yoga adresată bărbaţilor, căci doar ei erau yoghini. Deci este mai ales problema lor. Pentru femei, yoga nu dă indicaţii diferite.

Brahmacharya poate fi înţeleasă şi ca singurătate, calea către meditaţie şi creativitate superioară. S-a constatat că mulţi bărbaţi de vază ai ştiinţei, filosofiei europene au fost singuri o mare parte din viaţă sau au avut relaţii extrem de sumare cu alte persoane, oricum creaţiile lor importante au avut loc în momentele când erau singuri cu gândurile lor. În acest sens, *brahmacharya* ar fi sinonim cu focalizarea intereselor către un singur scop, acela de eliberare a sufletului de tirania simţurilor, a tendinţelor aberante ale ego-ului şi realizarea Sinelui divin. Se poate defini astfel ca fiind comportamentul sexual, dar şi interpersonal, adecvat dobândirii cunoaşterii supreme. Acest comportament poate fi unul de izolare de relaţii sociale convenţionale şi inutile şi chiar de renunţarea la activitatea sexuală din acelaşi motiv: de a nu-şi complica viaţa şi mai ales a nu fi deranjat în activitatea intelectual-spirituală.

Totuşi, unii mari realizaţi spirituali au fost căsătoriţi. Viaţa obişnuită nu e desconsiderată de cel înţelept. Iar pentru viaţa în lume, conduita recomandabilă este de a avea o sexualitate regulată, dar moderată. Abstinenţa ar putea fi acceptată doar în aşezăminte retrase, izolate, care limitează ispitele sexuale.

DISCURS LUCIFERIC DESPRE IUBIRE

Spuneam mai sus că există nişte scopuri ascunse în spatele afirmaţiei *„iubirea trebuie exersată pentru a fi perfecţionată”*. De fapt, discursul luciferic mai conţine câteva idei-forţă ce completează mesajul şi trebuie înţelese în adevăratul lor sens. Iată o mică sinteză din *„teoria iubirii”* proferată de un guru tantric de mâna stângă:

Putem atrage înspre noi doar o iubire corespondentă cu propria noastră iubire interioară. De aceea, iubirea trebuie exersată pentru a fi perfecţionată.

Chiar dacă la început iubirea noastră s-ar putea să fie mică sau aproape inexistentă, dacă vom persevera în a amplifica în noi starea de iubire, gradat ea va deveni mare şi chiar copleşitoare.

Nu toţi oamenii sunt de la început capabili să iubească o altă persoană. De aceea, să ne propunem să ne manifestăm în cât mai mare măsură dezinteresat, acţionând din iubire pentru alte persoane din jurul nostru.

Cine iubeşte puţin, puţin va fi iubit. Cine iubeşte mult, mult va fi iubit, iar cine iubeşte infinit, infinit va fi iubit.

Dacă încă nu aţi înţeles care este clenciul acestui discurs „generos şi educativ” despre iubire, vă veţi lămuri imediat. Toate aceste afirmaţii au o ţintă concretă - este vorba de <u>amorul liber</u>, încurajat prin astfel de fraze formale. Iată decodificarea mesajului folosind cheia „iniţierii tantrice”, primite într-o sectă de acest tip:

„Iubirea trebuie exersată” înseamnă să iubeşti pe unul, apoi pe altul, şi tot aşa. Un antrenament ca la sport. Acest amor este doar sex cu poleială fals spirituală, lipsit de sentimentul sacru al iubirii. E doar un exerciţiu de iubire carnală, presărat cu tehnici de yoga.

„Perseverând, amplificăm în noi starea de iubire” înseamnă că sentimentul curat şi sincer al iubirii este înlocuit cu tehnici de autosugestie („transfigurarea amoroasă”), în care tu nu îl vezi pe celălalt, ci vezi un simbol, un idol, o zeitate. Este o joacă mentală, in care egocentrismul şi iluzionarea ating cote paroxistice.

„Nu toţi oamenii sunt capabili să iubească” este modul de a ne induce un complex de inferioritate, pe care tot gurul se oferă să ni-l elimine. Cei cu „sufletele uscate” prin nefolosinţă în amor, trebuie să lase deoparte preferinţele normale, afinităţile elective şi să îşi ofere trupul pentru jocuri amoroase aproape oricui. Acest procedeu face parte din antrenamentul erotico-spiritual recomandat de guru, prin care adeptul se *„manifestă dezinteresat”*.

El, gurul, nu vorbeşte din teorie, ci ne dă exemplul său personal: *„iubeşte mult, de aceea este mult iubit”*. Gurul are o istorie erotică enormă la activ – sute, mii de fete şi femei au fost iniţiate în „tainele amorului transfigurator”. Adică, în termeni comuni: seduse şi abandonate.

SECRETUL FALSULUI GURU

Medicii ar spune despre acest individ că are o obsesie sexuală. Psihosociologii ar spune că este un ritual de supunere, prin care femeia devine un fel de complice şi vasal psihic, totodată hrănindu-i pofta de a fi adulat. De acord, dar acestea sunt doar efecte. Cauza este mult mai gravă!

Gurul preferă femeile cu forme pline, voluptoase, dar nu doar din criterii estetice. Recomandările sale către adeptele „shakti" de a se îngrăşa, a „deborda de vitalitate" au o motivaţie serioasă. Gurul luciferic absoarbe această vitalitate feminină în timpul contactului intim. Practic, le vampirizează energetic! De aceea, când ies din budoarul maestrului tantric, ele sunt buimăcite, fără vlagă, ca în transă. Iar faptul că le schimbă ca pe cămăşi este o măsură de prevedere: ca nu cumva vreo „iubită" să se devitalizeze prea tare şi să se îmbolnăvească irecuperabil, ceea ce l-ar compromite în ochii sectanţilor şi l-ar confrunta cu familia victimei şi legile statului. E mai convenabil să aibă mereu altă sursă proaspătă de vitalitate gratuită!

Dar cum se face că ditamai gurul „spiritual" nu se poate alimenta din rezerva cosmică infinită de energie? E simplu: apropierea de Lucifer îi scade randamentul de autorecuperare a energiei pierdute. Gurul a devenit un mega-vampir, căci nevoile sale se extind dincolo de cele umane obişnuite – mergând până la influenţarea psihică a supuşilor săi şi diverse experimente magice consumatoare de energie. Tocmai faptul că scopurile sale sunt egoiste şi dubioase îi blochează accesul la sursele de energie infinite divine, care există în univers... Şi atunci apelează la energia umană gata preparată, care are totuşi inconvenientul că nu este de cea mai bună calitate.

SEXUL ŞI NIRVANA

Când pretinşi iniţiaţi perorează că *„sexul este motorul evoluţiei spirituale*", trecere de la sublim la ridicol este evidentă. Însă, atraşi de vraja misterelor esoterice, destui tineri s-au lăsat păcăliţi de promisiunile mincinoase.

Pentru a răspândi cu succes libertinajul sexual, s-a lansat un precept sectar specific: *„Să nu te ataşezi prea mult de persoana iubită, fiindcă gelozia este un sentiment negativ. Să-i permiţi iubitei, sau iubitului, acuplarea cu alţi parteneri, ba chiar s-o încurajezi.*" (!?!). Conduita impusă discipolilor este de a convinge cât mai multe fiinţe de sex opus să se „deschidă erotic" pentru toate perversiunile imaginabile. Aceasta ar fi, chipurile, „iniţierea tantrică" !

Dar există un motiv esoteric foarte serios pentru care vagabondajul sexual poate fi considerat dăunător. În timpul actului intim bărbatul şi femeia îşi amestecă aurele energetice, schimbând între ei tot felul de energii. Cine are mulţi parteneri se încarcă cu toate energiile din biocâmpurile lor şi, ca urmare, îşi alterează treptat caracterul,

depersonalizându-se. Aceasta este pedeapsa gravă suportată, mai devreme sau mai târziu, de către prostituate şi destrăbălaţi.

Ca să ungă tot acest mecanism al degradării morale, lucifericii au adăugat o picanterie, tehnica transfigurării în cuplu : „*Când nu-ţi iubeşti partenerul de sex, trebuie să-l transfigurezi, adică să-ţi imaginezi că este un zeu, zeiţă, un om perfect, un principiu ideal.*” „Transfigurarea” este modul perfid de a-şi acoperi goliciunea sufletească prin fantasmagorii. Ei afirmă că şi Isus Cristos a iertat-o pe prostituată, fiindcă „mult a iubit”, aşa că, spun ei, „*dacă îţi transfigurezi partenerii, cu oricât de mulţi te-ai culca, nu mai faci păcate*” (!?!).

Astfel de idei bolnave au zdruncinat echilibrul familiilor de „tantrici”, care acum practică adulterul la modul cel mai public. Iluzorie „realizare spirituală”! O batjocură întreagă, destinată celor ce iubesc numai cu trupul, această modă a răspândit corupţia şi lipsa de caracter în rândul yoghinilor. Ei ar avea cu totul alte lucruri de făcut, mult mai importante decât „amorul tantric” lipsit de informaţia ştiinţifică necesară pentru a fi ceea ce a fost în urmă cu mult timp în Orient.

Fiinţa preocupată obsesiv de sex nu-şi poate purifica mintea, nu-şi poate găsi astâmpărul. Însă afecţiunea sufletească şi loialitatea în cuplu pot aduce cumpătarea şi echilibrul necesar dezvoltării spirituale. Căutând, înainte de orice, cu sufletul curat, un alt suflet curat, este semnul înţelepciunii şi speranţa păcii interioare. Este o pavăză împotriva corupţiei morale.

* * *

Acum putem înţelege mai bine cum se vâră vicleşugul luciferic şi perverteşte viaţa celor mai puţin vigilenţi dintre noi, gata să dea crezare oricărui autointitulat „maestru”. Desigur, există numeroase variante de intoxicare, dar principiul este acelaşi: învălmăşirea minţilor cu vorbe sunătoare, aplicarea metodelor verificate de spălare a creierului etc. Asta se întâmplă nu doar în sectele cu pretenţii religioase, dar şi in unele „cluburi” cu pretenţii elitiste.

20 februarie 2012

PANSEURI ŞI AFORISME

Culegere de reflecţii publicate de autor în rubricile „Panseuri” (2008-2010) şi „Esoterika” (2010-2014) din website-ul *www.spiritus.ro*

2008

VITEZA SPIRITUALĂ

Tehnologiile spirituale sunt făcute pentru a ne ajuta pe drumul spiritual. Unele pot fi comparate cu „carul cu boi”, altele cu „avionul”. Toate ne duc la destinaţie, dar dacă vrei viteză, trebuie să îndeplineşti nişte condiţii:

1 - Informează-te că s-a inventat avionul! Citeşte cât mai multe...

2 - Dacă eşti grăbit, află că drumul spiritual este atât de lung, încât merită să iei avionul!

3 - Găseşte aeroportul!

* * *

DATELE FATIDICE ALE OMENIRII, INVENTATE DE NUMEROLOGI

A trecut şi anul 2000, fără urmări apocaliptice... Totuşi, se mai găsesc destui care anunţă tot felul de evenimente cosmice gata-gata să se-ntâmple şi să schimbe fundamental viaţa pământenilor. Numai naivii pot crede în scenariile în care Dumnezeu ne dă mântuirea colectiv, mură-n gură – odată cu un eveniment cosmic, la o dată interesantă numerologic (de exemplu „17.07.07” sau „21.12.2012”), prin venirea extratereştrilor sau printr-un cataclism global.

Aşteptarea pomenii cereşti scade voinţa credinciosului şi zelul său spre o viaţă virtuoasă. Poate fi chiar o metodă de manipulare şi subjugare mentală, aplicată de diverşi autointitulaţi „Mesia”.

Singura ei justificare pozitivă ar fi că întăreşte speranţa credincioşilor că eforturile lor de a fi mai buni, într-o lume tot mai rea, nu este în zadar. „*Domnul vine!*”, se spune. Totuşi, există şi riscul dezamăgirii că, iată, Domnul nu a venit nici în acest moment de transformare radicală, anunţat prin mass-media!

Influenţa spiritelor se face treptat şi înţelept, nu dintr-o dată şi la grămadă. Să nu uităm că efortul individual nu poate fi înlocuit de mana cerească. Efortul individual este legea universului, iar calea spirituală este îngustă ca o cărare pe creste... Ca s-o străbaţi trebuie să renunţi la bagajele inutile strânse în viaţa de zi cu zi, la mentalităţile eronate, la superficialitate şi comoditate.

* * *

INTERNETUL ARE ŞI MULTE LUCRURI BUNE

Învăţătorii spirituali de astăzi îşi pot răspândi ştiinţa prin internet – un mediu de comunicare foarte eficient, instantaneu şi aproape complet (transmisii live TV, chat audio-video, e-mail etc.). Prezenţa fizică nu mai este obligatorie, ne-am obişnuit cu prezenţa virtuală a celuilalt. Un mentor spiritual poate cuprinde mii şi sute de mii de discipoli, sau poate numai câţiva, dar buni, răspândiţi pe glob. Rolul său devine tot mai simbolic, fiind focarul material de răspândire al unei învăţături pur spirituale. Dacă este o cale autentică, elevii sinceri sunt preluaţi de spiritele însărcinate cu dezvoltarea spirituală a oamenilor: numărul de îngeri veghetori creşte ori chiar sunt înlocuiţi de spirite mai puternice, atunci când aspirantul merită şi are potenţial de creştere. Studiul şi efortul individual rămân baza.

Strângerea în ashramuri a câţiva pasionaţi pare a fi o etapă depăşită. Planeta a devenit un gigantic ashram, iar internetul, legătura cea mai folosită. Contactul uman direct nu a dispărut, dar poate fi înlocuit, în favoarea adaptabilităţii.

Căile spirituale însele nu mai sunt atât de rigide şi diferite. Se produc împrumuturi reciproce inevitabile, datorită răspândirii lor prin mass-media. De aici şi riscul apariţiei unor kitschuri şi falşi prooroci, de care trebuie să ne ferim.

Omul devine mai tolerant cu religia celuilalt. Cu atât mai înţelegători sunt cei ce studiază învăţăturile oculte, care oricum sunt mai apropiate între ele ca substanţă şi limbaj. Toate spaţiile culturale importante au creat şi curente esoterice: isihasmul ortodox, gnostica creştină, sufismul islamic, cabala iudaică, yoga hindusă sau tehnicile budiste ş.a.. Înainte de a vorbi despre apropierea religiilor, să ne ocupăm de punerea de acord a învăţăturilor esoterice!

Înainte vreme, un maestru ţinea câţiva elevi într-un loc izolat, dându-le înţelepciuni tainice, oculte. Astăzi, avem foarte mulţi învăţaţi, foarte multe surse de informare (imposibil de citit toate!), foarte mulţi adepţi (dar şi mulţi nechemaţi!), iar informaţiile sunt publice, deschise (exoterice). *Esoterismul a murit! Trăiască ştiinţa spirituală!* Religiile vor pierde teren spiritual dacă nu vor include, pe lângă tezele şi ritualurile proprii, tehnicile şi cunoaşterea ţinută, până nu demult, secretă...

Şi, ce-aţi zice ca, peste o vreme, transmisiile live să se facă direct din lumea spiritelor?! Se cunoaşte şi se studiază de mult timp transcomunicarea electronică (apariţia spiritelor pe ecranele TV sau înregistrarea vocilor acestora pe benzi magnetice). Nu ne rămâne decât să aşteptăm perfecţionarea tehnologiei electronice şi atunci, poate, multe minuni vor deveni realitate...

* * *

Care este diferenţa dintre iluzionist şi magician?

Iluzionistul se străduieşte să ascundă trucurile de privirea publicului. Magicianul încearcă, eventual, să ascundă faptul că el nu foloseşte trucuri. Mai aforistic spus: iluzionistul ne face să credem că o iluzie este realitate, pe când magicianul ne aduce în stare să credem că realitatea este o iluzie...

2009

ARMONIA

Cymatica: geometria şi sunetele armonice sunt două manifestări ale aceluiaşi arhetip al armoniei dintre entităţi cosmice. Lumea astrală superioară, fiind alcătuită pe baza armoniei divine, dă vizitatorului impresia ca este alcătuită dintr-o continuă muzică, acolo manifestându-se direct arhetipul armoniei formei.

Matematica este şi ea o expresie similară. Muzica însăşi respectă anumite legităţi matematice. Universul este alcătuit după legile matematicii, dar nu cred că spiritele sau Dumnezeu au învăţat întâi matematica pentru a ordona lumea. Dimpotrivă, spiritele se bazează pe alte legi concordante cu matematica omenească, dar mult mai intuitive. De exemplu, geometria este mai apropiată de modul spiritual de ordonare a lumii decât algebra sau analiza matematică, fiindcă geometria este mai intuitivă. Totuşi, cred că spiritele au la dispoziţie alte metode mai simple şi totodată mai eficiente de ordonare a cosmosului.

Muzica celestă, astrală este şi ea un ecou încă imperfect al sublimei armonii a ideilor, care nu poate fi reprodusă într-o formă artistică. Doar ajungând în planul mental am putea resimţi fericirea armoniei gândurilor înalte ale Creaţiei.

22 martie 2009

* * *

Cine este mai puternic decât un om dotat cu puteri demiurgice, dar care nu se lasă manipulat de acestea în scopuri egoiste? A rezista unei asemenea ispite colosale este cel mai mare act de bravură. Dovada supremă a puterii este CUCERIREA DE SINE. Aici, modestia este dovada clară a invincibilităţii.

19 aprilie 2009

* * *

VIITORUL ESTE OPTIMIST

În secolul XIX şi XX, terapia prin bioenergie era considerată o metodă revoluţionară. Eficienţa ei depinde însă de capacitatea

bioenergetică şi de puritatea biocâmpului acelor câtorva aleşi. Fiind o terapie elitistă, inaccesibilă oricărui vindecător, ea a fost treptat înlocuită de către Reiki, care este deschis tuturor. El depinde totuşi de maestrul iniţiator, care trebuie să fie suficient de pur sufleteşte. Din cauză că unii maeştri au căpătat un orgoliu prea mare, iar unii chiar au inversat sensul benefic al tehnicii Reiki, Domnul Dumnezeu a mai adus o metodă pe planetă: vindecarea reconectivă. Aici nu este nevoie nici de maestru, nici de tehnică, iar eficienţa este şi mai bună, din câte spun adepţii ei.

Concluzia la care voiam să ajung prin această argumentaţie este că Atotputernicul veghează mereu ca oamenii să aibă posibilităţi de vindecare trupească şi sufletească, iar când unii le pervertesc sau nu mai au eficienţă, El dăruieşte alte haruri divine, şi mai frumoase, celor care le merită, pentru a le răspândi pe tot cuprinsul planetei.

19 august 2009

2010

În nuvela „Prinţ şi cerşetor", Mark Twain realizează, poate fără să o ştie, o metaforă a fenomenului spiritual numit WALK-IN. Conştiinţa poate intra în alt personaj, împrumutându-i corpul şi memoria, dar manifestând calităţile sale proprii, individualitatea sa spirituală.

Despre Adi Shankara, călugăr, se relatează că şi-ar fi părăsit pentru câteva luni corpul în grija discipolilor, trăind în corpul unui rege, lucru pe care l-a relatat la întoarcerea spiritului în trupul original.

27 iunie 2010

* * *

Există preoţi, clarvăzători, ghicitoare, care dau repede vina pe farmece, pentru că nu sunt în stare să afle cauzele reale ale relelor. De aici şi obiceiul să dai vina pe blestemele altora, fiind mai comod să nu-ţi cauţi propriile defecte, să te autocunoşti. Dar cum „leneşul mai mult aleargă", nici problemele tale nu se vor rezolva prin făcături şi dezlegări.

29 august 2010

* * *

Nu trebuie să îţi fie teamă că eşti mai deştept decât alte persoane din jurul tău! Oamenii care prezintă capacitatea de previziune trebuie să şi-o folosească din plin, pentru a se descurca mai bine cu treburile lor.

5 septembrie 2010

* * *

Divinaţia (astrologia, numerologia, ghicitul în cafea etc) le instalează oamenilor în minte idei fixe, speranţe deşarte, scenarii de viitor închistate în ceea ce „spun” cărţile, astrele sau numerele. Este nevoie de o clarviziune rafinată pentru a decodifica mesajele lumii invizibile. Altfel, metodele divinatorii rămân nişte scheme false, inaplicabile oricui şi oricând. Divinaţia este, ca şi radiestezia, un mod de a discuta cu inteligenţele invizibile, care ne pot da idei corecte sau incorecte despre viaţă. Pe lângă clarviziune, mai avem nevoie şi de discernământ.

6 septembrie 2010

* * *

Ai o înclinaţie reală spre spiritualitate şi esoterism, dar atâta vreme cât duci o viaţă stresantă, nesigură din punct de vedere profesional şi sentimental, aptitudinile tale extrasenzoriale sunt sufocate, frânate şi pot suferi o involuţie. Trebuie mai întâi să îţi asiguri un climat de linişte. Clarviziunea are şi ea necesităţile ei, printre care antrenamentul sistematic şi liniştea absolut necesară pentru o bună funcţionare a creierului.

11 septembrie 2010

* * *

Clarviziune parţială au toţi oamenii, dar una performantă se obţine prin antrenament îndelungat şi multă cultură în acest domeniu. Trebuie să citeşti tot ce apare în librării pe această temă şi să cauţi mult pe internet. Pe alocuri, se ţin cursuri pentru educarea aptitudinilor paranormale. Practicarea Reiki-ului este minunată, dar nu îţi garantează deschiderea celui de-al treilea ochi. Mai sunt practicile yoghine, dar depinde cine le predă, că şarlatani se găsesc peste tot. Persoanele care prezintă afecţiuni psihice nu trebuie să practice yoga. Numai o minte sănătoasă îşi păstrează trupul sănătos.

Cam pe la 40 de ani începe maturizarea creierului, fapt ce permite apariţia adevăratelor aptitudini paranormale. Trebuie să fii mereu optimist şi încrezător în forţele tale. Ce nu vei reuşi în această viaţă vei continua cu succes în viaţa următoare. Nici un efort nu se pierde.

12 septembrie 2010

* * *

Nu te mai gândi la ghinioane, blesteme, atacuri energetice, fiindcă obsesia lor te face să devii slab în lupta cu viaţa. Cel mai clar exemplu este sinuciderea Mădălinei Manole, care era obsedată de un presupus „blestem”. Gândeşte-te că ai de rezolvat nişte probleme de existenţă şi propune-ţi să obţii neapărat rezultatele dorite.

15 septembrie 2010

* * *

Cheia succesului pe o cale spirituală este să îţi sensibilizezi mintea fără a o slăbi. Este un echilibru foarte fragil şi unii mai cad de pe cărarea cea îngustă.

30 septembrie 2010

* * *

„Care este lecţia mea de viaţă?” Lecţia de viaţă a fiecărui om este extrem de vastă şi complexă. Omul învaţă mereu câte ceva. Evoluţia omului, din toate punctele de vedere, ajută spiritul să se înalţe în rang, mai aproape de lumea Îngerilor lui Dumnezeu.

2 octombrie 2010

* * *

Când te crezi urmărit de ghinioane, blesteme, agresiuni parapsihologice gândeşte imediat: „Aha, deci mi-a slăbit mintea!” Asta nu înseamnă că eşti prost, ci că trebuie să-ţi întăreşti câmpul mental de protecţie. Şi ai nenumărate metode la dispoziţie: fizice (ex. sport), psiho-fizice (ex. hatha-yoga), psihologice (ex. autosugestia pozitivă), spirituale (ex. rugăciunea). Alege pe cele care ţi se potrivesc şi acţionează singur! Nu te repezi la descântătoare, chipurile, să te dezlege, să te scape de blesteme, căci devii complice cu răul: nici nu te rezolvă, dar tu le-ai îndopat cu bani pentru o iluzie. Iar dacă totuşi ajungi în faţa vrăjitoarei, devino conştient, măcar în ultima clipă: „Măi, da’ mi-a slăbit de tot mintea dacă am ajuns să cred că ţiganca asta poate să îmi aducă fericirea pe tavă!”

4 octombrie 2010

* * *

Există nişte discrete cluburi de iniţiere în dogma luciferică, ce atrag tot mai mulţi români arivişti, dar naivi. Unii dintre erudiţii lor ne surprind prin idei confuze şi contrare bunului simţ. Nu este de mirare! Au studiat asiduu toate cărţile de spiritualitate posibile nu spre a se apropia de Dumnezeu (ar fi fost suficientă dăruirea sufletească şi practica binecuvântată). Nu. Doar au căutat chichiţe, argumente pentru propria doctrină „originală”, opusă căilor luminoase.

Un exemplu: neagă realitatea reîncarnării spiritului şi legea dreptăţii divine (legea karmei), ca să îşi justifice faptele reprobabile, cinismul, complexele de superioritate luciferice.

Alt exemplu: vorbesc de nemurirea sufletului, iar despre spirit spun că ar fi doar nişte „informaţie” sau “energie vitală”. Scopul este acelaşi, de a-şi preamări ego-ul, eternizându-l teoretic. Faptele lor rele cer o motivaţie ideologică şi atunci lansează tot felul de aberaţii cu care spală creierul neofiţilor buimaci.

Inventează teze în favoarea lui Lucifer. *Iată una celebră,* „pour les connaisseurs”: «Dumnezeu este Arhitectul lumii, dar primul ministru

este Lucifer.» *Sau*: «Pământul e prea mic pentru atâţia oameni proşti. Ca să o ducem noi bine, trebuie să călcăm pe cadavrele lor.» *Sau*: «Ca să nu ne pună beţe în roate, Îl mituim pe Dumnezeu cu nişte ajutoare umanitare şi donaţii pentru săraci.» Apoi pun în practică învăţăturile lui Baphomet: mint, înşeală, fură, fac trafic de influenţă în favoarea „fraţilor", îi anihilează pe cei care li se opun. Câtă perversitate sub masca „onorabilităţii"!

11 octombrie 2010

* * *

„*De ce m-am născut?*" Ca să trăieşti, bineînţeles! Există profesori de înţelepciune care ne îndeamnă să ne întrebăm în singurătate: „*Care este menirea mea pe lume?*". Dar, atenţie!, ei nu ne spun să punem întrebarea asta altora... „*Cine sunt eu?*" Întrebarea aceasta nu cere un răspuns discursiv, ci este un prilej de a ne face mintea să tacă, blocată de imposibilitatea de a găsi un răspuns discursiv, ci doar unul intuitiv.

15 octombrie 2010

* * *

Spiritualitatea teoretică - numită teologie, esoterism sau ştiinţă spirituală – nu salvează pe nimeni. Dar ea te poate aşeza statornic pe o cale spirituală. Apoi vei merge singur pe ea.

Spiritualitatea practică este trăire directă, experienţă personală. Doar ea te îmbunătăţeşte ca om şi îţi lărgeşte conştiinţa. Această spiritualitate experienţială are multe direcţii, foarte diferite:

- Dez-identificarea cu mintea, starea de conştiinţă non-duală – este procedeul introspectiv contemplativ folosit în budism şi vedanta.

- Vizitarea lumilor astrale – obţinută prin dedublare conştientă, ingerarea de substanţe şi plante halucinogene, ca cele folosite de şamani etc.

- Experimentarea directă a vieţilor anterioare şi a stării intermediare – aşa cum se realizează în hipnoză şi alte metode supravegheate medical de intrare în transă.

- Manifestarea unor puteri paranormale care încalcă legile cunoscute ale fizicii şi biologiei – obţinute prin procedee magice de invocare a unor entităţi sau prin talentul nativ al unor persoane excepţional dotate.

- Viaţa sobră şi reţinută în toate aspectele, dovedind voinţă şi autocontrol, însoţită de repetarea unor ritualuri devoţionale sau a unor tehnici psiho-somatice - ca în tradiţiile religioase sau yoghine.

- Mediumnitatea fizică sau mentală - pe baza căreia s-a dezvoltat doctrina spiritistă. Ş.a.m.d.

Iată deci că <u>spiritualitatea este mult mai vastă decât religia</u>, orice religie.

18 octombrie 2010

* * *

Clarvăzătorul este ca bufonul împăratului: poate să spună orice şi oricând, că nimeni nu trebuie să se supere pe el. Unii îl cred nebun, iar alţii, foarte deştept. Clarvăzătorul vede tot timpul câte ceva. Dar nu tot ce vede e şi adevărat.

16 decembrie 2010

2011

În esoterism se spune: „*Când există un conflict între imaginaţie şi voinţă, întotdeauna învinge imaginaţia*". Cuvântul „voinţă" se referă aici la exprimarea verbală a unei dorinţe, cum ar fi *„aş vrea să realizez cutare lucru*". Dar aceasta nu este Voinţă, ci doar cuvinte sau gânduri oarecare. Voinţa adevărată este o forţă de neînfrânt.

Revenind la aforism, în conflictul dintre gânduri şi imaginaţie va învinge imaginaţia. Dar la ce se referă cuvântul „imaginaţie"? La <u>obiceiurile mentale</u> de a vedea realitatea într-un anumit fel, cu simple variaţii de formă. Prin urmare, chestiunea se pune altfel: cât şi cum poate Voinţa să înlăture rapid nişte obiceiuri mentale dăunătoare şi nedorite.

Uneori este posibil să le înlături instantaneu printr-un act de Voinţă. De exemplu, îţi promiţi că *„din acest moment nu voi mai fuma niciodată*" şi te vei ţine de promisiune, în ciuda oricăror ispite. Mândria de a te ţine de cuvânt îţi va da o plăcere mult mai mare decât cea a fumatului. Alteori e nevoie de o susţinere repetată a intenţiei ferme de a învinge vreun obicei, cu acelaşi deznodământ fericit. În concluzie, <u>în conflictul dintre Voinţă şi rutină va învinge întotdeauna Voinţa, dacă este adevărată.</u>

Voinţa este cea mai puternică energie din Univers. Ea chiar l-a creat, din gânduri. Voinţa este o calitate spirituală care se răsfrânge şi asupra minţii. Când facem lucruri pe care le regretăm ulterior, ele nu sunt generate de Voinţă, ci sunt mai degrabă o lipsă de Voinţă sau o neatenţie a spiritului. Atunci mintea se lasă manipulată de obiceiuri mentale preexistente sau de influenţe exterioare. Dar când sufletul este în armonie cu spiritul, Voinţa omului nu este doar de neînvins, ci şi înţelept orientată.

Deci secretul succesului este elevarea sufletului până la obţinerea rezonanţei cu puterile spiritului, când Voinţa şi Concentrarea spirituală se manifestă neîngrădit în viaţa omului. Iată de ce este importantă practica spirituală: aduce împreună sufletul şi spiritul. Cuvântul „yoga" înseamnă unire. Pe scurt, asta ar fi chiar definiţia spiritualităţii şi dintr-o perspectivă psihologică: <u>spiritualitatea este unirea sufletului cu spiritul</u>.

23 aprilie 2011

* * *

Meditaţia Vipassana începe prin conştientizarea respiraţiei fără a o influenţa în niciun fel. Pe parcurs, mintea tinde să vagabondeze, iar atunci atenţia trebuie readusă în zona nasului. Respiraţia se aseamănă unei rugăciuni repetitive. Fiecare respiraţie este o venerare a Vieţii.

Efectele acestei practici simple, exersate constant, se fac simţite ca putere de înfrânare a emoţiilor distructive şi control al gândurilor nedorite. Vipassana trezeşte în noi şi ne exersează atenţia trează, observarea detaşată a fluxurilor psihomentale. Tocmai alternanţa de la minte la corp din timpul meditaţiei ne ajută să ne antrenăm mintea de a reveni, în viaţa cotidiană, tot mai des şi mai uşor de la vârtejul realităţii la observarea ei detaşată, de la trăire la conştientizare.

Toată viaţa noastră este ca un film, mintea fiind sala de cinema. Filmul lumii e foarte captivant, cu plăcerile şi suferinţele sale, şi curge continuu. Meditaţia Vipassana ne învaţă să introducem cât mai des scurte calupuri publicitare cu mesaje de tipul: „*Acesta e un film. Nu te lăsa iluzionat!*”. Poate părea neplăcut pentru cei care vor să trăiască filmul nederanjaţi, dar numai fiind treji în mijlocul acţiunii o putem controla.

Acesta este şi unul din semnele înţelepciunii: autocontrolul prin conştientizare. Să fii treaz e o provocare permanentă, fiindcă filmul vieţii e foarte atractiv. Doar când dormi, mintea se odihneşte, iar filmul lumii se întrerupe. De fapt, lumea nici nu există fără minte, aici, în interiorul creierului se petrece toată acţiunea. Vipassana ne învaţă că nu întâmplările exterioare sunt importante, ci reacţia noastră la ele, în interior capătă ele realitate.

Oricât ar fi de dureroasă trezirea la început – constatând că noi înşine suntem principalii vinovaţi de suferinţele noastre – totuşi ea ne oferă simultan o fericire spirituală, de negăsit în tumultul lumii. Acest fel de fericire este diferită de plăcerea resimţită atunci când, de exemplu, ne satisfacem o dorinţă fizică. Plăcerea fizică este însoţită, ca o umbră, de suferinţă. Ataşamentul şi aversiunea sunt cele două feţe inseparabile ale aceleiaşi monezi. Când ne lipseşte plăcerea, suferim inevitabil. Când trăim plăcerea, suferim la gândul că ea se va sfârşi, ori de teama să nu se termine. Condiţia umană este supusă acestui joc al impresiilor psihomentale duale, care ne mână în viaţă.

Fericirea spirituală nu depinde de nimic exterior, ea vine din apropierea de spirit. Spiritul este sediul fericirii, iar semnul apropierii de el este atenţia trează, conştientizarea detaşată, precum şi fericirea necondiţionată, fără un motiv anume.

24 mai 2011

* * *

Spiritualitatea, per ansamblu, nu este acelaşi lucru cu experienţele paranormale, deşi pe alocuri se confundă. Dacă într-o altă încarnare ai avut parte de extaz pe săturate, în viaţa prezentă Spiritul tău nu mai este atât de interesat în obţinerea lor, ci de alte aspecte. Ne referim la

spiritualitatea esenţială, care înseamnă „a face jocul Spiritului divin din tine”, nicidecum a îi folosi potenţele pentru plăcerile şi vanităţile tale mistice.

Cel mai mare pericol pentru un adept este ego-ul spiritual, de care deseori poate scăpa numai în reîncarnarea următoare, când va învăţa smerenia. Este foarte important pentru cei atraşi de spiritualitate să înţeleagă faptul că sufletul lor trebuie să se subordoneze intenţiilor superioare ale Spiritului. Uneori acesta nu doreşte ca omul să intre exagerat de mult în profunzimile unei vieţi dedicate religiei, ci misiunea sa poate fi una implicată în social sau în ştiinţă sau în alt domeniu foarte „pământean”.

13 iunie 2011

* * *

CALEA ANTISPIRITUALĂ

Există o diferenţă fundamentală între căile spirituale benefice şi cele anti-spirituale, cum ar fi vrăjitoria. Dacă vrei să fii iniţiat pe calea vrăjitoriei, ţi se spune de la început că nu vei putea renunţa la ea şi, chiar dacă vei încerca s-o faci, iniţierile primite te vor urmări toată viaţa şi vor lucra în tine, vrând-nevrând.

În schimb, maeştri spirituali autentici nu te obligă să rămâi pe calea în care ei te iniţiază. Ei ştiu că binele nu se face cu forţa, ci trebuie dorit, cerut, meritat. Sunt convinşi de beneficiile pe care spiritualitatea le aduce oricui. În schimb, vrăjitoria te ţine legat cu forţa, fiindcă îşi recunoaşte slăbiciunile şi faptul că adeptul o va găsi respingătoare, într-un moment de examen sincer al conştiinţei.

Din experienţa unor secte, organizaţii secrete şi lideri malefici se pot trage câteva învăţăminte simple:

1. După ce ţi se promite mare cu sarea, pentru a fi atras pe acea cale a pierzaniei sufleteşti, eşti ameninţat şi obligat să faci un legământ de fidelitate.

2. Dacă vei dori la un moment dat să părăseşti calea, eşti intimidat psihologic, ţi se reamintesc obligaţiile asumate şi faptul că nu mai eşti propriul tău stăpân.

3. Cei care reuşesc să „fugă” sunt pedepsiţi într-un mod specific sectelor sau vrăjitoriei şi dat ca exemplu negativ celorlalţi adepţi ai căii.

Prin urmare, dacă vă aflaţi în faţa unei opţiuni spirituale, de a alege o anumită cale, maestru, organizaţie la care să vă afiliaţi, primul lucru pe care trebuie să îl întrebaţi este dacă puteţi părăsi acea cale oricând aţi dori. Dacă vi se spune direct că NU sau dacă puteţi deduce acest lucru din comportamentul celorlalţi discipoli, atunci ar putea fi o cale a pierzaniei sufleteşti. Nu vă pierdeţi timpul cu ea!

11 august 2011

* * *

ÎNCHINÂND SLAVĂ EGOULUI

Dacă slujitorii Divinităţii afirmă că egoul trebuie diminuat, atunci duşmanii Divinităţii acţionează invers: ei afirmă că egoul trebuie întărit. Şi găsesc false argumente în sprijinul acestei practici. De exemplu, afirmă că egoul este fundamentul omului, nu spiritul (care ar fi doar un fel de germene de viaţă impersonal), omul este miezul din dodoaşcă şi buricul pământului. Cu cât el are mai multă voinţă de putere, cu atât ar deveni mai valoros şi demn de a fi slujit de cei mai slabi.

În domeniul metafizic, aceştia afirmă că Dumnezeu ar fi doar creatorul care şi-a părăsit creaţia, lăsând-o pe seama creaturilor. Deci cu cât fiinţa este mai potentă, cu atât celelalte creaturi ar trebui să o venereze ca pe însăşi Dumnezeu, într-o ierarhie obedientă. Exemplele malefice pot continua la nesfârşit, ca într-o expoziţie de avortoni în formol, pe care o vom părăsi cu greaţă.

Este clar că astfel de exemplare umane posedă un ego suprainflamat, iar dovadă stau actele lor de un egoism feroce, lipsă de omenie, luptă nemiloasă pentru putere şi faimă. Aşa sunt conducătorii actuali ai lumii! Ba se mai şi mândresc cu faptul că sunt iniţiaţi în „spiritualitate”, în cadrul unor întruniri secrete! De fapt, este o contra-spiritualitate evidentă, mascată însă pentru începători sub lozinci goale, tehnici de manipulare şi ameninţări voalate.

Îndată ce ucenicii sunt iniţiaţi în „taina egoismului feroce”, nu le rămâne decât să îl pună în acţiune, ca să capete prestigiu printre cei puternici şi să câştige teama celorlalţi. Aceasta este iniţierea în doctrina luciferică. E un amestec bizar format din vorbe pompoase şi *acţiuni drastice* despre fraternitate şi *dispreţ*, egalitate şi *elitism*, libertate şi *manipulare*, menit să adoarmă vigilenţa noilor racolaţi în organizaţie şi să le spele creierele treptat, în grade tot mai înalte, până când le intră în sânge practica universală a corupţiei, sub toate aspectele ei. Păcat că în acest joc murdar intră şi oameni capabili, adevărate valori umane, care îşi dau seama prea târziu că au slujit loiali o cauză greşită, un clan perfid, o zeitate rece şi duşmănoasă...

31 august 2011

* * *

Despre „EVANGHELIA PĂCII A LUI IOAN”

Este o carte scrisă frumos de către autorul ei, Edmund Bordeaux Szekely – filosof, lingvist şi terapeut naturist. Chiar este de admirat cât de ingenios a combinat citate din Biblie cu propriile sale credinţe naturiste. Dar nici un fals nu se poate susţine prea mult timp. Manuscrisele originare invocate de el nu se găsesc niciunde şi nici măcar vizita sa în biblioteca Vaticanului nu a fost confirmată. Mai mult, ulterior a recunoscut el însuşi că unele pasaje le-a preluat *gata traduse* din Zend Avesta şi Biblie „*fiindcă semănau foarte bine*”. Oricum, această carte nu face parte dintre Manuscrisele găsite la Marea Moartă.

Mi-au atras atenţia în textul „Evangheliei Păcii a lui Ioan” unele neconcordanţe şi stângăcii care desconspiră făcătura:

- Se vorbeşte despre „*fumul lui Satan*” (tutunul) acum 2000 de ani, în zona Orientului! Or, se ştie că tutunul a fost adus în Europa şi Asia din America pe la mijlocul mileniului 2 după Cristos.

- Isus le vorbeşte unor bolnavi schilozi, oameni care posteau din greu, despre cum să slăbească! Hilar. Mai mult, în antichitate obezitatea nu era o problemă atât de răspândită şi cu importanţă socială ca să justifice atâtea fraze din discursul cristic!

În rest, este o poveste scrisă cu talent, care pe unii i-ar putea convinge să adopte un stil de viaţă foarte natural, cu hrană vie, clisme şi respiraţie yoghină. În niciun caz scrierea nu aparţine apostolului Ioan şi nici altui martor al prezenţei lui Isus printre pământeni.

8 noiembrie 2011

* * *

ÎNŢELEPCIUNEA INDIANĂ ÎN 4 PUNCTE (1)

Există o legătură între înţelepciunea indiană antică şi viaţa şi ştiinţa modernă.

Cunoaşterea antică indiană ne vorbeşte de cele <u>5 tattve</u>, numite în Occident <u>elemente alchimice</u>. Ele sunt numite simbolic Pământ, Apă, Aer, Foc şi Akasha (al cincilea element alchimic – *quintesenţa*).

Elementele Foc şi Apă sunt cele mai dinamice, reprezentând expansiunea, căldura, şi respectiv contracţia, răceala. La crearea universului fizic, evenimentul numit de fizicieni „Big-Bang” poate fi pus în corespondenţă directă cu elementul expansiv – Focul. Se presupune că atunci existau doar particule elementare (electroni, protoni) nelegate. Prin intrarea în funcţiune a elementului contractiv Apă, acestea s-au condensat în atomi, molecule şi restul obiectelor cosmice.

Cele două forţe dinamice sunt izolate între ele de elementul Aer, fără de care materia s-ar crea şi dezintegra fără oprire.

Din punct de vedere subtil, forţa fundamentală a <u>Electromagnetismului</u> este generată de „magnetul cu 4 poli”: electric-magnetic-plus-minus, unde forţa electrică corespunde elementului Foc (central), iar cea magnetică, elementului Apă (periferic).

Al patrulea element subtil, Pământul, are rolul de a fixa obiectele materiale în spaţiu. Fizica numeşte această forţă <u>Gravitaţie</u>, fiind o altă forţă fundamentală a universului. Unii fizicieni, precum Nassim Haramein, afirmă că Electromagnetismul şi Gravitaţia sunt singurele forţe elementare din natură (excluzând explicit forţa nucleară tare şi cea slabă, admise de majoritatea fizicienilor actuali). Corelând cu ştiinţa *tattvelor*, s-ar părea că acesta este adevărul.

Al cincilea element, cel mai subtil, Akasha, le-a generat pe toate şi le cuprinde, totodată fiind prezent în toate obiectele universului. Akasha corespunde noţiunii fizice de continuum spaţio-temporal, adică spaţiul şi

timpul. Conform filosofiei indiene, Akasha, primul element subtil, a fost creat din Minte (desigur, Inteligenţa Divină!).

11 noiembrie 2011

ÎNŢELEPCIUNEA INDIANĂ ÎN 4 PUNCTE (2)

Iată o exprimare lapidară, dar suficient de adevărată pentru a fi reprodusă aici. Încă din antichitate, indienii vorbeau de faptul că omul cunoaşte patru stări de conştiinţă: veghea, somnul, visul şi extazul (sau cea de-a patra stare – *turiya* – obţinută prin meditaţia contemplativă).

Ele pot fi definite simplu astfel:

Veghea = Sunt treaz şi gândesc.

Visul = Nu sunt treaz, dar gândesc.

Somnul = Nu sunt treaz şi nu gândesc.

Extazul = Sunt treaz, dar nu gândesc (!)...

Totodată, cele 4 stări corespund prin analogie celor 3+1 lumi: lumea fizică, astrală, mentală şi divină.

15 noiembrie 2011

ÎNŢELEPCIUNEA INDIANĂ ÎN 4 PUNCTE (3)

Cele 4 elemente pot fi puse în corespondenţă cu cele 4 yuga (epoci) prin care trece omenirea de-a lungul evoluţiei sale: Kali, Dwapara, Treta si Satya.

Kali-yuga este epoca materialismului şi întunecimii intelectuale.

Dwapara-yuga este epoca manipulării energiilor şi în ea trăim astăzi, conform marelui înţelept Sri Yukteswar. Avansul tehnologic rapid este pecetea sa.

Treta-yuga este epoca gândirii profunde, juste şi integrate în ordinea naturii, ale cărei taine devin cunoscute, nemaiexistând pericolul de a fi utilizate egoist, ca în epocile anterioare.

Satya-yuga este epoca luminii, adevărului spiritual, în care oamenii devin cu toţii sfinţi, preamărind Creatorul Suprem în tot ceea ce fac şi având puteri demiurgice. Lumea fizică manifestă noi legi de compoziţie şi funcţionare.

Ca să evităm discuţiile speculative privind durata şi aşezarea temporală a epocilor, putem spune că omenirea le cunoaşte pe toate deodată. Astfel, săracii lumii trăiesc în *Kali-yuga*. O altă parte importantă trăieşte în epoca tehnologiilor, un trai decent, dar într-o societate inegalitară. O mică parte trăieşte într-o lume ideală, intelectuală, morală – este mediul savanţilor, intelectualilor de rasă, utopiştilor etc. Iar câţiva sfinţi, care au realizat legătura cu Spiritul, trăiesc deja în Epoca de Aur, luând-o cu mult înaintea restului umanităţii.

17 noiembrie 2011

ÎNŢELEPCIUNEA INDIANĂ ÎN 4 PUNCTE (4)

Tradiţia indiană străveche a stabilit 4 caste sociale, tot prin analogie cu cele 4 elemente cosmice. Iniţial, apartenenţa la caste era stabilită conform înclinaţiilor fiecăruia, nu se moştenea. Se credea că, pe măsură ce spiritul evoluează de la o încarnare la alta, preferinţele, înclinaţiile şi comportamentul omului evoluează.

În casta *sudra* sunt incluşi oamenii simpli, înclinaţi doar spre satisfacerea nevoilor fizice. Grosso modo, putem corela această castă cu clasa ţărănimii şi muncitorilor din occident.

În casta *vaisya* sunt incluşi oamenii cu patimi puternice, care doresc să îşi satisfacă mai ales nevoile simţurilor şi ale intelectului. Aici pot fi incluşi afaceriştii, negustorii, intelectualii din Occident.

În casta *ksatriya* sunt incluşi nobilii (în sensul evoluat), conducătorii (politicieni remarcabili, administratori iscusiţi), dar şi războinicii (în sensul specialiştilor în arte marţiale care nu se mai identifică cu trupul, neînfricaţi).

De casta *brahminilor* aparţin sacerdoţii, aleşii Domnului, care au realizat comuniunea cu Divinitatea şi se oferă semenilor pentru a-i conduce spre aceeaşi realizare spirituală.

Este demn de remarcat că, spre deosebire de gândirea socială occidentală, unde ierarhia se opreşte la nivelul 3, în India cei mai respectaţi şi ascultaţi sunt *brahminii*, care nu au posesiuni materiale, ci doar strictul necesar pentru supravieţuire, dar în schimb tot efortul lor se îndreaptă spre îmbunătăţire morală şi spirituală. O societate ideală trebuie să aibă în vârf astfel de sacerdoţi, oameni sfinţi, care pot îndruma cu înţelepciune conducătorii societăţii.

20 noiembrie 2011

2012

EXORCIZAREA VIRUŞILOR

Viruşii pot fi consideraţi forme de viaţă demoniace. De fapt, este o pseudo-viaţă, virusul nefiind o formă biologică completă şi autonomă. În schimb, ei dăunează celulelor biologice şi se înmulţesc cu ajutorul acestora. Deci, putem spune că virusul este o manifestare fizică a unui demon. Desigur, este un demon imatur, la început de drum. Marii demoni acţionează psihic, sunt inteligenţi, daunele făcute de ei oamenilor sunt imense, iar viruşii introduşi sunt de tip mental, destinaţi în special oamenilor. Viruşii biologici atacă baza biologică, la plante, animale, oameni, în mod nediferenţiat.

Medicina modernă se luptă direct cu viruşii, încercând să îi extermine. Ştim că, de fapt, antidoturi sunt puţine, mai mult se încearcă

întărirea imunităţii naturale şi eliminarea riscurilor unor îmbolnăviri suplimentare prin bacterii.

Metodele străvechi şamanice încercau eliminarea bolilor grele (despre care astăzi ştim că au la bază viruşi) prin diverse invocaţii spiritiste. Practic, vraciul destoinic (nu orice vraci se încumetă la asta sau are ştiinţa) încearcă să alunge spiritele rele din corpul bolnavului. Când reuşeşte această operaţie subtilă, viruşii îşi pierd şi ei susţinerea energetică, iar corpul fizic îşi revine la normal. Este deci o operaţie în oglindă faţă de calea medicală modernă.

În medicină, se slăbeşte forţa fizică a virusului, urmată apoi de părăsirea energiei sale vitale demoniace. În şamanism, se elimină energia vitală demoniacă, urmată automat de pierderea forţei fizice a virusului (expresia sa manifestă).

18 aprilie 2012

* * *

Nu poate fi vorba nicidecum de o şcoală de spiritualizare acolo unde se ţine ascunsă cunoaşterea de ochii profanilor din afara „zidurilor”. Nu există o aşa-zisă ştiinţă secretă, ci doar interese secrete (sau, dacă vreţi, „discrete”).

Nimeni n-aprinde o lumină ca s-o pună într-un loc ascuns sau sub baniţă; ci o pune într-un sfeşnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina. (Luca 11.33)

Cei care profită de înalta ştiinţă spirituală doar în scopuri egoiste (ca să atragă pe cei sincer interesaţi, pentru ca ulterior să le impună jurăminte şi obligaţii drastice; sau ca să folosească tehnici magice în scopuri meschine, de dominare şi manipulare etc.) nu vor mai avea parte de ea, ci de un surogat impur şi obositor.

*Celui ce are (*şi dăruie mai departe cunoaşterea – n.n.), *i se va da (*şi mai mult, căci cunoaşterea este infinită şi nu se împuţinează prin dăruire – n.n.*); dar celui ce n-are (*decât o mică luminiţă firavă – n.n.*), i se va lua si ce i se pare că are (*fiindcă e zgârcit cu împărtăşirea luminii – n.n.*).* (Luca 8.18)

Curând, cunoaşterea luminoasă va fi întunecată de umbrele propriei lor morale dubioase. Rămâne o falsă cunoaştere care se pretinde „iluminată”, dar care conduce treptat către erori majore şi primejdii spirituale.

Dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric. Ia seama, dar, ca lumina care este în tine să nu fie întuneric. (Luca 11.34,35)

Şi nu e departe ziua când toate acestea vor fi văzute şi înţelese de toţi oamenii. Minciuna are picioare scurte. Fărădelegile sunt ştiute în Ceruri cu de-amănuntul. Iar pedepsele divine lovesc necruţător când nimeni nu se aşteaptă şi în moduri surprinzătoare.

Fiindcă nu este nimic acoperit care nu va fi descoperit, nimic tăinuit, care nu va fi cunoscut şi nu va veni la lumină. (Luca 8.17)

10 mai 2012

* * *

Oamenii cu ochii strâmbi văd aura mai uşor, dar nu toţi văzătorii de aură sunt parapsihologi.

* * *

Vrăjitorii autentici sunt paranormali, dar nu toţi paranormalii sunt vrăjitori.

* * *

Morala este o abstracţie? Nu, morala este o flacără! Ea te poate frige pe dinăuntru dacă nu ţii seamă de ea!

5 iulie 2012

* * *

Culmea divinaţiei: să ghiceşti în laptop.

Astrologia are o parte bună şi una rea. Partea bună este că îi deschide omului apetitul pentru autocunoaştere şi analiza propriei vieţi. Partea rea este că introduce în minţile oamenilor idei fixe despre când şi ce să facă în viaţa cotidiană. Unii oameni sunt foarte sugestibili şi orice previziune astrologică luată ca o dogmă le poate provoca „ghinioane" reale. Este un efect psihologic denumit „nocebo" (prin antiteză cu „placebo"). Un astrolog prost duce clientul cu capul în nori, în loc să îl pună cu picioarele pe pământ.

Astrologia este contestată chiar din interior. Cunoscuta astrologă Urania a afirmat acum câtva timp că, luând contact cu astrologia chineză originară (pe care s-a resemnat că nu o va putea învăţa niciodată, din cauza complexităţii sale) şi-a schimbat părerea, în sens negativ, despre astrologia occidentală. Şi mai radicală a fost o altă cunoscută astrologă, Aurora Sităruş, care, luând contact cu ştiinţa esoterică, consideră acum astrologia doar un surogat de înţelepciune. Actualmente, se ocupă cu cercetarea lumii spirituale şi dezvoltarea capacităţilor mediumnice (numite modern „channeling").

7 august 2012

* * *

APOCALIPSA SE AMÂNĂ!

O veste tristă pentru iubitorii sfârşitului lumii in 2012: s-a descoperit un calendar maya care depăşeşte cu mult anul 2012! [70] Deci, mayaşii nu au profeţit un sfârşit al lumii în 2012! De altfel, ei foloseau un calendar bazat pe cicluri, fiind convinşi că nimic nu se schimbă, iar viaţa continuă. Unii dintre noi sunt însă ahtiaţi după sfârşituri, distrugeri, descompuneri

---

[70] http://www.gandul.info/magazin/descoperirea-care-amana-sfarsitul-lumii-cu-7-000-de-ani-9615386

definitive şi totale. Cât de bolnavi suntem, nu-i aşa?! Profeţiile Maya din cartea Chilam Balam se întind cel puţin până în anul 2033 (încă un katun după 2012). [71]

13 decembrie 2012

2013

În sectele de tip new age (care vizează explicit transformarea fiinţei umane) se folosesc toate metodele posibile pentru a dezechilibra creierul adepţilor. Un om normal nu ar accepta toate aberaţiile de acolo. „Spălarea creierului" înseamnă îndoctrinare, care urmează şi însoţeşte dezechilibrarea psihică.

Aceasta din urmă poate fi obţinută prin mai multe căi: hrană insuficientă, muzici speciale cu mesaje subliminale, droguri, meditaţii, practici sexuale nesănătoase, metode fizice dure etc. Unele creiere sunt mai sensibile şi se pot dezechilibra mai repede. Semnele imediate ar putea fi interpretate de psihiatri ca simptome patologice, dar, să recunoaştem, ar putea fi interpretate şi ca stări paranormale şi chiar mistice. Calitatea acestor fenomene depinde de mulţi factori individuali.

În acest gen de secte [72], orice manifestare ciudată, ieşită din comun este considerată drept un semn de la Dumnezeu sau ceva asemănător. Succesul în transformarea interioară este marcat neapărat de apariţia unor astfel de stări modificate de conştiinţă. Cine nu le are, i se recomandă să flămânzească mai mult, să stea mai mult pe cap, să mediteze mai multe ore ş.a.m.d. Popularizarea unor astfel de „realizări spirituale" face parte din îndoctrinare.

Aici suntem datori să facem observaţia că şi unii mistici autentici au trecut la un moment dat printr-o stare psihică dezechilibrată. Diferenţa între un mistic autentic şi un adept new age, prins în plasa unui guru luciferic, este că misticul se reechilibrează pe un nou mod de funcţionare a creierului şi devine un focar de iluminare pentru semeni, pe când acel adept se rătăceşte cu mintea tot mai mult, nereuşind să folosească aceste stări într-un scop util sieşi şi celorlalţi, iar în final ar putea să îşi piardă complet minţile.

Chiar şi metoda uzitată de călugării creştini de a se scula la miezul nopţii pentru diverse ritualuri („miezonoptica") este o metodă de a-şi fragmenta somnul şi a-şi chinui corpul, aceasta provocându-le vise mai intense, ca o poartă spre invizibil...

6 martie 2013

[71] http://www.idiotsguides.com/static/quickguides/newage/2012-the-mayan-prophecy-explained.html

[72] http://roxanamchirila.wordpress.com/2012/10/16/conferinta-in-franta-despre-misa/

* * *

A pune în centrul vieţii spirituale obţinerea obligatorie a unei transe extatice este o exagerare a şcolilor şi profesorilor care predau diverse metode de atingere a extazului. Mulţi oameni duc o viaţă spirituală autentică fără să experimenteze stări de conştiinţă modificată, decât în mod excepţional. Promovarea extazului ca panaceu universal la căutarea spirituală a omului este pur şi simplu o strategie de marketing. Nu spunem că extazul ar fi rău, nu! Dar există şi faţete ascunse ale sale. De exemplu, sevrajul mistic, dependenţa adeptului faţă de trăirile mistice, care sunt de 1000 de ori mai plăcute decât drogurile. Ele pot fi privite drept munca spirituală „de birou", dar poate mai importantă este munca spirituală „de teren", în viaţa cotidiană. Ca să nu mai vorbim de faptul că unele experienţe paranormale pot pune în pericol sănătatea minţii, sau invers, sunt cauzate de nişte dezlipiri de neuroni... Nu alergaţi după experienţe paranormale, fiindcă nu vă garantează neapărat ceva bun!

25 martie 2013

* * *

De ce lumea noastră e imperfectă, deşi Dumnezeu este perfect? Fiindcă nu Dumnezeu a creat-o!

El a creat întâi primele creaturi perfecte, similare Sieşi. Acestea, fiind creatoare ca şi El, au creat alte fiinţe inferioare ş.a.m.d. Şi, din aproape în aproape, s-a ajuns la noi. Dumnezeu le-a lăsat tuturor creaturilor şansa de a crea şi ele ceva nou. Le-a dat nişte legi, modele inspiratoare, dar nu s-a apucat să facă El totul, ci fiecare fiinţă are un dram de libertate, pentru a aduce un strop de noutate în univers.

Şi atunci, ce-i rămâne de făcut lui Dumnezeu?

Dumnezeu lucrează mereu să echilibreze ceea ce fac în contradictoriu diverse fiinţe încă imperfecte...

10 iunie 2013

* * *

Japa-yoga, repetarea unei mantre face acelaşi lucru ca o meditaţie dirijată de o voce redată de un casetofon sau disc CD: împiedicarea gândirii de a fugi de la obiectul meditaţiei. Desigur, mantra are pentru practicant o serie de înţelesuri, deci ea nu este doar un cuvânt obsedant, ci aproape o întreagă învăţătură. Asta face şi comentariul de pe casetă, doar că în desfăşurarea timpului, şi fiind uneori absolut inedită pentru ascultător.

4 octombrie 2013

* * *

CELE DOUĂ MARI TIPURI DE MEDITAŢIE

Primul tip este meditaţia prin concentrarea atenţiei asupra unui obiect sau subiect, numită în yoga „dharana”. Poate cea mai simplă şi eficientă meditaţie de acest tip este observarea respiraţiei proprii. *Închide ochii şi urmăreşte detaşat cum aerul intră şi iese prin nări. După un minut, două, deja te vei simţi excelent*. Este o meditaţie foarte plăcută. De altfel, plăcerea de a urmări obiectul concentrării este tocmai semnul că ai succes pe această cale a meditaţiei.

Al doilea tip este meditaţia numită în budism „prezenţă deschisă”. Omul nu se concentrează pe nimic anume, ci dimpotrivă, observă relaxat toate gândurile care îi străbat mintea. Diferenţa faţă de vagabondajul minţii constă în detaşarea afectivă faţă de gânduri – toate sunt privite cu egalitate, oricât de grave sau uşuratice, plăcute sau neplăcute ar fi ele. În plus, practicantul nu se lasă purtat de vreun gând mai captivant, uitând de sine şi de veghea pe care o desfăşoară. De aceea este o metodă de mare ajutor în introspecţie, când e posibil să ne confruntăm şi cu furtuni emoţionale aduse de amintiri sau sensibilităţi personale. *Închide ochii şi lasă-te pradă asaltului senzaţiilor sau ideilor venite de aiurea. Dar simte că, fiind diferit de ele, tu eşti Acea conştiinţă binevoitoare care le permite să apară! Tu eşti acel fundal de bucurie pe care gândurile vin puţin să danseze. Acceptă-le cu simpatie detaşată, ca pe nişte copii ai infinitului!*

Nu putem medita la un moment dat decât după unul din cele două tipuri amintite mai sus. Ele sunt metode opuse, incompatibile. Le-am amintit aici pentru că voiam să mă refer la starea specială în care trăieşte un <u>Mare Iluminat, o stare paradoxală</u>, imposibilă pentru alt om: el trăieşte simultan cele două stări meditative! Pe de o parte, este absorbit aproape continuu în starea de fericire dumnezeiască, iar pe de alta, se ciocneşte mereu de lucrurile lumii, cărora le acordă însă o importanţă egală şi anume una mult mai redusă decât bucuria divină care le-a creat şi le permite în continuare să existe.

25 octombrie 2013

* * *

ZGURA DE PE INIMĂ ŞI MINTE

Aura noastră se impurifică în fiecare zi şi în fiecare viaţă. Libertatea este doar un ideal imposibil de atins la modul absolut, căci impurităţile ne controlează într-o mare măsură.

<u>Prima cauză</u> curentă este aglomeraţia umană (cozi, autobuze etc.), de unde preluăm tot felul de energii reziduale de la semenii noştri. Este cel mai simplu de evacuat: prin plimbare în aer liber, duş, somn bun etc.

<u>A doua cauză</u> sunt gândurile trimise (de cele mai multe ori involuntar) de apropiaţi (familie, prieteni, colegi etc.), care ne prind ca într-un năvod. Aceştia se consideră îndreptăţiţi, ba chiar obligaţi să ne ducă de grijă sau să ne „ducă sâmbetele”. Ei ne ştiu problemele şi găsesc

soluţii proprii la ele, încercând deseori să ni le impună. Alteori, suntem influenţaţi indirect de simplul contact prelungit cu aceste persoane. Exemplul cel mai elocvent este modul cum copilul devenit adult va reproduce comportamentul părintelui de acelaşi sex cu el. Este o preluare involuntară, dar consistentă a unor gânduri sau tipare, pe care nu le-am dori dacă ne-am întreba despre ele. Putem să le înlăturăm conştientizând influenţa apropiaţilor asupra noastră şi găsind metode simple să evităm contactul sau contracarându-le inducţiile cu propriile idei. Este un proces ceva mai complicat, dar stă în puterea noastră să ne detaşăm de influenţa celorlalţi dacă învăţăm să ne autocunoaştem şi să ne autocontrolăm mai bine.

A treia cauză este karma. Ne naştem cu anumite blocaje mentale, sentimentale sau de altă natură. Ele ne pun filtre, ne forţează să gândim sau să simţim într-un anumit fel. Sunt cel mai greu de înlăturat, de obicei prin evoluţie lentă de o viaţă întreagă. Cine are noroc, va fi sfătuit de persoane clarvăzătoare, dar mai este nevoie şi de o autoanaliză personală pentru a găsi o înţelegere proprie a acestor influenţe venite din istorie şi necunoscut. Aici, metoda care se impune este introspecţia, meditaţia, apelul la înţelepciunea spirituală, curajul de a te transforma fundamental.

De obicei, suntem atât de obişnuiţi cu ego-ul nostru (personalitatea), încât ne temem de schimbări profunde. Însă studii recente au relevat faptul că persoanele bilingve (de exemplu, hispanicii din America) îşi schimbă oarecum personalitatea când folosesc una din limbi sau cealaltă. Iar o mutare în alt oraş sau altă ţară ne pune atâtea probleme de adaptare, încât ego-ul însuşi se modifică.

Orice schimbare dramatică ne obligă la reconsiderarea filosofiei de viaţă. Dar nu întotdeauna suntem dispuşi să renunţăm la obiceiurile mentale. Sau, dimpotrivă, chiar dacă ne ducem aceeaşi existenţă obişnuită, putem să intrăm pe o cale spirituală ce ne învaţă să ne îmbunătăţim radical felul de a fi...

Dar, cel mai rapid, această zgură persistentă depusă pe inimă şi minte (de tipul doi sau trei) se îndepărtează prin suferinţă. Aşa putem înţelege afirmaţia înţeleptei Sharada Devi, partenera spirituală a lui Sri Ramakrishna: *„Suferinţa reprezintă un simbol al compasiunii lui Dumnezeu. În plus, nimeni nu suferă mereu.”* (Viaţa lui Sharada Devi, de Swami Pavitrananda [73]) Prin suferinţă, oricine, chiar dacă nu îşi cunoaşte blocajele şi impurităţile din aură, le va arunca în afară rapid şi cu forţă. Vom şti că ne-am purificat dacă ne vom simţi resemnaţi, umili, ca după ce am încasat o bătaie, dar în acelaşi timp cu mintea mai clară şi inima mai simţitoare, fără orgolii, dorind spontan binele celorlalte fiinţe: oameni, animale şi plante.

25 noiembrie 2013

---

[73] https://drive.google.com/file/d/0B6JUPxwhWMxBUVRabDh5amxTaVU/edit

* * *

Dacă un om al dracului de ambiţios a ajuns la concluzia că trebuie el neapărat să-L cunoască pe Dumnezeu, înseamnă că nici nu-şi dă seama ce ţel colosal şi-a propus! Dumnezeu nu poate fi cucerit ca vârful Everest! Nu stă în puterea omului să Îl cunoască. Doar El, prin Graţie, îl poate atrage spre Sine, dar nu pe oricine şi nu oricând...

Omule, eşti doar o mână de ţărână şi cutezi să te oţărăşti la Dumnezeu?!

12 decembrie 2013

2014

ENTITATEA-GÂND

„*Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor.*” (Matei 18:20)

Relaţiile autentice (amor, părinte-copil, prietenie, împărtăşire a unui ideal, chiar şi ura) nasc o entitate nouă. Întâmplările comune, emoţiile şi gândurile nu se disipă în neant când le pierdem din memorie, ci ele se coagulează într-un egregor sau subconştient de grup (ori micro-grup).

Două persoane aflate într-o relaţie profundă şi autentică hrănesc emoţional şi mental acea a treia fiinţă născândă. Ea este liantul care va tinde să păstreze legătura dintre cei doi. De exemplu, în cazul neînţelegerilor dintre foşti amorezi/soţi, acel egregor va acţiona spre a-i ţine împreună, în ciuda divergenţelor dintre ei. Îi putem spune „obişnuinţă” ori „amintiri comune”, dar şi acestea sunt conţinute în cea de-a treia fiinţă invizibilă.

Când mulţi oameni împărtăşesc o credinţă sau un ideal, gândurile şi emoţiile lor puse în comun se adună într-o entitate specifică. Astfel, oamenii pot literalmente să creeze un totem sau un zeu grandios. Odată creat, acesta va fi luat în posesie de un spirit dornic de a se implica în viaţa oamenilor, cu intenţii mai mult sau mai puţin binevoitoare. Şi astfel se creează o nouă fiinţă spirituală completă...

În India, fiecare familie îşi poate alege o zeitate din bogatul panteon hindus pe care să o venereze ca protectoarea familiei. Obiceiul este unul imemorial, prezent în toate culturile vechi sub forma <u>totemismului</u>. (Totemul este o zeitate, un spirit personal ajutător, de obicei un animal, investit de adorator cu anumite calităţi absolute, care oferă sprijin sufletesc şi forţă în situaţiile dificile.)

Procedeul funcţionează probabil pe baza autosugestiei, conform legilor subtile ale puterii gândului. Focalizarea unui gând poate crea forme-gând reale în plan subtil şi chiar o pseudo-fiinţă având calităţile pompate constant de adorator. (În religia tibetană, formele-gând de tipul

fiinţelor sau obiectelor, create printr-o disciplină mentală specifică, se numesc tulpa.) Fenomenul ia amploare atunci când numărul devoţilor creşte şi obiceiul se moşteneşte de la o generaţie la alta. Mai mult, în această fiinţă invizibilă de obicei „se întrupează” un spirit potrivit cu calităţile ei, transformând-o într-o veritabilă entitate inteligentă, zeitate colectivă. În acest sens, zeii sunt creaţia oamenilor.

Nu putem specula asta despre Dumnezeu Tatăl, fiindcă pe El nimeni nu şi-L poate imagina...! Simţul sacrului este înnăscut în oameni, iar el provine chiar de la Creatorul Suprem. Emfatic spus, toate religiile s-ar dărâma instantaneu când primul om şi-ar putea imagina cum este Dumnezeu în totalitatea Sa.

Celebra exploratoare Alexandra David-Neel scria în cartea sa „India în care am trăit – înainte şi după independenţă”

«Atunci când hinduşii se prosternează în faţa statuilor zeilor lor, înţeleg că în felul acesta ei nu adoră un idol material, ci se adresează unui zeu sau unei zeiţe pe care o reprezintă statuia. Aşa fac adepţii tuturor religiilor care acceptă cultul imaginilor. [...] Înainte ca idolul să fie considerat potrivit să facă obiectul unui cult, este esenţial ca el să fi fost „însufleţit”, adică să fi devenit viu. [...] (*În creştinism, avem ritualul sfinţirii în altar a icoanei sau altor obiecte religioase, foarte comod pentru credincios - n.n.*)

Transmiterea „vieţii” se face prin intermediul ritualului numit prana pratishta, adică transmiterea suflului vital. În cursul ritualului, acest suflu vital este împrumutat de la cel care celebrează ceremonia şi de la cei care asistă. Aceştia, concentrându-şi puternic voinţa, efectuează la un moment dat un transfer de energie dinspre ei spre efigia până atunci inertă. Conform acestei teorii, statuia sau obiectul oarecare ce a suferit influenţa ritualului devine un individ demn de veneraţie şi care posedă un ansamblu de forţe active.

E ciudat şi impresionant să asişti la o prana pratishta, să observi starea extremă de tensiune nervoasă a unei adunări de credincioşi, concentraţi cu toţii într-un efort de voinţă ce tinde să transmită unei statui o parte din vitalitatea lor. Cuvântul pratishta este repetat în mod constant de cel care oficiază şi de către asistenţă, care de multe ori mimează gestul de a smulge ceva din ei, proiectând elementul respectiv spre statuia aşezată pe altar. Atitudinea lor pare să demonstreze că ştiu că nu un zeu sau o zeiţă din cer va coborî să se întrupeze în propria imagine, ci ei înşişi vor sălăşlui în acea imagine.»

17 ianuarie 2014

* * *

MAESTRUL ŞI DISCIPOLII

Vorbind despre Maeştrii spirituali şi realizările lor în termeni statistici, putem spune că Isus a fost cel mai mare: pe el nu l-au trădat decât 8% dintre discipolii apropiaţi. A existat un singur trădător dintre cei 12 apostoli. Maeştrii spirituali de astăzi fac scoruri mult mai mici (proporţia trădărilor e mai mare)... Niciunul nu scapă de mari dezamăgiri din cauza revoltelor, trădărilor, întoarcerilor împotrivă din partea

„copiilor spirituali dragi”. Stau mărturie chiar propriile declaraţii. Iată aici o dare de seamă a unei maestre spirituale din România.[74]

Dar nu este singura. Cum am spus, trădarea parcă stă lipită de firea multor „adepţi spirituali”. Pare incredibil? Cum, nişte aspiranţi spre Dumnezeu să se comporte mult mai rău decât nişte nerecunoscători?!

De fapt, fenomenul are o explicaţie, tot spirituală. Viaţa pământească stă sub umbra luptei dintre Bine şi Rău, cu atât mai mult eforturile unor muritori de a se desăvârşi, de a-şi şterge apăsarea karmei şi de a îl căuta pe Dumnezeu. Strădaniile lor provoacă invidia demonilor, care fac orice ca să îi împiedice. Pe discipolii mai slăbuţi cu mintea sau cu mari carenţe de personalitate îi deturnează de la cale şi îi întorc contra învăţătorilor. Iuda nu era predestinat să îl trădeze pe Isus, ci a fost alegerea lui rău inspirată! Nicidecum nu şi l-ar fi ales Isus drept ucenic de încredere dacă ar fi „prevăzut” de la început că Iuda avea intenţii rele. Iuda s-a dovedit a fi cel mai „slab de înger” dintre cei 12, dar unul a fost suficient pentru a-l da morţii pe Învăţător.

Concluzia este că niciun maestru spiritual nu ar trebui să creadă că va salva un mare număr dintre adepţii săi. Vor fi destul de puţini cei care vor profita până la capăt de ajutorul său spiritual. Cei mai mulţi se vor pierde pe parcurs. (Desigur, vor avea şansa reabilitării în vieţile următoare.) În schimb, ca o compensaţie tacită, ar putea apare surprize plăcute din partea unor necunoscuţi, care vor aprecia cum se cuvine resturile de învăţături ajunse întâmplător până la ei. Rareori însă învăţătorul va mai apuca să se bucure de aceste veşti plăcute, în viaţă fiind. Se va bucura plenar doar de dincolo, din lumea spiritelor de lumină...

22 iulie 2014

* * *

FALUN GONG – fişă de lectură

Maestrul Li Hongzhi spune: «Vă voi spune care este motivul fundamental pentru care *gong*-ul vostru nu reuşeşte să crească: dintre cei doi termeni „*cultivare*” şi „*practică*”, oamenii acordă importanţă numai practicii, nu şi cultivării.»

Glosar de termeni şi înţelesuri din Falun-gong (sau Falun-dafa):

Xiulian = cultivare + practică , în scopul îmbunătăţirii puterii Gong-ului. Gong este energia personală care poate fi exteriorizată, fiind un tip de materie inteligentă. Spre deosebire de Gong, Qi sau Chi este energia personală necesară propriei funcţionări a organismului.

Practica înseamnă exerciţiile psiho-somatice de tip Qigong sau Yoga, prescrise de orice cale spirituală orientală. Chiar şi căile creştine iniţiatice conţin astfel de exerciţii fizice combinate cu cele de respiraţie.

---

[74] http://www.agniastroterapii.ro/home/carte/capitol-gratuit-volumul-4

Dar numai cultivarea Xinxing-ului asigură obţinerea Virtuţii (De). Xinxing se traduce aproximativ prin minte-inimă, sau Sinele interior, sau caracterul moral. Prin urmare, cultivarea se referă la practica psiho-morală, la eforturile conştiente de perfecţionare morală şi auto-observare şi autocontrol psihologic asupra propriei naturi animalice şi egotice.

De (virtutea) este un tip de materie subtilă albă sau un câmp invizibil, care include Toleranţa, Iluminarea, Îndurarea de suferinţe. Prin urmare, virtutea nu este un concept abstract inconsistent, ci o materie aurică, ce poate fi văzută şi măsurată cu ochii spiritului. Pentru simplificare, dacă virtutea este materie albă, atunci materia neagră este numită şi karmă negativă. Cele două se exclud reciproc. Crescându-ne virtutea, ne ardem karma trecutului.

Ideile de mai sus au fost desprinse din „ZHUAN FALUN" (Învârtind Roata Legii) [75], de Li Hongzhi

15 august 2014

* * *

Unii oameni au, la un moment dat, trăiri paranormale care îi surprind şi chiar îi sperie. Nu au curajul de a merge mai departe, de a explora noul teritoriu al energiilor subtile. Totuşi, fiorul necunoscutului continuă să îi atragă magnetic. Pentru a-şi alina acest dor metafizic, ei pot găsi în astrologie un punct de stabilitate şi concreteţe în tărâmul mişcător şi înşelător al energiilor oculte. Cei mai mulţi astrologi din această categorie fac parte: ai paranormalilor neîmpliniţi şi nemulţumiţi.

Statutul de „astrolog" este confortabil, fiind o ocupaţie recunoscută şi tolerată de societate. Este mult mai greu să te declari „clarvăzător" sau „medium", fiindcă prejudecăţile abundă şi orice mârlan e dispus să te testeze pe loc, din curiozitate sau batjocură. Ca astrolog, poţi să te înconjori de un zid de cărţi de astrologie, din spatele cărora poţi riposta comod.

Din păcate, prestigiul astrologiei de „ştiinţă" este neadevărat şi nemeritat, deşi pe el se bazează acceptul publicului modern. Astrologia este de fapt o ARTĂ divinatorie, mai mult decât orice altceva. Este la fel de exactă precum datul în bobi sau radiestezia – în mâna cui se pricepe... Fără intuiţie spirituală, fără contactul cu subconştientul propriu, astrologia nu este decât o mare păcăleală atunci când intră în detalii şi mai ales în definirea prezentului ori viitorului.

Cineva spunea că astrologia este foarte exactă doar atunci când trebuie să găsească cauzele astrale ale evenimentelor deja petrecute.

4 septembrie 2014

---

[75] http://ro.falundafa.org/books/Zhuan_Falun/ZhuanFalun_FR-RO_2010-10-11.htm

UMOR „ESO”

BANCURI

CINE CHEAMĂ FANTOMELE...

Fantomele s-au adunat la Şeful de Zonă Crepusculară.

- *Vrem să ne distrăm printre oameni!* strigară ele.

- *Bine,* zise Şeful*, vă trimit la castelele din Anglia, să bântuiţi în voie.*

După ceva timp, fantomele se întorc obosite şi supărate.

- *Ce s-a întâmplat?* le întrebă Şeful.

- *Englezii au închiriat castelele la* ***turişti****, care ne aleargă zi şi noapte. Suntem epuizate...*

- *Bine*, zise Şeful, *atunci duceţi-vă în S.U.A.!*

După un timp, fantomele se întorc jigărite şi cu glasul tremurând:

- *Americanii ăştia ne filmează cu infraroşii tot timpul, ba au mai apărut şi* ***ghost-busters****, care ne vânează. Suntem sleite...*

- *Am înţeles*, încuviinţă Şeful şi căzu pe gânduri. Deodată, se lumină la chip mai ceva ca Lucifer:

- *Duceţi-vă atunci în ţara lui Dracula!*

După ceva timp, fantomele sunt convocate la şedinţă. Apar vesele, dar pline de vânătăi.

- *Sărăcuţele de voi, românii v-au făcut vânătăile astea?* le întrebă Şeful.

- *Da' de unde!* răspund fantomele. *Ei se sperie de toate farsele noastre şi ne amuzăm copios pe seama lor. Doar că acolo e tare înghesuială şi ne lovim de tot felul de* ***zburători, iele, balauri, drăgaice, zmei, vâlve, căpcăuni, benga*** *şi alte dihonii populare de-ale lor... Concurenţa e mare, dar oamenii sunt primitori şi cu noi...*

CINE MERGE LA VRĂJITOARE...

Oana merge la vrăjitoare, ca să pună mâna pe averea maică-si. Trece un timp şi Oana pierde toate procesele pentru avere.

Oana merge la vrăjitoare ca să aibă o căsnicie fericită. Nu trece mult şi Pepe divorţează de ea.

Oana se duce supărată la vrăjitoare şi îi cere banii înapoi. Aia zice:

- Oano, banii tăi i-am ars, iar fumul s-a dus la Dracu. Dacă nu ţi-a mers bine, înseamnă că euroii erau falşi, mânca-ţi-aş! Am să-i pun pe garoi să te bată că umbli cu valuta vopsită!

CINE ESTE SCEPTIC...

Concurs de magie. Juriul e format numai din SCEPTICI.

Intră David Copperfield şi levitează.

- E truc, l-am văzut pe video! zice un SCEPTIC din juriu.

Intră Chriss Angel şi merge pe apă.

- E truc, l-am văzut pe video! zice alt SCEPTIC.

Intră şi magicianul Johannis, trăgând după el o bibliotecă.

- Trageţi o carte! îi invită el. Deschideţi-o la orice pagină şi citiţi primul rând! Eu ghicesc.

Membrii juriului se uită lung unii la alţii şi se foiesc nemulţumiţi:

- Noi am fost chemaţi aici fiindcă suntem SCEPTICI, nu fiindcă citim. Nici nu ştim să citim. Doar privim la filme. Dar tu ce ghiceşti?

- Păi, eu am ghicit că nu ştiţi să citiţi!

Şi aşa a câştigat Johannis concursul de magie.

30 septembrie 2012

CARICATURI

YOGHINUL ŞI MAESTRUL

27 iunie 2012

CINE POMENEŞTE DE REÎNCARNARE ÎN BIBLIE?

Adam şi Eva, păcăliţi de şarpele biblic

11 iulie 2012

CEL MAI OPTIMIST EPITAF

Credinţa în legea reîncarnării

11 iulie 2012

În aceeaşi serie de cărţi – culegeri de texte publicate de către autorul Răzvan Alexandru Petre în website-ul www.spiritus.ro fac parte următoarele titluri:

1) Esoterismul în mileniul 3
2) Karma, valurile timpului
3) Spiritele în dialog cu noi (în colaborare cu Nina Petre)
4) Cristos, binele, adevărul
5) Spiritualitatea în psihologie
6) Filosofie spirituală